

การเปลี่ยนนียบายแนวเสียดสีเรื่อง *Catch-22*

นางสาว อังค้วรา อรินหะพันธ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปลและการล่าม ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2551

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

การเปลนวนิยายแนวเสียดสีเรื่อง *Catch-22*

นางสาว อังค्वรา อรินมะพันธ์

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการแปลและการล่าม ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

Translation of *Catch-22*

Miss Angwara Arinhamapan

**A Special Research Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
For the Degree of Master of Arts in Translation
Chalermprakiat Center of Translation and Interpretation
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2008**

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการแปลนวนิยายแนวเสียดสีแบบแอบเสิร์ด โดยใช้นวนิยายเรื่อง *Catch-22* ซึ่งเป็นบทประพันธ์ของ โจเซฟ เฮลเลอร์ นักเขียนชาวอเมริกัน มาเป็นกรณีศึกษา ผู้วิจัยคัดเลือกตัวบทในนวนิยายออกมา 5 ตอน รวมทั้งหมด 48 หน้า ได้ศึกษา ทฤษฎีต่างๆที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ตัวบท และวางแผนการแปล เพื่อค้นหาวิธีการแปลวิธีที่เหมาะสม นอกจากนี้ ยังได้มีการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นจากการแปลและแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ

กรอบการวิเคราะห์เบื้องต้นที่นำมาใช้ศึกษาตัวบท รวมทั้งกำหนดรูปแบบ และวิธีการแปล คือ ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ของปีเตอร์ นิวมาร์ค โดยใช้เพื่อการวิเคราะห์ตัวบทในระดับทั่วไป ส่วนทฤษฎีจำขัณฑ์ SSTH-GVTH และทฤษฎีเสียดสีของพอล ชิมป์สัน ผู้วิจัยนำมาใช้สำหรับการ วิเคราะห์ตัวบทเชิงลึก นอกจากนี้ ยังได้นำทฤษฎีสโคโปสมาใช้ในการกำหนดวัตถุประสงค์และ หน้าที่ของการแปล และใช้ทฤษฎีวัจนกรรมในการตีความถ้อยคำที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาผ่านตัว ละครในเรื่อง

หลังจากที่ได้ศึกษาตามกรอบทฤษฎีทั้งหมดข้างต้น พบว่านอกจากการถ่ายทอดภาษาฉบับ แปลให้得有รรถรสเทียบเท่าต้นฉบับแล้ว ผู้วิจัยยังต้องคำนึงถึงการเลือกรูปแบบการแปล ระบบ สรรพนามสำหรับตัวละคร วจนลีลาของผู้เขียน และระดับภาษา ผู้วิจัยพบว่าวิธีการแปลแบบครบ ความเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด และยังต้องมีการแปลชดเชยเพื่อเพิ่มข้อมูลบางส่วนให้แก่ผู้อ่านใน วัฒนธรรมปลายทางด้วย

ABSTRACT

This thesis examines the challenges faced by a translator attempting to capture the essence of a satirical novel grounded in the Absurd, by translating a satirical novel *Catch-22* written by an American author, Joseph Heller. Five chapters from the novel with a total of 48 pages were selected, thoroughly analyzed and then translated. The researcher aimed to find an appropriate translation method after having studied the selected theories relevant to the topic, analyzed the source text and planned the translation. Above all, problems arising in the process of translation were pinpointed, recorded and explored and solutions to these problems were found after careful and attentive study.

For the analytical framework to study the text and determine the style and translation method, the researcher applied Peter Newmark's Discourse Analysis theory for an overall analysis of the text, and SSTH-GVTH theory of humor and Paul Simpson's theory of satire for a deeper examination of the text. Furthermore, the researcher applied Skopostheorie to determine the objectives and functions of the translation, and Speech Act theory to interpret the dialogues of the characters in the novel penned by the author.

Having followed the theoretical framework, the researcher found that apart from making the target text maintain the equivalent effect of the original, the researcher had to make decisions by taking into consideration several key issues including translation type, pronoun usage for each character, author's style and language register. Semantic translation is the most appropriate translation method for this novel although the researcher had to include appropriate additional information in the translated version to create better understanding for Thai readership.

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายท่าน ท่านแรกที่มีพระคุณ และให้ความเมตตาอย่างมากต่อผู้วิจัยคือ รองศาสตราจารย์ สุรเกียรติ์ ฉัตรภรณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาซึ่ง ได้เสียสละเวลาอันมีค่า เพื่อช่วยติชม ชัดถลาภาษา และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย จึงทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเป็นรูปร่างและสมบูรณ์ได้ในท้ายที่สุด ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณในความเมตตากรุณาของอาจารย์มา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่อำพัน อรินหะพันธ์ ผู้เป็นมารดาซึ่งคอยให้กำลังใจ เป็นห่วง เป็นใย และสนับสนุนผู้วิจัยตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้อันมีประโยชน์ในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณ คุณ โรธานา เรเชล ที่เสียสละเวลาและคอยให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้เสมอมา สุดท้ายขอขอบคุณจิบ คุณแอมป์ และคุณเหมียว ที่คอยให้คำแนะนำด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในสาขาการแปล ภาควิชาการแปลและการล่าม คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1	
บทนำ	
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	3
1.3 สมมติฐาน	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 ขั้นตอนการศึกษาวิจัย	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2	
ทฤษฎีการแปล ทฤษฎีจำขัน และทฤษฎีเสียดสี	
2.1 ทฤษฎีการแปล	8
2.1.1 ทฤษฎีสโคโปส	8
2.1.2 ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ของ Peter Newmark	9
2.1.3 ทฤษฎีวัจนกรรม	12
2.1.4 ทบทวนทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยนี้	14
2.2 ทฤษฎีจำขัน Semantic Script Theory of Humour และ The General Theory of Verbal Humour (SSTH-GTVH)	15
2.2.1 ทบทวนทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยนี้	18

สารบัญ

	หน้า
2.3 ทฤษฎีเสียดสีของ Paul Simpson	19
2.3.1 ทบทวนทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยนี้	23
บทที่ 3	
การวิเคราะห์ต้นฉบับ	
3.1 การวิเคราะห์ตัวบท	25
3.1.1 การอ่านตัวบท	25
3.1.2 เรื่องย่อ	26
3.1.3 แนวคิดของเรื่อง	30
3.1.4 แก่นเรื่อง	32
3.1.5 เจตนาของตัวบท	34
3.1.6 เจตนาของผู้แปล	39
3.1.7 อารมณ์ขันในเรื่อง <i>Catch-22</i>	40
3.1.8 การเสียดสีในนวนิยายเรื่อง <i>Catch-22</i>	42
3.1.9 ความเป็นแอบเสิร์ดในเรื่อง <i>Catch-22</i>	46
3.1.10 ทักษะคดี	51
3.1.11 คุณภาพของงานเขียน	51
3.1.12 วิธีการแปล	52
3.2 การทำวาทกรรมวิเคราะห์	53
3.2.1 เวลาและสถานที่	54
3.2.2 ผู้ที่เกี่ยวข้อง	55
3.2.3 วัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	57
3.2.4 รูปแบบและลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง	57
3.2.5 น้ำเสียง	58

สารบัญ

	หน้า	
3.2.6	รูปแบบของภาษาและช่องทางในการสื่อสาร	58
3.2.7	ขอบในการตีความ	58
3.2.8	ประเภทของตัวบท	58
3.3	การวิเคราะห์บริบทแวดล้อม	58
3.3.1	บริบททางประวัติศาสตร์	58
3.3.2	บริบททางสังคมวัฒนธรรม	62
3.3.3	ความสัมพันธ์	65
3.3.4	ระบบความเชื่อและค่านิยม	65
3.4	วจนลีลาของตัวบท	66
3.4.1	วจนลีลาของตัวบทแบบบรรยาย	66
3.4.2	วจนลีลาของตัวบทแบบพรรณนา	67
3.4.3	บทสนทนา	68
บทที่ 4		
การวางแผนการแปลและการแก้ไขปัญหาการแปล		
4.1	การวางแผนการแปล	70
4.1.1	ระบบคำสรรพนาม	70
4.1.2	การตั้งชื่อเรื่องและหัวข้อเรื่อง	71
4.1.3	การใช้เครื่องหมายและตัวอักษรเพื่อเน้นย้ำ	72
4.1.4	การค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับชื่อเฉพาะต่างๆ	74
4.1.5	จรรยาบรรณนักแปล	75
4.2	ปัญหาในการแปลและการแก้ไขปัญหา	76
4.2.1	ปัญหาด้านสังคม วัฒนธรรม และการเมือง	79

สารบัญ

	หน้า
4.2.2 ปัญหาการแปลกลวิธีเสียคดี	81
4.2.3 ปัญหาการแปลเนื้อหาแอบเสิร์ด	83
4.2.4 ปัญหาในการแปลชื่อเฉพาะ	87
4.2.5 ปัญหาด้านภาษา	89
4.2.6 ปัญหาด้านคำศัพท์เฉพาะทาง	92
บทที่ 5	
ตัวบทต้นฉบับและฉบับแปล	95
บทที่ 6	
บทสรุป	204
บรรณานุกรม	206
ประวัติผู้เขียนสารนิพนธ์	209

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

การจับใจความสำคัญของนวนิยายแนวเสียดสีแบบแอบเสิร์ด (Absurd)¹ นั้นถือว่าเป็นความท้าทายอย่างหนึ่งของผู้แปล การเล่นคำ การใช้คำพูด รวมทั้งฉากต่างก็เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะนำมาใช้ในนวนิยายแนวเสียดสีเนื่องจากผู้แปลจะต้องประสบกับปัญหาความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรมและยุคสมัยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การแปลนัยและการใช้สัญลักษณ์ก็เป็นกลวิธีการเขียนอย่างหนึ่งที่ใช้ถ่ายทอดความเป็นนวนิยายแนวเสียดสีและมักทำให้ผู้แปลประสบปัญหาในการแปลอยู่บ่อยๆ นอกจากนี้ ผู้แปลยังต้องพบกับอุปสรรคในการถ่ายทอดเนื้อหาแบบแอบเสิร์ดออกมาเป็นภาษาปลายทางให้ผู้อ่านเข้าใจและได้อรรถรสเทียบเท่ากับการอ่านต้นฉบับ

Catch-22 ของโจเซฟ เฮลเลอร์ (Joseph Heller) จัดเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดตัวอย่างหนึ่งของนวนิยายแนวเสียดสีแบบแอบเสิร์ด นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งของมนุษย์ที่ไร้ความสำคัญโดยผูกเรื่องราวเสียดสีทางสังคมและการเมืองเข้าไว้ด้วยกัน และใช้ความเป็นแอบเสิร์ดเป็นอุปถัมภ์ของความไร้สาระของสงคราม *Catch-22* เป็นเรื่องราวความพยายามในการหลุดพ้นจากสงครามของพลทิงระเบิดที่ชื่อว่ายอซซาเรียน (Yossarian) แม้จะเป็นนวนิยายที่ปราศจากโครงเรื่อง แต่ผู้เขียนก็สามารถทำให้เนื้อเรื่องลื่นไหลไปได้โดยใช้ภาษาอย่างชาญฉลาด งานเขียนดังกล่าวจะเต็มไปด้วยการใช้วงจรรรณะ ความขัดแย้ง และการลบหลู่ รวมทั้งบรรยายถึงการต่อสู้ดิ้นรนระหว่างความเป็นปัจเจกของมนุษย์กับกลไกทางทหารที่บิดเบือนลักษณะของมนุษย์และเปลี่ยนสภาพมนุษย์ให้เป็นเพียงฟันเฟืองชิ้นหนึ่งที่ไร้ชื่อและตัวตน

Catch-22 ก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นอย่างมากเมื่อมีการตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1961 เนื่องจากเป็นหนึ่งในนวนิยายเล่มแรกๆ ที่เสียดสีสิ่งที่คนอเมริกันมองว่าสงครามโลกครั้งที่สองเป็นเรื่องที่ยุติธรรมและเป็นเรื่องของวีรบุรุษแม้ว่าจะไม่ใช่นวนิยายเล่มแรกๆ ที่กล่าวถึงความโหดร้ายของสงครามโลกครั้งที่สอง แต่หลังจากที่ประเทศสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับความล้มเหลวพ่ายแพ้ใน

---

¹ Absurd ราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายไว้ว่า ละครแปลกวิสัย ละครแอบเสิร์ด ซึ่งส่วนใหญ่จะนิยมใช้ทับศัพท์มากกว่า

สงครามเวียดนามและสงครามในอิรัก คงจะทำให้คนจำนวนมากในปัจจุบันคงรู้สึกได้ว่าแรงจูงใจที่ทำให้เฮลเลอร์แต่งนวนิยายดังกล่าวถือเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล แม้จะไม่เหมือนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีค.ศ. 1961 ก็ตาม

ถึงแม้ว่านวนิยายเรื่อง *Catch-22* จะไม่ได้บรรยายภาพความกล้าหาญของมนุษย์ สงครามสร้างวีรบุรุษ และภาพธรรมชาติอันงดงามซึ่งเป็นขอบของเรื่องราวเกี่ยวกับนวนิยายแนวสงคราม แต่จะบรรยายให้เห็นภาพที่ไม่ได้ซาบซึ้งไปกับสงคราม ไม่มีวีรบุรุษ มีแต่ผู้เคราะห์ร้าย เฮลเลอร์วาดภาพให้เห็นความโหดร้าย ความตาย และการทำลายล้างแทนที่จะบรรยายถึงความกล้าหาญ รวมทั้งความไร้เหตุผลและความหมายของสงคราม อีกทั้งยังบิดเบือนแนวคิดเรื่องชัยชนะในสงคราม

แก่นเรื่องของ *Catch-22* ก็คือการที่มนุษย์พยายามหลุดพ้นจากกลไกสงครามที่ทำให้สูญเสียลักษณะของความเป็นมนุษย์และไร้ตัวตน เฮลเลอร์วาดภาพสงครามเป็นเครื่องจักรกลขนาดใหญ่ที่ควบคุมชะตาชีวิตของผู้ที่สร้างเครื่องจักรนั้นขึ้นมา และทหารก็ถูกลดให้เป็นเพียงฟันเฟืองเล็กๆ ของเครื่องจักรดังกล่าว นวนิยายเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความพยายามของยอซซาเรียนในการต่อสู้กับพลังอำนาจที่ข่มขู่และทำลายความเป็นปัจเจกของมนุษย์แม้ว่าบางครั้งความพยายามของยอซซาเรียนอาจจะไร้ผลก็ตาม และในการทำเช่นนั้นก็ทำให้ตัวละครเอกเปรียบได้กับผู้ที่ตั้งใจทำให้เครื่องจักรนั้นเสียหาย

ทุกๆ ครั้ง ยอซซาเรียนจะต้องเผชิญและเอาชนะความไม่จริงใจและความเสแสร้งจอมปลอมที่มีอยู่ในกลไกทหาร ทั้งนี้ก็เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง เฮลเลอร์ยังแสดงให้เห็นว่าในระหว่างสงคราม ความไม่จริงใจและความเสแสร้งจอมปลอมเป็นกลยุทธ์ที่ทำให้มีชีวิตรอดได้อย่างไร ในเรื่อง เฮลเลอร์จะเสียดสีระบบการทำงานของทหารตามแนวคิดของฟรานซ์ คาฟก้า โดยใช้กลวิธีการเขียนแบบแอบเสิร์ดเพื่อแสดงให้เห็นถึงความไร้แก่นสารและไร้สาระ อันที่จริงแล้ว เฮลเลอร์กล่าวว่า “ผมไม่สนใจสงครามในเรื่อง *Catch-22* หรือ ผมสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของระบบทหารต่างหาก” นวนิยายเรื่องนี้ยังแสดงให้เห็นนัยยะเกี่ยวกับการสูญเสียศรัทธาในศาสนาเมื่อเกิดสงครามและระบบการทำงานของทหารทั้งหมด

ระบบการทำงานของทหารได้ทำให้อำนาจการสื่อสารของภาษาหมดไป คำพูดที่ใช้สื่อสารกันก็สูญเสียความหมายในตัวเอง ภาษากลับถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือควบคุมมนุษย์โดยผ่านวงจรตรรกะที่ถูกบิดเบือน คำว่า *Catch-22* ซึ่งใช้เป็นชื่อเรื่องด้วยนั้นเป็นตัวอย่างของตรรกะที่ไร้ความหมายและทำให้เหตุผลหมดความสำคัญที่ตัวละครเอกของเรื่องต้องเผชิญ กฎ *catch-22* ในเรื่องกล่าวไว้ว่าทหารจะถูกส่งตัวกลับบ้านและไม่ต้องออกรบถ้าหากทำเรื่องขอโดยบอกว่าตัวเองเสียดสี แต่การทำเรื่องขอว่าตัวเองเสียดสีย่อมพิสูจน์ให้เห็นว่าทหารคนนั้นยังมีสติอยู่ต่างหาก ดังนั้น ทหารคนดังกล่าวจึงต้องปฏิบัติหน้าที่ออกรบเช่นเดิม

โจเซฟ เฮลเลอร์ยังใช้สัญลักษณ์เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจประเด็นที่เขาต้องการนำเสนอ ตัวอย่างหนึ่งของสัญลักษณ์ที่เฮลเลอร์ใช้เสียดสีหน่วยงานทหารได้อย่างเจ็บแสบก็คือตอนที่บรรยายถึงทหารชุดขาวซึ่งในเรื่องจะหมายถึงทหารที่ทั้งตัวมีแต่ผ้าพันแผลสีขาวห่อหุ้มจนไม่เห็นใบหน้า ไม่มีชื่อปรากฏ แม้ว่าเจ้านายทหารในชุดขาวจะเปลี่ยนไปคนแล้วคนเล่า แต่ก็ไม่มีใครสังเกตเห็น ความเปลี่ยนแปลงนี้ได้เพราะระบบการทำงานของทหารจะมองว่าทหารไม่มีตัวตนและไม่ใช้คน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกแปลนวนิยายเรื่อง *Catch-22* เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้เสนอให้เห็นถึงปัญหาทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการแปลนวนิยายแนวเสียดสีแบบแอบเสิร์ด นอกจากนี้ การเล่าเรื่องที่มีลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียนยังทำให้การแปลนวนิยายเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ท้าทายผู้วิจัยที่จะนำมาใช้สำรวจค้นหาวิธีที่จะนำมาใช้การแปลนวนิยายเรื่องนี้ให้มีสมมูลภาพเทียบเคียงต้นฉบับได้

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจทฤษฎีการเสียดสี

1.2.2 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์หลักวิธีการแปลที่เหมาะสมสำหรับนวนิยายแนวเสียดสี

1.2.3 เพื่อศึกษาปัญหาในการแปลและการเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาที่พบในต้นฉบับ

1.2.4 เพื่อถ่ายทอดนวนิยายแนวเสียดสีเรื่อง *Catch-22* เป็นภาษาไทยโดยให้มีสมมูลภาพ

เทียบเคียงต้นฉบับมากที่สุด

1.3 สมมติฐาน

การแปลนวนิยายแนวเสียดสีเรื่อง *Catch-22* นอกจากจะต้องใช้ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ ทฤษฎีวิัจจนกรรม และทฤษฎีสโคโปสแล้ว ยังต้องนำทฤษฎีเสียดสีของ Paul Simpson และทฤษฎี Semantic Script Theory of Humour และ The General Theory of Verbal Humour (SSTH-GTVH) มาใช้ประกอบในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ด้วย จึงจะทำให้สามารถถ่ายทอดนวนิยายเรื่องนี้ให้มี สมมูลภาพเทียบเคียงต้นฉบับได้

1.4 ขอบเขตการวิจัย

เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายแนวเสียดสี ผู้เขียนจึงได้ใช้วิธีการนำเสนอการเสียดสี ผ่านทางวจนลีลาต่างๆ เช่น การใช้อารมณ์ขัน การใช้สัมผัสอักษร บทสนทนาที่ไร้สาระ การเล่าเรื่อง แบบแอบเลิร์ด การใช้สัญลักษณ์ และอุปลักษณ์

ผู้วิจัยได้เลือกแปลนวนิยายเรื่องนี้รวมทั้งหมด 48 หน้าดังต่อไปนี้

บทที่ 1 The Texan หน้า 13-24

มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเสียดสีผ่านการใช้สัมผัสอักษร อารมณ์ขัน และการแฝงนัย

เรื่องย่อ บทแรกจะเป็นบทที่แนะนำตัวละครเอกของเรื่องซึ่งก็คือยอซซาเรียน โดยฉากของ บทนี้จะเป็นโรงพยาบาล ยอซซาเรียนมีอาการที่หมอยังไม่สามารถวินิจฉัยได้ว่าเป็นอะไร เขาตั้งใจ จะอยู่ที่โรงพยาบาลต่อไปเรื่อยๆเพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องไปออกรบในสงคราม และเพราะว่าเขามีใช้ สูงถึง 101 องศาฟาเรนไฮต์ เขาจึงอยู่ที่โรงพยาบาลต่อไปได้ ในบทนี้ ผู้อ่านจะได้รู้จักกับตัวละครที่สำคัญ อื่นๆในเรื่อง เช่น อนุศาสนาจารย์ (Chaplain) ดันบาร์ (Dunbar) เดอะเท็กซัน (The Texan) และชาย ในชุดขาว ขณะที่อยู่โรงพยาบาล ยอซซาเรียนมีหน้าที่ตรวจสอบจดหมายของทหารเกณฑ์ แต่ว่า เขาก็มีวิธีตรวจที่ต่างไปจากปกติจนทำให้เจ้าหน้าที่จากกรมสอบสวนคดีอาชญากรรมต้องมาที่ โรงพยาบาลเพื่อสืบสวนเรื่องราวดังกล่าว ในตอนที่ย้ายบทจะเป็นตอนที่ยอซซาเรียนหนีออกจาก โรงพยาบาลเนื่องจากไม่สามารถทนเดอะเท็กซันได้อีกต่อไป

บทที่ 4 Doc Daneeka หน้า 45-54

มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเสียดสีผ่านบทสนทนาที่ไร้สาระ (nonsensical dialogue)

เรื่องย่อ บทนี้จะเป็นเรื่องราวของหมอด็อก ดานิก้า (Doc Danica) ซึ่งเกลียดการบินรบ เขาก็เลยให้ขอสซาเรียนใส่ชื่อเขาลงในบันทึกการบินออกรบเพื่อเป็นการสะสมจำนวนครั้งที่เขาจะต้องบินตามกำหนดเพื่อให้ได้เงิน บทนี้จะนำไปสู่เหตุการณ์สำคัญของเรื่องในบทต่อไป โจเซฟ เฮลเลอร์ยังทำให้ผู้อ่านเห็นอาการเสียดสีของขอสซาเรียนต่างๆ โดยจะมีฉากตึงเครียดแต่กลับมีแต่บทสนทนาที่ไร้สาระ

บทที่ 5 Chief White Halfoat หน้า 55-68

มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเสียดสีผ่านการเล่าเรื่องแบบแอบเสิร์ด (Absurd) และการใช้วงจรตรรกะ (Circular Logic)

เรื่องย่อ หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟท (Chief White Halfoat) ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตเขาก่อนที่จะมาเป็นทหาร ครอบครัวของเขาซึ่งเป็นชาวอินเดียนแดงต้องมีชีวิตอยู่อย่างแร่ร้อนเพราะพวกผู้สำรวจน้ำมันมาบุกรุกพื้นที่และขับไล่พวกอินเดียนแดงออกไป บทนี้ถือเป็นบทหนึ่งที่สำคัญเพราะผู้อ่านจะได้รู้จักกฎเลข 22 ซึ่งจะประกอบด้วยวงจรตรรกะที่สำคัญของเรื่องและจะเห็นความเป็นแอบเสิร์ดของนวนิยายเรื่องนี้

บทที่ 31 Mrs. Daneeka หน้า 431-436

มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเสียดสีผ่านการใช้สัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงระบบการทำงานของหน่วยงานทหาร

เรื่องย่อ บทนี้จะเป็นตอนที่ภรรยาของด็อก ดานิก้าได้ผลประโยชน์จากบริษัทประกันและรัฐบาลเนื่องจากการตายของสามี หลังจากเครื่องบินที่ใครๆก็คิดว่าด็อก ดานิก้าใช้บินไปรบนั้นเกิดตกขึ้นมา ทางกองทัพก็ได้แจ้งข่าวการตายของสามีให้มิสซิสด็อก ดานิก้าทราบทั้งๆที่ในความเป็นจริงด็อก ดานิก้าซึ่งไม่เคยแตะเท้าขึ้นไปบินรบเลยสักครั้งยังมีชีวิตอยู่ ในตอนแรกมิสซิสดานิก้าก็มีอาการ โศกเศร้า แต่เมื่อนางได้รับเงินก้อนใหญ่จากการตายของสามี นางก็ค่อยๆคลายความโศกเศร้า

ลง ตีอก คานิก้า ได้เขียนจดหมายแจ้งแก่ภรรยาตัวเองว่าเขาจะไม่ตายและข่าวนี้ทำให้มิสซิสคานิก้า
 ลับสน แต่เมื่อทางกองทัพส่งจดหมายแสดงความเสียใจมาให้ นางก็ย้ายไปอยู่รัฐอื่น โดยไม่ยอม
 แจ้งรายละเอียดที่อยู่ใหม่ให้ใครๆทราบ

บทที่ 35 Milo the Militant หน้า 465-475

มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเสียดสีผ่านการใช้อุปลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงระบบทุนนิยมแบบ
 อเมริกัน

เรื่องย่อ เฮลเลอร์จะบรรยายถึงธุรกิจการค้าของไมโล มินเดอร์บินเดอร์ (Milo
 Minderbinder) และวิธีที่ไมโลใช้เพื่อให้หลุดพ้นจากการถูกลงโทษสำหรับสิ่งที่เขาทำ ไมโลเข้าไป
 พบผู้พันแคธคาทเพื่อสารภาพว่าเขาปฏิบัติภารกิจบินรบน้อยครั้งมาก และแทนที่จะขอให้ผู้พันแคธ
 คาทลงโทษตัวเอง เขากลับพยายามโน้มน้าวให้ผู้พันเพิ่มภารกิจบินให้แก่ทหารคนอื่นๆเพื่อที่จะได้
 ชดเชยภารกิจบินที่ตัวเองไม่ได้ทำ ไมโลยังอธิบายให้ผู้พันเห็นถึงความซับซ้อนของเครือข่ายธุรกิจ
 ที่เขากำลังทำอยู่ ในท้ายบทจะเป็นฉากที่ต้อบส์และเนทลีย์เสียชีวิตเพราะเครื่องบินของพวกเขาถูก
 ยิงร่วงลงมาในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่

1.5 ขั้นตอนการศึกษาวิจัย

- 1.5.1 อ่านตัวบทต้นฉบับและวิเคราะห์ปัญหา
- 1.5.2 ศึกษาและทบทวนทฤษฎีที่จะนำมาใช้ในการแปล
- 1.5.3 วิเคราะห์ต้นฉบับโดยใช้ทฤษฎีที่ได้ทบทวน
- 1.5.4 วางแผนการแปล
- 1.5.5 ลงมือแปลและบันทึกคำอธิบายการแปล
- 1.5.6 ตรวจสอบความถูกต้องและตรวจแก้งานแปล
- 1.5.7 สรุปผลการวิจัย

1.5.8 ทบทวนสมมติฐาน

1.5.9 ข้อเสนอแนะ

1.5.10 ทำรายงานการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีเสียดสีและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่จะนำมาใช้ในการ
แปลนวนิยายแนวเสียดสีเรื่อง *Catch-22* เพื่อให้ได้ฉบับแปลที่มีสมมูลภาพเทียบเคียงต้นฉบับ

1.6.2 ได้ทราบแนวทางการแปลและการแก้ไขปัญหาการแปลที่เหมาะสมสำหรับนวนิยายแนว
เสียดสี

1.6.3 เป็นแนวทางในการศึกษาสำหรับผู้สนใจการแปลนวนิยายแนวเสียดสีต่อไปในอนาคต

1.6.4 ได้บทแปลนวนิยายเสียดสีที่มีสมมูลภาพเทียบเคียงต้นฉบับ

บทที่ 2

ทฤษฎีการแปล ทฤษฎีข้ามชั้น และทฤษฎีเสียดสี

การแปลนวนิยายแนวเสียดสีแบบแอบเสิร์ดเรื่อง *Catch-22* ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของระบบทหาร สะท้อนให้เห็นความขัดแย้งของมนุษย์ที่ไร้ความสำคัญ โดยผูกเรื่องราวเสียดสีทางสังคมและการเมืองเข้าไว้ด้วยกันนั้น จำเป็นต้องใช้ทฤษฎีหลายทฤษฎีมาประกอบกันเพื่อช่วยในการศึกษา ตีความตัวบทต้นฉบับ และถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาปลายทางที่มีสมมูลภาพเทียบเคียงต้นฉบับได้ ทฤษฎีที่ผู้วิจัยได้เลือกใช้ประกอบการศึกษาได้แก่ ทฤษฎีการแปล ทฤษฎีข้ามชั้น Semantic Script Theory of Humour และ The General Theory of Verbal Humour (SSTH-GTVH) และทฤษฎีเสียดสีของพอล ซิมป์สัน (Paul Simpson)

2.1 ทฤษฎีการแปล

ทฤษฎีการแปลเป็นทฤษฎีสำคัญที่จะช่วยในการศึกษาทำความเข้าใจและตีความตัวบทต้นฉบับในภาพรวมได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้ ทฤษฎีสโคโปส ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ของปีเตอร์ นิวมาร์ค และทฤษฎีวิจันกรรม มาประกอบการวิเคราะห์ต้นฉบับสำหรับการแปล

2.1.1 ทฤษฎีสโคโปส (Skopostheorie)

ผู้คิดค้นทฤษฎีสโคโปส (Skopostheorie) คือ ไรส์และเฟร์เมียร์ (Reiß/Vermeer) (1984) (อ้างถึงใน วรรณาสงอร่วมเรื่อง, 2545: 11-25) ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีการแปลที่ยึดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายหรือเป้าหมายของการแปลเป็นหลัก โดยมีหลักสำคัญดังต่อไปนี้

1. การแปลจะต้องยึดหน้าที่ของงานแปลเป็นหลัก
2. งานแปลเป็นการนำเสนอข้อมูลหนึ่งให้แก่วัฒนธรรมปลายทางในรูปแบบของภาษาปลายทาง ข้อมูลที่นำเสนอเป็นข้อมูลหนึ่งที่มาจากวัฒนธรรมต้นทางและเขียนเป็นภาษาต้นทาง
3. งานแปลเป็นการลอกเลียนข้อมูลที่นำเสนอในภาษาต้นทาง
4. งานแปลจะต้องอ่านเข้าใจในตัวเอง

5. งานแปลจะต้องสอดคล้องกับตัวบทต้นฉบับ

ตามทฤษฎีของไรส์นั้น ผู้แปลจะต้องกำหนดผู้รับสารให้ได้เสียก่อนเพื่อจะได้ประเมินความคาดหวังหรือพื้นความรู้ของผู้รับสาร ตลอดจนสถานการณ์ในการแปลได้อย่างถูกต้อง และเพื่อใช้เป็นหลักในการตัดสินใจว่า ตัวบทส่วนใดต้องทำหน้าที่ใด และเมื่อผู้แปลตัดสินใจได้แล้วว่างานแปลที่จะต้องทำนั้นมีหน้าที่อะไร ผู้แปลจะต้องทำความเข้าใจกับตัวบทเพื่อที่จะได้เลือกวิธีการแปลที่เหมาะสม สุดท้าย ผู้แปลจะต้องตัดสินใจว่าจะมีกระบวนการแปลอย่างไรและจะเรียบเรียงคำหรือเนื้อความอย่างไรเพื่อที่จะได้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาปลายทางที่เหมาะสมกับผู้อ่าน ด้วยเหตุนี้ ผู้แปลจึงเป็นปัจจัยและเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดในกระบวนการแปล เพราะทุกขั้นตอนของการแปลนั้นขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของผู้แปลนั่นเอง

ในการแปลแต่ละครั้ง ผู้แปลอาจไม่คงหน้าที่เดิมของตัวบทต้นฉบับก็ได้ คือ อาจตัดสินใจให้มีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่เดิมของตัวบทต้นฉบับ เมื่อถือว่าการแปลเป็นการนำเสนอข้อมูลหนึ่งเกี่ยวกับข้อมูลในตัวบทต้นฉบับ ผู้แปลจะพิจารณาการนำเสนอข้อมูลตามสถานการณ์ของผู้รับสารในภาษาและวัฒนธรรมปลายทาง

เนื่องจากการแปลในความหมายของไรส์และเฟร์เมียร์นั้นถือว่าการแปลเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ผู้แปลจึงต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมของตัวบทต้นฉบับและงานแปล รวมทั้งต้องคำนึงถึงเวลาและภาษาที่แตกต่างกันของตัวบทต้นฉบับและงานแปลด้วย ดังนั้น ผู้แปลจึงต้องมีความรู้ด้านวัฒนธรรมปลายทางเป็นสำคัญและรู้จักภาษาปลายทางเป็นอย่างดี การทำงานแปลจัดเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมปลายทางนั้นเป็นเพราะมีส่วนสัมพันธ์กับวัฒนธรรมปลายทางอย่างมาก การแปลไม่ใช่เป็นเพียงการถ่ายโอนตัวบทและองค์ประกอบต่างๆ รวมทั้งวัฒนธรรมไปยังสภาพแวดล้อมอีกแบบหนึ่งที่มีวัฒนธรรมและภาษารวมทั้งองค์ประกอบต่างๆของภาษาที่แตกต่างกันเท่านั้น แต่การแปลยังเป็นการสร้างตัวบทใหม่ของ “สาร” ผู้แปลจึงควรจะแปลโดยเรียบเรียงเป็นคำพูดที่นิยมใช้และเป็นที่เข้าใจกันในวัฒนธรรมปลายทางนั้นๆ

2.1.2 ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ของปีเตอร์ นิวมาร์ค (Peter Newmark's Discourse Analysis)

นิวมาร์ค (Newmark, 1988) ได้กล่าวถึงรูปแบบการแปลต่างๆในหนังสือ *A Textbook of Translation* ไว้ว่ามี 2 แบบใหญ่ ได้แก่

1. แบบที่ให้ความสำคัญกับรูปแบบภาษาต้นฉบับ (SL emphasis) แบ่งออกเป็น การแปลคำต่อคำ (Word-for-word Translation) การแปลตามตัวอักษร (Literal Translation) การแปลรักษารูปรักษาความ (Faithful Translation) และการแปลครบความ (Semantic Translation)
2. แบบที่ให้ความสำคัญกับรูปแบบภาษาฉบับแปล (TL emphasis) ซึ่งจะเน้นที่ความเข้าใจของผู้อ่านในภาษาแปล มุ่งเฉพาะใจความ ไม่รักษาโครงสร้างต้นฉบับ หรือไม่พยายามเก็บคำที่ใช้ในภาษาต้นฉบับ แบ่งออกเป็น การแปลสื่อความ (Communicative Translation) การแปลเก็บความ (Idiomatic Translation) การแปลอิสระ (Free Translation) และการแปลดัดแปลง (Adaptation)

อย่างไรก็ตาม นิวมาร์คกล่าวว่าการแปลครบความกับการแปลสื่อความเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดที่จะนำมาใช้ในการแปล เนื่องจากสามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการแปลที่สำคัญ 2 ประการ คือ แปลให้มีสมมูลภาพเทียบเคียงต้นฉบับ และใช้ถ้อยคำประหยัด ไม่ฟุ่มเฟือย การแปลครบความกับการแปลสื่อความมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้

การแปลครบความ จะเก็บเนื้อความและรักษาความหมายระดับคำ และประโยคได้ครบ เก็บความหมายในบริบท เน้นการตีความ มีการถ่ายทอดความหมายให้ตรงกันเท่าที่โครงสร้างภาษาฉบับแปลจะพึงทำได้ ซึ่งตรงต่อวัตถุประสงค์และความคิดของผู้เขียนต้นฉบับมากที่สุด มีลีลาและความงามของภาษาต้นฉบับ มองเห็นอรรถรสของภาษา เหมาะสำหรับตัวบทประเภทเน้นการแสดงออก (Expressive) ซึ่งได้แก่ งานวรรณกรรมประเภทร้อยกรอง นวนิยาย เรื่องสั้น และบทละคร อัดชีวประวัติ เรียงความ คำปราศรัย และจดหมายโต้ตอบ

การแปลสื่อความ จะต้องเก็บเนื้อความครบ มีการเปลี่ยนการเรียบเรียงเนื้อหา เก็บความหมายในบริบท ถ่ายทอดลีลาและความงามของภาษาต้นฉบับ เน้นที่การอธิบาย อ่านได้รื่นหู ไม่มีข้อสะดุดว่าเป็นบทแปล เป็นการแปลที่ให้ความหมายตรงกันตามบริบทในภาษาต้นฉบับ เนื้อหาและภาษาถูกต้องตรงกันเป็นที่ยอมรับ และเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้อ่านในภาษาฉบับแปลโดยทั่วไป

เหมาะสำหรับตัวบทประเภทให้ข้อมูล (Informative) และตัวบทประเภทปฏิบัติการ (Operative) ซึ่งได้แก่ ตำราหนังสือและงานเขียนทางวิชาการ บทความในหนังสือพิมพ์หรือวารสาร รายงานทางวิทยาศาสตร์ วิทยานิพนธ์ รายงานการประชุม ระเบียบวาระการประชุม เป็นต้น นอกจากนี้ยังเหมาะสำหรับตัวบทประเภทเรียกร้องใจให้กระทำ (Vocative) ซึ่งได้แก่ ประกาศ โฆษณาชวนเชื่อ คำสั่ง นิยายที่มีจุดประสงค์เพื่อขายหรือให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน (Popular fiction)

หลักวาทกรรมวิเคราะห์ของนิวมาร์คที่ใช้พิจารณาในการวิเคราะห์ตัวบทมีดังต่อไปนี้

1. การอ่านตัวบท (Reading the text) การทำความเข้าใจตัวบทต้นฉบับโดยทั่วไป และทำความเข้าใจตัวบทอย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ยังอาจจะต้องค้นคว้าข้อมูลจากสารานุกรม ตำราต่างๆ เอกสารเฉพาะทาง เพื่อใช้ในการทำความเข้าใจตัวบท
2. เจตนาของตัวบท (Intention of the text) ศึกษาว่าเจตนาที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อในตัวบทคืออะไร
3. เจตนาของผู้แปล (Intention of the translator) โดยปกติแล้วจะเหมือนกับเจตนาของผู้เขียนตัวบทต้นฉบับ แต่ในบางครั้ง ผู้แปลอาจจะแปลไม่เหมือนกับตัวบทต้นฉบับทุกประการ เนื่องจากผู้แปลจะต้องคำนึงด้วยว่าผู้อ่านเป้าหมายคือใคร
4. วัจนลีลาของตัวบท (Text styles) ต้องดูว่าตัวบทเป็นตัวบทประเภทบรรยาย พรรณนาอภิปราย หรือบทสนทนา
5. กลุ่มผู้อ่าน (Readership) ศึกษาลักษณะของกลุ่มผู้อ่านต้นฉบับ และกลุ่มผู้อ่านงานแปล โดยประเมินจากระดับการศึกษา ชนชั้นทางสังคม อายุ และเพศของผู้อ่าน เพื่อที่จะตัดสินใจได้ว่าจะต้องคำนึงถึงผู้อ่านในภาษาปลายทางมากน้อยเพียงไร
6. ระดับของภาษา (Stylistic scales) ดูว่าระดับภาษาที่ใช้ในต้นฉบับเป็นอย่างไร เป็นภาษาทางการ ไม่เป็นทางการ ภาษาราชการ ภาษาต้องห้าม ภาษาพูด ภาษาแสลง เป็นต้น
7. ทักษะคติ (Attitude) ผู้แปลต้องประเมินมาตรฐานของผู้เขียน ดูว่าผู้เขียนเลือกใช้คำที่เป็นที่ยอมรับในวัฒนธรรมของภาษาต้นทาง หรือใช้คำตามใจตัวเอง เช่น คำว่า Régime จะมีความหมายที่เป็นกลางในภาษาฝรั่งเศส แต่จะมีความหมายในเชิงลบสำหรับภาษาอังกฤษ

8. ฉาก (Setting) ผู้แปลต้องตัดสินใจว่าจะให้ฉากของงานแปลเป็นแบบใด กล่าวคือ จะตีพิมพ์บทแปลที่ไหน ลูกคำที่อ่านงานแปลคือใครและมีข้อกำหนดอะไรบ้าง ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบงานแปลให้ต่างจากรูปแบบของต้นฉบับหรือไม่ เช่น ความสั้นยาวของชื่อเรื่อง ย่อหน้า และการตัดหัวข้อย่อยทั้งในฉบับแปล รวมทั้ง ต้องพิจารณาฉากของต้นฉบับ
9. คุณภาพของงานเขียน (Quality of the writing) ผู้แปลต้องพิจารณาว่าต้นฉบับเป็นงานเขียนที่ดีหรือไม่ ทั้งนี้ให้พิจารณาจากเจตนาของผู้เขียน และ/หรือข้อกำหนดของเนื้อเรื่องที่เขียน วากยสัมพันธ์ที่ปรากฏในต้นฉบับซึ่งจะสะท้อนลักษณะของผู้เขียน
10. ความหมายแฝงและความหมายตรง (Connotations and denotations) โดยทั่วไปแล้ว ต้นฉบับที่ไม่ใช่วรรณคดีจะปรากฏความหมายตรงมากกว่าความหมายแฝง ในขณะที่ต้นฉบับที่เป็นวรรณคดี ความหมายแฝงจะมาก่อนความหมายตรง
11. การอ่านครั้งสุดท้าย (Last reading) ผู้แปลควรจะต้องสังเกตมุมมองทางด้านวัฒนธรรมของต้นฉบับ จดเส้นใต้คำศัพท์ใหม่ๆ คำเปรียบเทียบ คำที่มีความหมายเชิงวัฒนธรรม ชื่อเฉพาะ คำศัพท์เฉพาะทาง และคำที่ไม่สามารถแปลได้ ในการถ่ายทอดความหมายของคำเหล่านี้ ผู้แปลจะต้องพิจารณาจากบริบทก่อนเป็นลำดับแรก จากนั้นจึงแยกพิจารณาเป็นคำๆ ไป ไม่ว่าจะแปลจากพจนานุกรมหรือสารานุกรม สุดท้ายจึงกลับมาศึกษาบริบทอีกครั้ง ก่อนเลือกคำในภาษาปลายทางมาถ่ายทอด

2.1.3 ทฤษฎีวิัจจนกรรม (Speech Act Theory)

เฮอนิกซ์และคัสมาลี (Hönig/Kußmual) (1982) (อ้างถึงใน วรรณณา แสงอร่ามเรือง, 2545: 45) ได้นำทฤษฎีวิัจจนกรรมมาใช้ในการแปล โดยบอกว่า ทฤษฎีวิัจจนกรรม เป็นทฤษฎีที่ศึกษา คำพูดหรือคำกล่าวในฐานะเป็นการกระทำอย่างหนึ่ง โดยมุ่งศึกษาหน้าที่ของคำกริยาที่ก่อให้เกิดการกระทำตามมา ศึกษาคำบ่งเจตนาในคำพูดหรือคำกล่าวนั้น ไม่ได้มุ่งศึกษาที่ประเภทของประโยค เนื่องจากผู้พูดย่อมพูดโดยมีจุดมุ่งหมายหรือความตั้งใจบางประการ ไม่ได้กล่าวขึ้นมาลอยๆ เมื่อผู้

แปลทรานหน้าหรือเจตนาของเนื้อความที่พูดนั้นแล้วยอมทำให้เกิดการแปลที่ตรงตามหน้าที่ได้
ดังนั้น ในการแปลโดยใช้ทฤษฎีวิจันกรรม ผู้แปลจะต้องหาคำบ่งเจตนาในตัวบทให้ได้ก่อน

จอห์น เซิร์ล (John Searle) (1976) (อ้างถึงใน วรรณมา แสงอร่ามเรือง, 2545: 46) กล่าวว่า
คำกล่าวหรือถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารประกอบด้วย 4 ลักษณะคือ การกล่าวถ้อยคำออกมา
(utterance act)

1. เนื้อความในถ้อยคำที่กล่าว (propositional act) เป็นเนื้อความที่กล่าวออกไปในรูป
ของเหตุการณ์และผู้ที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์นั้น
2. เจตนา (illocutionary act) เป็นเจตนาหรือความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายในการกล่าว
ถ้อยคำนั้นโดยทั่วไปเจตนาในคำกล่าวนั้นจะแสดงโดยคำบ่งเจตนา รูปแบบหรือ
โครงสร้างภาษาเดียวกันอาจแสดงเจตนาต่างกันได้ และในทำนองเดียวกันเจตนา
ของผู้พูดอาจมีวิธีการแสดงออกโดยคำพูดหรือรูปแบบภาษาที่แตกต่างกันได้
เช่นกัน
3. ผล (perlocutionary act) เป็นผลที่ตามมาที่ผู้พูดตั้งเป้าหมายไว้หรือคาดหวังให้เกิด
ผู้แปลจะต้องวิเคราะห์เจตนาของผู้พูดให้ถูกต้อง โดยรู้ว่าคำใดคือคำบ่งชี้เจตนา
และจะต้องถ่ายทอดความเป็นภาษาปลายทางให้ถูกต้อง

นอกจากนี้ยังมีวิจันกรรมแบบอ้อม ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้พูดไม่ได้แสดงเจตนาออกมาโดยตรง
ในคำกล่าวนั้น แต่พูดโดยแฝงเจตนาของตนเป็นการสื่อสารโดยใช้รูปแบบภาษาหนึ่งเพื่อสื่อ
เนื้อความอีกอย่างหนึ่ง ในการแปล ผู้แปลจะต้องตีความเจตนาในคำกล่าวแต่ละคำให้ถูกต้อง จึงจะ
สามารถถ่ายทอดความเป็นภาษาปลายทางที่ถูกต้องได้

ปัญหาในการแปลบางประการที่เกิดจากคำบ่งเจตนา

1. ปัญหาในขั้นตอนของการทำความเข้าใจ คำบ่งชี้เจตนาในคำกล่าวที่พบเห็นทั่วไป
มักจะไม่ได้เด่นชัดในทันทีที่เราควรจะต้องระโยคนั้นเป็นวิจันกรรมประเภทใด เช่น
คำว่า “suggest” ในภาษาอังกฤษ อาจใช้ได้หลายความหมายว่า แนะนำ ตั้งข้อ

สมมติฐาน หรือพูดเป็นนัยก็ได้ คำที่มีหลายความหมายเช่นนี้ทำให้ผู้แปลมีปัญหาในการเลือกใช้คำในภาษาปลายทางได้

2. ปัญหาในการหาคำบังชี้เจตนาในภาษาปลายทาง ในกรณีนี้ที่ผู้แปลไม่มีปัญหาในด้านการทำความเข้าใจเนื้อความ แต่อาจมีปัญหาในการหาคำบังชี้เจตนาในภาษาปลายทางมาใช้ให้ตรงกับคำในภาษาต้นฉบับ ปัญหาดังกล่าวเกิดจากระบบภาษาที่แตกต่างกันซึ่งไม่สามารถแปลตรงตัวหรือหาคำที่มีความหมายตรงกันเสียทีเดียวได้

2.1.4 ทบทวนทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยนี้

ในการแปลเรื่อง *Catch-22* ผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีสโคโปสเพอเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์และหน้าที่ของการแปล โดยเลือกที่จะคงหน้าที่เดิมของตัวบทต้นฉบับ กล่าวคือ ต้องทำให้บทแปลมีน้ำเสียงในแนวเสียดสี และต้องใช้สำนวนภาษาในลักษณะเดียวกันกับที่ต้นฉบับใช้ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยอาจจะต้องมีการเรียบเรียงคำพูดที่นิยมใช้และเป็นที่น่าสนใจในวัฒนธรรมปลายทางของผู้แปล นอกจากนี้ ผู้วิจัยเลือกที่จะใช้ทฤษฎีนี้ในการกำหนดกลุ่มผู้อ่านที่เป็นเป้าหมาย ซึ่งก็คือประชาชนทั่วไปที่สนใจนวนิยายแนวเสียดสี

สำหรับทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ของนิวมาร์ค ผู้วิจัยจะนำมาใช้วิเคราะห์ตัวบทโดยรวมทั้งหมดอย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยเริ่มจากการอ่านเนื้อเรื่องโดยรวม หาเจตนาของตัวบท กำหนดเจตนาของผู้แปล ศึกษากลุ่มผู้อ่านทั้งผู้อ่านต้นฉบับและผู้อ่านฉบับแปล คุาระดับของภาษาของตัวบทต้นฉบับและกำหนดระดับของภาษาที่จะใช้ในฉบับแปล ประเมินมาตรฐานของผู้เขียนและคุณภาพของงานเขียน กำหนดฉากของงานแปลว่าจะให้เป็นแบบใด ศึกษาความหมายแฝงและความหมายตรงที่ปรากฏในเรื่อง และอ่านทบทวนครั้งสุดท้าย นอกจากนี้ ผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีดังกล่าวเพื่อกำหนดรูปแบบและวิธีการแปล โดยจะเลือกใช้วิธีการแปลแบบครบความ เนื่องจากตัวบทเรื่อง *Catch-22* เป็นงานเขียนประเภทนวนิยาย ผู้แปลจึงตัดสินใจเลือกรูปแบบการแปลที่ให้ความสำคัญกับภาษาต้นฉบับ

สุดท้าย ผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีวัจกรรมสำหรับตีความถ้อยคำที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาผ่านตัวละครในเรื่อง โดยจะต้องดูจากคำบังเจตนาของตัวบท และเนื้อความในถ้อยคำที่กล่าว เพื่อที่จะได้

ทราบเจตนาที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ และจะทำให้เกิดการแปลตรงหน้าที่ได้ นอกจากนี้ การศึกษา ถ้อยคำที่กล่าวออกมาและเจตนาช่วยในการตีความคำพูดของตัวละคร ได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น และ จะทำให้ได้บทแปลที่มีอรรถรสเทียบเท่าต้นฉบับได้มากที่สุด

2.2 ทฤษฎีขั้นพื้นฐาน Semantic Script Theory of Humour และ The General Theory of Verbal Humour (SSTH-GTVH)

ทฤษฎี Semantic Script Theory of Humor (SSTH) คิดค้นและพัฒนาโดยวิกเตอร์ รัสกิน (Victor Raskin) (1985) รัสกินให้คำนิยามของทฤษฎีนี้ไว้ว่า “ตัวบทจะจัดเป็นตัวบทประเภทขบขัน ถ้าเป็นไปได้ตามเงื่อนไขทั้งสองประการดังต่อไปนี้

1. ตัวบทสอดคล้องกับเนื้อความสองเนื้อความที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะสอดคล้องกันเป็น บางส่วนหรือทั้งหมด และ

2. เนื้อความ (Script) สองเนื้อความที่สอดคล้องกับตัวบทนั้นมีความหมายตรงข้ามกัน

เนื้อความสองเนื้อความดังกล่าวจะกล่าวทับซ้อนกันเป็นบางส่วนหรือทั้งหมดกับต้นฉบับ นั้นๆ เงื่อนไขสองประการข้างต้นเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นและเพียงพอที่จะทำให้ตัวบทจัดเป็นตัวบท ประเภทขบขัน”

เนื้อความ หมายถึง “กลุ่มข้อมูลทางความหมายกลุ่มใหญ่ที่อยู่รอบๆ คำหรือเกิดจากคำนั้นๆ” (Raskin, 1985: 81) กล่าวคือ ข้อมูลทั้งหมดรวมทั้งในระดับหน่วยคำ ไม่ว่าจะ เป็นข้อมูลที่ปรากฏใน ตัวภาษา หรือนอกตัวภาษา บริบทต่างๆ จะเชื่อมโยงกัน ซึ่งทำให้เกิด “เครือข่ายทางความหมาย” (semantic networks) ขึ้นมา” (Attardo 1994: 201) รัสกินยกตัวอย่าง เรื่องตลกขบขันข้างล่างเพื่อ อธิบายทฤษฎีดังกล่าว (1985: 100)

“Is the doctor at home?” the patient asked in his bronchial whisper.

“No,” the doctor’s young and pretty wife whispered in reply. “Come right in.”

เนื้อความที่เกิดจากบรรทัดแรกของเรื่องตลกนี้ก็คือ “คนไข้ถามถึงคุณหมอกคนหนึ่ง เพื่อที่จะให้ตรวจดูอาการ” แต่หลังจากอ่านบรรทัดที่สอง เนื้อความที่เกิดจากบรรทัดที่แรกจะ

กลายเป็น “การแอบไปหาผู้รักอย่างลับๆ” เมื่อเนื้อความสองเนื้อความมีความหมายตรงข้ามกัน
เรื่องนี้จึงจัดเป็นเรื่องตลกขบขัน

เนื้อความที่ต่างกันสองเนื้อความอาจเปรียบเสมือนโลกที่แตกต่างกันสองโลก โดยที่
เนื้อความแรกจะเป็นโลกของการคาดหวัง และเนื้อความที่สองจะเป็นโลกของความเป็นจริง ดังนั้น
เนื้อความที่มีความหมายตรงข้ามกันจึงเกิดขึ้นมาอย่างผิดความคาดหมาย ในกรณีของตัวอย่าง
ข้างต้น ก็คือ ภรรยาหมอบเป็นฝ่ายเชิญชวน และช่วยวนให้คนไข้เข้าไปในบ้านของเธอ รัศกินส์ได้
ยกตัวอย่างบริบทอื่นๆที่ตรงข้ามกัน เช่น ดี-เลว จริง-ไม่จริง มีเงิน-ไม่มีเงิน เป็น-ตาย

ปัญหาหลักของทฤษฎีนี้ คือ สามารถใช้อธิบายได้เฉพาะอารมณ์ขันจากบรรทัดสุดท้ายของ
บริบทหรือข้อความเท่านั้น ซาลวาทอเร อัตตาร์ด (Salvatore Attardo) กล่าวว่า แม้ทฤษฎี SSTH
สามารถบอกได้ว่าตัวบทเป็นเรื่องตลกขบขันหรือไม่ แต่จะไม่สามารถบอกได้ว่าเรื่องตลกขบขัน
สองเรื่องคล้ายคลึงกันอย่างไร

ทฤษฎี General Theory of Verbal Humor (GTVH) พัฒนาโดย ซาลวาทอเร อัตตาร์ด ซึ่ง
ได้เสนอระดับความขบขันไว้ห้าระดับ โดยเรียงจากระดับที่เป็นนามธรรมมากที่สุดไปหาระดับที่สั้น
เข้าใจง่ายมากที่สุดดังต่อไปนี้ (Attardo, 1987: 438-439)

ระดับที่ 5 พื้นฐาน	ความตรงข้ามกันของเนื้อความและกลไกตรรกะ
ระดับที่ 4 แม่แบบ	การวางชนิดกัน
ระดับที่ 3 เป้าหมายและสถานการณ์	ถูกเลือก
ระดับที่ 2 ภาษา	คำ วากยสัมพันธ์ การเรียงประโยค
ระดับที่ 1 พื้นผิว	ผลลัพธ์ที่ได้ คือ ตัวบท (ประเภทขบขัน)

ต่อมาอัตตาร์ดได้นำเสนอแนวคิดเรื่องปัจจัยความรู้ 6 ประการสำหรับสร้างตัวบทประเภท
ขบขัน หรือที่เรียกกันว่า Knowledge resources (KRs) ดังต่อไปนี้

1. เนื้อความที่ตรงข้ามกัน (Script Opposition) ดูรายละเอียดได้จากทฤษฎีSSTH ข้างต้น
2. กลไกตรรกะ (Logical Mechanism) วิธีที่ใช้เรียงเนื้อความสองเนื้อความเข้าด้วยกัน
3. สถานการณ์ (Situation) วัตถุประสงค์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้ที่อยู่ในสถานการณ์นั้นๆ
 ฯลฯ ซึ่งรวมทั้งบริบท

4. กลยุทธ์ในการบรรยาย (Narrative Strategy) การจัดเรียงตัวบท ซึ่งรวมทั้ง การโต้ตอบ
บทสนทนาระหว่างผู้พูดสองคน (Adjacency Pairs) และการใช้โวหารภาพพจน์
5. เป้าหมาย (Target) ต้นเหตุอารมณ์ขัน
6. ภาษา (Language) ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการตีความตัวบท

แบบจำลองใน 6 ระดับนี้เป็นการรวมการนำเสนออารมณ์ขัน 5 ระดับของอัคราโรโด กับ
ทฤษฎี SSTH ของรัสกินเข้าไว้ด้วยกัน และนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินระยะห่างทาง
ความหมายระหว่างเนื้อความตลก สอง เนื้อความ

เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างเรื่อง "*Monty Python and the Holy
Grail*" (Chapman et al., 1975 อ้างถึงใน William, 2007) มาประกอบความเข้าใจของทฤษฎี GTVH

ARTHUR: Old woman!

DENNIS: Man!

ARTHUR: Man, sorry. What knight lives in that castle over there?

DENNIS: I'm thirty seven.

ARTHUR: What?

DENNIS: I'm thirty seven -- I'm not old!

ARTHUR: Well, I can't just call you "Man".

DENNIS: Well, you could say "Dennis".

ARTHUR: Well, I didn't know you were called "Dennis".

DENNIS: Well, you didn't bother to find out, did you?

ARTHUR: I did say sorry about the "old woman", but from the behind you looked--

DENNIS: What I object to is you automatically treat me like an inferior!

ARTHUR: Well, I AM king...

DENNIS: Oh king, eh, very nice. And how'd you get that, eh? By exploiting the workers -- by hanging on to outdated imperialist dogma which perpetuates the economic and social differences in our society! If there's ever going to be any progress—

จากบทสนทนาที่ยกมาข้างต้น สามารถวิเคราะห์โดยใช้ปัจจัยความรู้หกลประการจากทฤษฎี GTVH ได้ดังต่อไปนี้ (Attardo และ Raskin, 1991: 293-347)

SO	<p>การมีการสื่อสารได้ตอบกับการไม่มีการสื่อสารได้ตอบ</p> <p>ทัศนคติทางสังคมในยุคกลาง กับ ทัศนคติทางสังคมสมัยใหม่</p>
LM	<p>กษัตริย์อาร์เธอร์เป็นผู้ที่นำเกรงขามและชอบออกคำสั่ง ในขณะที่เดนิสมีปฏิกิริยาตอบกลับกับน้ำเสียงของกษัตริย์อาร์เธอร์ แทนที่จะตอบคำถามที่กษัตริย์อาร์เธอร์ถาม</p> <p>ภาษาอังกฤษของกษัตริย์อาร์เธอร์จะพบคำที่ใช้กันในยุคกลาง ในขณะที่ภาษาอังกฤษของเดนิสจะเป็นคำที่ใช้กันแพร่หลายในศตวรรษที่ 20</p>
SI	การเผชิญหน้าระหว่างกษัตริย์กับสามัญชน
TA	ต้นเหตุอารมณ์ขันของเรื่องนี้ก็คือ กษัตริย์อาร์เธอร์
NS	บทสนทนา
LA	<p>การผสมกันของภาษาสมัยใหม่กับภาษาที่ใช้ในยุคกลางในวาทกรรมเดียวกัน ภาพพจน์ที่ใช้ เช่น คำพูดที่ไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน (Non sequitur) 'ได้แก่</p> <p><i>ARTHUR: Man, sorry. What knight live in that castle over there?</i></p> <p><i>DENNIS: I'm thirty seven.</i></p> <p>การเสียดสี 'ได้แก่</p> <p><i>DENNIS: Oh king, eh, very nice.</i></p> <p>การถามแล้วตอบด้วยตัวเอง (Hypophora) 'ได้แก่</p> <p><i>DENNIS: And how'd you get that, eh? By exploiting the workers</i></p>

2.2.1 ทบทวนทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยนี้

ผู้วิจัยจะนำทฤษฎี SSTH- GTVH มาใช้ในการวิเคราะห์และตีความตัวบทเรื่อง *Catch-22* ในเชิงทั่วไป กล่าวคือ ทฤษฎีนี้จะสามารถนำมาใช้ตีความเฉพาะส่วนตัวบทที่มีน้ำเสียงขบขันเป็น

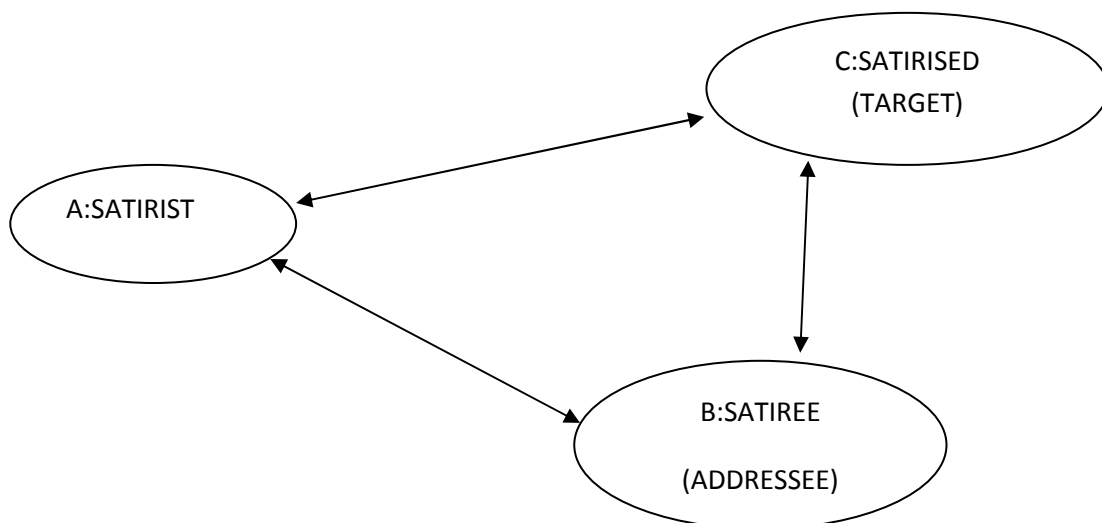
ส่วนใหญ่ และจะสามารถนำมาใช้ตีความส่วนของตัวบทที่มีน้ำเสียงเสียดสีได้ในระดับผิวเผิน แต่จะไม่ละเอียดและลึกซึ้งเท่ากับทฤษฎีเสียดสีของพอล ซิมป์สัน ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวต่อไป ผู้วิจัยจะอธิบายให้เห็นภาพโดยรวมของการนำทฤษฎีดังกล่าวมาใช้ในการวิเคราะห์ตัวบทเรื่อง *Catch-22* ดังตัวอย่างข้างล่างนี้

The Texan turned out to be good-natured, generous and likable. In three days no one could stand him. (Chapter 1, page 16)

จากตัวอย่างที่ยกมา จะเห็นว่าเนื้อความสองเนื้อความมีความขัดแย้งกัน กล่าวคือ เนื้อความแรกจะบอกได้ว่าผู้คนในโรงพยาบาลต่างก็เห็นว่า เดอะเท็กซันเป็นคนดี มีน้ำใจ เป็นที่ชื่นชอบ แต่ในเนื้อความที่สองกลับขัดแย้งกับเนื้อความแรก กล่าวคือ อีกสามวันต่อมา ก็ไม่มีใครทน เดอะเท็กซันได้อีกต่อไป เมื่อสองเนื้อความที่ติดกันขัดแย้งกัน ก็ทำให้น้ำเสียงของตัวบทส่วนนี้มีน้ำเสียงขบขันและแฝงอารมณ์เสียดสีเล็กน้อย ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้อ่านสามารถรู้สึกและสัมผัสได้ถึงเจตนาของผู้เขียน

2.3 ทฤษฎีเสียดสีของพอล ซิมป์สัน (Paul Simpson)

ในหนังสือ *On the Discourse of Satire* (2003) ซิมป์สันได้เสนอแบบจำลองการจัดเรียงลำดับวาทกรรมประเภทเสียดสี ซึ่งเกี่ยวข้องกับตำแหน่งของหัวข้อ 3 หัวข้อที่อยู่ในกรอบของการจัดเรียงลำดับวาทกรรมประเภทดังกล่าว ไว้ดังต่อไปนี้

ชิมป์สันกล่าวว่า การเสียดสีมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกัน 3 ส่วนต่อเนื่องกันไป ได้แก่ ผู้เสียดสี (Satirist) ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้กล่าวคำเสียดสี ผู้รับฟังการเสียดสี (Satiree) ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ฟัง/ผู้อ่าน และผู้/สิ่งที่ถูกเสียดสี (Satirized) ซึ่งทำหน้าที่เป็นเป้าหมายของการเสียดสี

ชิมป์สันให้ข้อสังเกตว่าในขณะที่ผู้เสียดสีและผู้รับฟังการเสียดสีจะมีส่วนเหมือนกันในแง่ที่ว่าผู้เสียดสีสามารถเลือกได้ว่า จะเสียดสีหรือไม่เสียดสี และผู้รับฟังการเสียดสีก็สามารถเลือกได้เช่นกันว่าจะรับฟังการเสียดสีจาก Satirist หรือไม่ แต่ผู้/สิ่งที่ถูกเสียดสี จะไม่สามารถเลือกอะไรได้เลย กล่าวคือ เป็นบุคคล/สิ่งที่ไม่ได้รับเชิญนั่นเอง (Invited participant) ทั้งนี้ แรงดึงดูดกระแหวางผู้เสียดสีกับ ผู้/สิ่งที่ถูกเสียดสี จะทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้น (Impetus) ให้มีการเสียดสีเกิดขึ้น

ชิมป์สัน กล่าวถึงทฤษฎีของเขาว่า ตัวบทประเภทเสียดสีนั้นจะถูกผูกเข้าด้วยกันโดยผ่านความขัดแย้งซึ่งเกิดจากการรวมกันของ สหบท (Prime) และ การโต้แย้งด้วยเหตุผล (Dialectic) สหบท หมายถึง บริบทหลายบริบทที่ถูกดึงเข้ามาประกอบกับตัวเรื่องหลัก ผู้อ่านจะรับรู้และเข้าใจตัวบทหลักได้จากสหบทต่างๆ ซึ่งอาศัยการสร้างขึ้นมาจากวัฒนธรรมแวดล้อม หรือความเข้าใจร่วมกันที่มีอยู่ในสังคมนั้นๆ จึงทำให้เป็นความรู้ติดตัวผู้อ่านในวัฒนธรรมหนึ่งๆ ไปโดยปริยาย ส่วนการโต้แย้งกันด้วยเหตุผล หมายถึง “การปะทะกันระหว่างความคิดหรือการถกเถียงโดยใช้เหตุผลต่างๆที่ไม่ได้เป็นเหตุผลที่ตรงไปตรงมา”

ชิมป์สันถือว่าการเสียดสีเป็นคำกล่าวที่เป็นเหมือนเสียงสะท้อน เพราะการเสียดสีเกิดขึ้นจากวาทกรรมอีกวาทกรรมหนึ่ง และทำให้ระยะห่างของการแฝงนัยเกิดขึ้น สหบทเป็นขั้นตอนการแฝงนัยขั้นแรกที่ใช้สร้างตัวบทประเภทเสียดสี โดยมีการโต้แย้งด้วยเหตุผลเป็นตัวสนับสนุน ขั้นตอนการแฝงนัยขั้นที่สองของการเสียดสี ก็คือ การปะทะกันระหว่างสหบทที่เกิดจากความรู้ทั่วไปกับการโต้แย้งด้วยเหตุผลที่เกิดจากความรู้ด้าน โครงสร้างตัวบท

วิธีการเสียดสี เป็นวิธีการทางภาษาที่ใช้สร้างสหบทและการโต้แย้งด้วยเหตุผล ชิมป์สันได้อธิบายให้เห็นถึงความแตกต่างของคำว่า นามนัย (Metonymy) และคำว่า อุปลักษณ์ (Metaphor) เพื่อชี้แจงเทคนิคที่ใช้ในการสร้างงานเขียนเสียดสีดังต่อไปนี้

การเสียดสีที่เป็นนามนัยจะใช้วิธีดังนี้

1. การทำให้อิ่มตัว (Saturation) หมายถึง การกล่าวเปรียบเทียบเกินความเป็นจริง
2. การทำให้เล็กลง (Attenuated focalization) หมายถึง การกล่าวเปรียบเทียบน้อยกว่าความเป็นจริง
3. การลบล้าง (Negation) หมายถึง การกล่าวเปรียบเทียบตรงข้ามกับเจตนาที่ต้องการสื่อ

การเสียดสีที่เป็นอุปลักษณ์จะใช้วิธีสามวิธีนี้พร้อมๆกัน ได้แก่ การนำมาต่อรวมกัน (Combination) การรวมเข้าเป็นหน่วยเดียวกัน (Merging) และการทำให้วาทกรรมต่างๆเกี่ยวเนื่องกัน (Interdiscursivity) ข้างล่างจะเป็นตัวอย่างของการเสียดสีที่เป็นอุปลักษณ์

PRODUCT RECALL

New Labour™

Placed on market 1 May 1997

The manufacturers of the above product wish it to be known that a large number of faults have developed in the New Labour™. Under certain circumstances, the New Labour will bend, buckle and fall to bits, rendering it wholly useless. Customers are advised that the New Labour cannot in any circumstances be returned, and that no claims for compensation will be considered.

จากบทความตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนใช้อุปถัมภ์ โดยเปรียบเทียบ ตัวสินค้า (Product) เป็นพรรคการเมือง (Party) ซึ่งในที่นี้ หมายถึง พรรคแรงงานของประเทศอังกฤษ ทั้งนี้ ผู้เขียนได้เชื่อมโยงวาทกรรมที่เกี่ยวกับการเมืองให้เกี่ยวเนื่องกับวาทกรรมที่เกี่ยวกับตัวสินค้า วลี “Placed on market 1 May 1997” คือส่วนที่นำมาต่อรวมกัน โดยหมายความว่า ตัวสินค้าวางตลาดในวันที่ 1 พฤษภาคม 1997 ซึ่งก็คือวันที่พรรคแรงงานได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง *Placed on market [product] 1 May 1997 [the day Labour Party won the election]* ในประโยค “Under certain circumstances, the New Labour will bend, buckle and fall to bits”. ผู้เขียนใช้วิธีการรวมเข้าเป็นหน่วยเดียวกันโดยใช้คำว่า “bend” และ “buckle” บรรยายถึงทั้งตัวสินค้าและพรรคแรงงานในขณะเดียวกัน ผู้เขียนต้องการเสียดสีว่าโดยปกติแล้ว ผู้ซื้อสามารถส่งสินค้าทั่วไปคืนได้หากซื้อมาแล้วไม่พอใจ หรือสามารถเรียกร้องค่าทดแทนได้ แต่ในกรณีของ พรรคแรงงาน ซึ่งเปรียบได้กับสินค้าประเภทหนึ่ง กลับเป็นสินค้าที่ผู้ซื้อ (ผู้ลงคะแนนเสียง) ไม่สามารถส่งกลับคืนได้เลย รวมทั้งไม่สามารถเรียกร้องค่าทดแทนได้เช่นกัน

ชิมป์สัน กล่าวว่าองค์ประกอบต่างๆของการเสียดสี รวมทั้ง การเล่นคำต่างๆ จะถือว่าเป็นเครื่องมือทางวจนลีลา (Stylistic hooks)

นอกจากนี้ เนื้อความส่วนที่เป็นสหพทซึ่งขัดแย้งกับเนื้อความส่วนที่เป็นการโต้เถียงด้วยเหตุผลจะทำให้เกิดการเปลี่ยนวจนลีลาที่จำเป็นเพื่อเป็นการวางพื้นฐานการเสียดสีให้พร้อมสำหรับผู้อ่านหรือผู้ฟัง การเข้าใจเรื่องการเสียดสีจะขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้ออ้างที่ฟังขึ้นตามหลักสากล (Universal validity claims) เสียดเป็นส่วนใหญ่ (Habermas 1979) การเสียดสีจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อข้ออ้างเกี่ยวกับความจริงถูกระงับไว้ ข้ออ้างเกี่ยวกับความเหมาะสมเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย กล่าวคือ ฝ่ายเสียดสี กับ ฝ่ายที่รับฟังการเสียดสี และข้ออ้างเกี่ยวกับความจริงใจถูกตัดทิ้งออกไป ชิมป์สันได้เสนอความสัมพันธ์ 3 R ระหว่างผู้รับฟังการเสียดสีกับผู้เสียดสีไว้ดังนี้คือ ผู้เสียดสียกข้ออ้างใดข้ออ้างหนึ่งขึ้นมา (Raise) จากนั้น ผู้รับฟังการเสียดสีจะรับทราบข้ออ้างนั้น (Recognize) และข้ออ้างนั้นก็จะเป็ข้ออ้างที่มีความหมายสำหรับทั้งสองฝ่าย (Redeemed) ชิมป์สันให้ข้อสังเกตว่า การแฝงนัยซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับวาทกรรมประเภทเสียดสีนั้น จะต้องปรากฏอยู่ในตัวบทประเภทเสียดสีในท้ายที่สุด และจะเรียกขั้นตอนนี้ว่าเป็นขั้นตอนการแฝงนัยขั้นที่สามของวาทกรรมเสียดสี

ทฤษฎีของซิมป์สันได้ละการกล่าวถึงมโนคติวิทยาของผู้เสียคติ หรือเจตนา หรือวัตถุประสงค์ของการเสียคติ

2.3.1 ทบทวนทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยนี้

ทฤษฎีเสียคติของพอล ซิมป์สัน สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ตัวบทเสียคติในเรื่อง *Catch-22* ได้อย่างเฉพาะเจาะจง ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยทำวาทกรรมวิเคราะห์และตีความตัวบทได้ละเอียดลึกซึ้งมากขึ้น โดยจะนำมาใช้ประกอบกับทฤษฎีอื่นๆที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ทั้งนี้ ทฤษฎีนี้จะช่วยทำให้ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่ากลวิธีในที่นำมาใช้ในการเสียคติในเรื่องมีแบบใดบ้าง รวมทั้งทำให้ทราบถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเสียคติ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียคติ ผู้รับฟังการเสียคติ และผู้/สิ่งที่ถูกเสียคติ รวมทั้งขั้นตอนการเสียคติ

ตามหลักความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่ง 3 ตำแหน่งสำหรับวาทกรรมประเภทเสียคติของซิมป์สันนั้น จะถือได้ว่าโจเซฟ เฮลเลอร์ ทำหน้าที่เป็นผู้เสียคติ (ตำแหน่ง A) โดยเสียคติเกี่ยวกับสงคราม (ตำแหน่ง C) โดยส่งสารที่เสียคติมายังผู้อ่าน (ตำแหน่ง B) ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้รับฟังการเสียคติ

เฮลเลอร์เสียคติผ่านการใช้นามนัยและอุปถัมภ์ เพื่อสร้างสทบท และการโต้ตอบด้วยเหตุผลขึ้นมา ทั้งนี้แอบเสิร์ดจะถือเป็นกลวิธีทางวจนลีลาตัวหลักที่เฮลเลอร์ใช้ประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้

ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างที่คัดมาจากรื่อง *Catch 22* เพื่อใช้อธิบายให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นในการนำทฤษฎีของซิมป์สันมาใช้

ข้อความ 1

Racial prejudice is a terrible thing, Yossarian. It really is. It's a terrible thing to treat a decent, loyal Indian like a nigger, kike wop or spic. (Chapter 5, page 60)

ตัวอย่างดังกล่าวจะเป็นคำพูดของ หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟ โฟท ทุกคำยกเว้นเจ็ดคำสุดท้ายถูกนำมาใช้สร้างสทบท โดยสะท้อนให้เห็นวาทกรรมที่ต่อต้านการเหยียดเชื้อชาติ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงต้น

ทศวรรษที่ 1960 การโต้แย้งด้วยเหตุผลจะถ่ายทอดให้เห็นในเจ็ดคำสุดท้าย ซึ่งมีคำว่า “nigger, kike, wop or spic” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายในเชิงลบและเป็นการดูถูกชาติพันธุ์ต่างๆ จะเห็นได้ว่า เฮลเลอร์ใช้กลวิธีในการเสียดสีผ่านอุปลักษณ์มากกว่านามนัย

ข้อความที่ 2

The colonel had really been investigated. There was not an organ of his body that had not been drugged and derogated, dusted and dredged, fingered and photographed, removed, plundered and replaced. (Chapter 1, page 23)

ข้อความที่ 2 จะใช้กลวิธีการเสียดสีผ่านนามนัย โดยใช้วิธีการกล่าวเปรียบเทียบความเป็นจริงถึงการที่ผู้พันได้รับการดูแลรักษาเป็นพิเศษมากกว่าคนอื่นๆ กล่าวคือ ได้รับการดูแลทุกตารางนิ้วของร่างกาย การที่ผู้พันได้รับการปฏิบัติที่เป็นพิเศษมากกว่าคนอื่นๆ นั้นถูกนำมาพูดขยายให้ใหญ่กว่าความเป็นจริงโดยอยู่ในขอบเขตที่นำมาอ้างอิงถึงเพียงขอบเขตเดียว

บทที่ 3

การวิเคราะห์ต้นฉบับ

การวิเคราะห์ต้นฉบับแบ่งออกเป็นอย่างกว้างๆ ได้ 2 ประเภท กล่าวคือ การวิเคราะห์ตัวบทกับการทำวาทกรรมวิเคราะห์ (Titscher, 2000: 3) การวิเคราะห์ตัวบทยังแบ่งออกเป็นการวิเคราะห์วัจนลีลา ส่วนการทำวาทกรรมวิเคราะห์แบ่งออกเป็นการวิเคราะห์บริบทแวดล้อม นอกจากการนำทฤษฎีต่างๆ ที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 มาใช้ในการวิเคราะห์ต้นฉบับแล้ว ผู้วิจัยยังได้นำแบบจำลอง SPEAKING ของเดลล์ ไฮล์มาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ต้นฉบับด้วยเช่นกัน

3.1 การวิเคราะห์ตัวบท

การวิเคราะห์ตัวบทจะเกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจตัวบท และบอกลักษณะที่สำคัญๆ ตามหลักของนิวมาร์คแล้ว จะต้องพึงระลึกไว้เสมอว่าตัวบทจะต้องแปลให้ผู้อ่านอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งอยู่ในวัฒนธรรมอีกแบบหนึ่งเข้าใจ

3.1.1 การอ่านตัวบท

ตามหลักของนิวมาร์คนั้น ผู้แปลจะเข้าใจเนื้อหาของตัวบทและวิเคราะห์ตัวบทได้ก็ต่อเมื่อได้อ่านตัวบทดังกล่าว ทั้งในระดับทั่วไปและระดับตีความ (Newmark, 1988) สารานุกรมตำรา และข้อมูลอื่นๆ ที่ได้จากการอ่านตัวบทในระดับทั่วไปจะช่วยให้ผู้แปลเข้าใจแนวความคิดและบริบทของเนื้อเรื่องที่จะนำมาแปล เมื่อผู้แปลสามารถทำความเข้าใจตรงนี้ได้แล้ว ก็จะนำไปสู่การทำวาทกรรมวิเคราะห์ในระดับตีความดังที่จะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 3.1.2

เมื่อได้อ่านนวนิยายเรื่อง *Catch-22* ในขั้นต้นแล้ว จะสามารถบอกได้ว่านวนิยายเรื่องนี้จัดอยู่ในประเภทนวนิยายแนวเสียดสี โดยใช้แอบเสิร์ดเป็นตัวสำคัญในผูกเรื่องราวการเสียดสี นอกจากนี้ ชื่อบทแต่ละบทในหนังสือก็จะตั้งชื่อตามตัวละคร ซึ่งจะเป็นการบ่งบอกลักษณะของงานเขียนดังกล่าวว่าแต่ละบทจะไม่มีส่วนต่อเนื่องกัน เช่น บทที่ 1 เดอะ เท็กชัน บทที่ 2 เคลวินเจอร์ บทที่ 3 ฮาวเวิร์ดเมเยอร์ เป็นต้น

อีกทั้ง ยังสามารถระบุได้ว่าเนื้อหาในนวนิยายเรื่องนี้บอกเล่าเกี่ยวกับกับระบบการทำงานของการ โดยมิสงครามโลกครั้งที่สองเป็นฉากของเนื้อเรื่อง แหล่งอ้างอิงเชิงประวัติศาสตร์จะนำมาใช้อ้างอิงเพื่อประกอบความเข้าใจเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่สอง ได้ดียิ่งขึ้น

การอ่านเนื้อเรื่องในระดับทั่วไปนั้นเพียงพอที่จะทำให้เข้าใจได้ว่าน้ำเสียงของเรื่อง เปลี่ยนจากเรื่องราวที่ตลกสนุกสนานไปเป็นเรื่องราวที่มีน้ำเสียงจริงจัง น่าเศร้า เมื่อเรื่องราวดำเนินต่อไปได้อย่างไร

3.1.2 เรื่องย่อ

Catch-22 เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง โดยตัวละครเอกมีชื่อว่า ร้อยเอก จอห์น ขอสซาเรียน ขอสซาเรียนเป็นพลทิงระเบิดประจำการอยู่ที่เกาะปิอาโนซาใกล้ๆ กับประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นเกาะที่สมมติขึ้นมาในท้องเรื่อง ขอสซาเรียนพยายามที่จะมีชีวิตรอดท่ามกลางความโหดร้ายของสงคราม ในขณะที่นวนิยายเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่สองส่วนใหญ่มักจะบอกเล่าเรื่องราวความกล้าหาญของทหาร ซึ่งถูกวาดภาพให้เป็นวีรบุรุษ แต่เฮลเลอร์กลับสร้างให้ตัวละครเอกเป็นตัวละครที่มีลักษณะที่ตรงข้ามกับวีรบุรุษ โดยมีปรัชญาของชีวิตตนเองที่ว่า “มีชีวิตรอดไปตลอดรอดฝั่งหรือไม่ก็พยายามจบชีวิตให้ได้” ดังที่เห็นได้จากตัวอย่างข้างล่าง

"He had decided to live forever or die in the attempt, and his only mission each time he went up was to come down alive." (page 42)

ขอสซาเรียนเห็นว่าทำให้ตัวเองมีชีวิตรอดสำคัญกว่าการได้รับชัยชนะจากสงครามสำหรับตัวเองแล้ว คำว่าศัตรูจะหมายถึงใครก็ตามที่พยายามจะฆ่าเขา จากจุดนี้ ขอสซาเรียนจึงมองพันเอกแคธคาทเป็นศัตรูคนหนึ่ง เพราะพันเอกแคธคาทเป็นคนทะเลาะทะเลาะ และพยายามเพิ่มจำนวนการปฏิบัติการกิจทิ้งระเบิดให้แก่เหล่าทหารประจำกองรบที่ 256

"Open your eyes, Clevinger. It doesn't make a damned bit of difference who wins the war to someone who's dead." (page 161)

"The enemy," retorted Yossarian with weighted precision, "is anybody who's going to get you killed, no matter which side he's on, and that includes Colonel Cathcart. And don't you forget that, because the longer you remember it, the longer you might live."
(page 134)

คนอื่นๆที่พบขอสซาเรียนจะมองว่าเขาเป็นคนบ้าและเป็นพวกหวาดระแวง เหมือนกับที่เคลวินเจอร์ ซึ่งเป็นนายทหารคนหนึ่ง พูดถึงอาการของขอสซาเรียนว่า

an unreasonable belief that everybody around him was crazy, a homicidal impulse to machine-gun strangers, retrospective falsification, an unfounded suspicion that people hated him and were conspiring to kill him. (page 30)

ขอสซาเรียนมั่นใจว่าเขาเป็นคนปกติ และมองคนอื่นๆเกือบทุกคนว่าเป็นคนบ้า

เมื่อได้อ่านช่วงต้นๆของนวนิยายเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่านวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะเป็นตอนๆที่ไม่เกี่ยวข้องกันและมีโครงเรื่องที่ไม่ชัดเจน อีกทั้งแต่ละตอนก็ไม่ได้เรียงต่อกันตามลำดับเวลา โดยเนื้อหาบางส่วนของเรื่องจะมีการเล่าเรื่องแบบย้อนกลับไปในอดีต (Flashback) อย่างไรก็ตามเบอร์ฮานส์ (Burhans) ได้แย้งว่าโครงสร้างการบรรยายขั้นพื้นฐานของนวนิยายเรื่องนี้ประกอบด้วยโครงเรื่องหลัก คือ การที่ขอสซาเรียนพยายามปลดตัวเองออกจากหน้าที่รบ และมีโครงเรื่องย่อยอีกสองโครง ซึ่งก็คือ ความขัดแย้งระหว่างเพ็คแคม (Peckem) กับ ดรีดเดิล (Dreedle) และสมาคมการค้าของไมโล (Milo) เบอร์ฮานส์ยังยืนยันด้วยว่า นวนิยายเรื่องนี้มีโครงสร้างสลับกันไปมาห้าส่วน โดยมีลักษณะคร่าวๆดังต่อไปนี้ (Burhans, 1973: 239-250)

ส่วนที่ 1 (บทที่ 1-10) สร้างโครงเรื่องที่เป็นเหตุการณ์ปัจจุบัน แต่ละบทจะมีเส้นแบ่งเวลาเหลื่อมล้ำกันบ้าง และสถานที่ที่อาจจะแตกต่างกันไป

ส่วนที่ 2 (บทที่ 11- 16) เล่าเรื่องย้อนกลับไปถึงการโจมตีเมืองโบโลนญา

ส่วนที่ 3 (บทที่ 17 – 22) กลับมาสู่เหตุการณ์ปัจจุบัน

ส่วนที่ 4 (บทที่ 22 – 24) เล่าเรื่องย้อนกลับไปจุดเริ่มต้นของสมาคมการค้าของไมโล

ส่วนที่ 5 (บทที่ 25 – 42) กลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน และเส้นแบ่งเวลาจะค่อยๆ เหลื่อมล้ำกันน้อยลงเมื่อเนื้อเรื่องดำเนินต่อไป

นอกจากนี้ เบอร์ฮานส์ยังบรรยายเกี่ยวกับการเปลี่ยนน้ำเสียงของเนื้อเรื่อง โดยให้ความเห็นไว้ว่า แม้ว่านวนิยายเรื่องนี้จะเริ่มต้นด้วยน้ำเสียงที่ตลกขบขัน แต่จะเริ่มเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงที่เศร้าโศกและโหดร้ายขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่บทที่ 29 จนถึงบทที่ 39 ซึ่งเป็นตอนเกิดการทิ้งระเบิดที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง เพื่อสร้างเป็นเครื่องกั้นถนนสำหรับคนเยอรมัน แต่ในสามบทสุดท้ายของเรื่อง น้ำเสียงและอารมณ์ของเรื่องจะเบาขึ้น ดังที่เบอร์ฮานส์กล่าวไว้ว่า น้ำเสียงของเรื่องจะเป็นการปลงตกเกี่ยวกับภาวะสิ้นหวัง และก็เลือกหนทางอะไรก็ตามที่ทำให้ตัวเองมีชีวิตรอด จากนั้น ความรู้สึกโลงใจจะเกิดขึ้นตามมา

ในโครงเรื่องหลัก ยอซซาเรียนมีวิธีสองวิธีเพื่อที่จะทำให้ตัวเองได้กลับบ้าน กล่าวคือ ทำภารกิจบิรบให้ครบตามจำนวนที่ถูกกำหนดไว้ หรือทำให้ตัวเองถูกปลดจากหน้าที่ด้วยวิธีอื่นๆ วิธีแรกใช้ไม่ได้ผลเนื่องจาก เมื่อยอซซาเรียนปฏิบัติภารกิจใกล้จะครบตามจำนวนที่กำหนด ผู้พันแคธคาท์ก็เพิ่มจำนวนภารกิจใหม่ขึ้นทันที ในขณะที่เดียวกัน โชคชะตาและระบบการทำงานของทหาร โดยเฉพาะกฎ Catch-22 (จะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 3.1.3) ก็เป็นอุปสรรคขัดขวางยอซซาเรียนสำหรับการใช้วิธีที่สอง

จากการเห็นเพื่อนร่วมงานต้องเสียชีวิตคนแล้วคนเล่า ความพยายามที่จะต้องการหนีรอดออกไปของยอซซาเรียนก็เหมือนยิ่งหมดหวังลงเรื่อยๆ เป้าหมายของยอซซาเรียนเกือบจะประสบความสำเร็จ เมื่อเขาได้รับโอกาสที่จะถูกส่งตัวกลับบ้าน แต่ทั้งนี้ ยอซซาเรียนจะต้องทรยศต่อเพื่อนร่วมงานของตนเอง ที่ท้ายที่สุดแล้ว ยอซซาเรียนกลับเลือกวิธีที่อันตรายกว่าเดิม แต่มีเกียรติและศักดิ์ศรีมากขึ้นที่จะหลบหนีจากสงคราม

โครงเรื่องย่อยที่สำคัญอื่นๆ จะเกี่ยวข้องกับไมโล มินเคอร์บินเคอร์ และการก่อตั้งสมาคมธุรกิจการค้าเอ็มแอนด์เอ็ม ไมโลเป็นเจ้าของหน้าที่ที่ดูแลเรื่องเสบียงอาหาร และได้ก่อตั้งจักรวรรดิการค้าไปทั่วโลก โดยทำการค้ากับทั้งฝ่ายที่เป็นพันธมิตรและเป็นศัตรู ตัวอย่างข้างล่างเป็นส่วนที่ตัดออกมาจากบทสนทนาที่แสดงให้เห็นถึงความสลับซับซ้อนเกี่ยวกับวิธีการค้าของไมโล

'The hides. In Buenos Aires. They have to be tanned.'

'Tanned?'

'In Newfoundland. And shipped to Helsinki N.M.I.F. before the spring thaw begins. Everything to Finland goes N.M.I.F. before the spring thaw begins.'

'No Money in Front?' guessed Colonel Cathcart.

'Good, Colonel. You have a gift, sir. And then there's the cork.'

'The cork?'

'That must go to New York, the shoes for Toulouse, the ham for Siam, the nails from Wales, and the tangerines for New Orleans.' (page 472)

เมื่อธุรกิจการค้าของไมโลขยายอาณาจักรไปทั่วโลก จะยังเห็นได้ชัดว่าไมโลเป็นผู้ที่ได้กำไรจากสงคราม และยังเป็นผู้ที่ควบคุมสงครามในขณะเดียวกัน ธุรกิจการค้าของไมโลมีอำนาจมากกว่าระบบการทำงานของทหารอย่างเห็นได้ชัด และไมโลก็มักจะทำให้ทุกคนเชื่อว่า พวกเขาต่างก็เป็นหุ้นส่วนของธุรกิจดังกล่าว

'They all belong to the syndicate,' Milo said. 'And they know that what's good for the syndicate is good for the country, because that's what makes Sammy run. The men in the control towers have a share, too, and that's why they always have to do whatever they can to help the syndicate.'

'Do I have a share?'

'Everybody has a share.'

'Does Orr have a share?'

'Everybody has a share.'

'And Hungry Joe? He has a share, too?'

'Everybody has a share.' (page 296)

โครงเรื่องย่อยเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างเพ็คแคมกับครีเดิลเรื่องการบังคับบัญชาประจำกองไม่ได้มีการพัฒนาไปมากเท่ากับโครงเรื่องย่อยเกี่ยวกับไมโล ถึงกระนั้น ในที่สุด ความขัดแย้งระหว่างเพ็คแคมกับ ครีเดิลก็ทำให้เกิดผู้ชนะที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน

3.1.3 แนวคิดของเรื่อง

แนวคิดหลักของนวนิยายเรื่องนี้จะเกี่ยวกับวงจรตรรกะของกฎ “แคช 22” ขอสซาเรียน ได้รับรู้ถึงอำนาจบังคับอย่างเต็มรูปแบบของกฎแคช 22 เมื่อเขาได้ขอร้องให้หมอประจำค่ายทหารปลดประจำกาเขา

There was only one catch and that was Catch-22, which specified that a concern for one's safety in the face of dangers that were real and immediate was the process of a rational mind. Orr was crazy and could be grounded. All he had to do was ask; and as soon as he did, he would no longer be crazy and would have to fly more missions. Orr would be crazy to fly more missions and sane if he didn't, but if he was sane he had to fly them. If he flew them he was crazy and didn't have to; but if he didn't want to he was sane and had to. (page 62-63)

ฮิดาลโก และ ดาวน์นิง (Hidalgo และ Downing, 2000: 235-239) อธิบายตรรกะของกฎแคช 22 ไว้ดังนี้

1. If you are crazy you can be grounded.	<i>If A then B.</i>
2. If you want to be grounded you have to apply.	<i>If C then D.</i>
3. If you apply you are not crazy.	<i>If E then F.</i>

อย่างไรก็ตาม เมื่อผลที่ตามมาของ F ขัดแย้งกับเงื่อนไขแรก ซึ่งก็คือ A ดังนั้น กฎแคช 22 จึงเป็นตรรกะที่ไม่สมเหตุสมผล ไม่สามารถมีผลในทางปฏิบัติได้

กฎแคช 22 ยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในรูปแบบอื่นๆ ในเวลาต่างๆกัน ขอสซาเรียน และเพื่อนทหารต่างก็ตกอยู่ในกับดักของกฎแคช 22 ซึ่งประกอบด้วยตรรกะที่ถูกบิดเบือน กฎแคช 22 แสดงให้เห็นแนวคิดของ ฟรานซ์ คาฟกา ในแง่ที่ว่าคนเรายอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎแคช 22 ก็เพราะกฎดังกล่าวบอกไว้เช่นนั้น

'The soldiers with the hard white hats and clubs. The girls were crying. "Did we do anything wrong?" they said. The men said no and pushed them away out the door with the ends of their clubs. "Then why are you chasing us out?" the girls said. "Catch-22," the men said. "What right do you have?" the girls said. "Catch-22," the men said. All they kept saying was "Catch-22, Catch-22." What does it mean, Catch-22? What is Catch-22?'

'Didn't they show it to you?' Yossarian demanded, stamping about in anger and distress. 'Didn't you even make them read it?'

'They don't have to show us Catch-22,' the old woman answered. 'The law says they don't have to.' (page 514)

แนวคิดที่โดดเด่นเป็นลำดับสองที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ก็คือ จำนวนของภารกิจที่ระเบิด ซึ่ง พันเอกแคธคาทพยายามเพิ่มจำนวนภารกิจดังกล่าวมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะเมื่อตอนที่ ยอสซาเรียนปฏิบัติภารกิจได้เกือบครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เพียงเพราะพันเอกแคธคาทแค่ต้องการตอบสนองความต้องการของตัวเอง เพื่อที่จะได้มีภาพของตัวเองปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ แซทเทอร์เดย์ อีฟนิง โปสต์ (Saturday Evening Post) แต่ยังมีคนที่แย่กว่ายอสซาเรียนซึ่งก็คือ ฮังกรีโจ (Hungry Joe) ซึ่งปฏิบัติภารกิจบินครบตามจำนวนที่กำหนดแล้ว 40 ภารกิจ และในระหว่างที่รอหนังสือแจ้งให้ส่งตัวเขากลับบ้าน พันเอกแคธคาทกลับมีคำสั่งเพิ่มจำนวนภารกิจบินขึ้นอีก อย่างไรก็ตาม กฎเลข 22 กำหนดให้ผู้น้อยต้องเชื่อฟังผู้บังคับบัญชาของตน ถึงแม้ว่าผู้บังคับบัญชาของตน ซึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาอีกชั้นหนึ่ง จะเพิกเฉยและไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาของเขาก็ตาม

Hungry Joe had finished flying his first twenty-five missions during the week of the Salerno beachhead, when Yossarian was laid up in the hospital with a burst of clap he had caught on a low-level mission over a Wac in bushes on a supply flight to Marrakech. Yossarian did his best to catch up with Hungry Joe and almost did, flying six missions in six days, but his twenty-third mission was to Arezzo, where Colonel Nevers was killed, and that was as close as he had ever been able to come to going home. The next day Colonel

Cathcart was there, brimming with tough pride in his new outfit and celebrating his assumption of command by raising the number of missions required from twenty-five to thirty. (page 71-72)

แนวคิดอีกข้อหนึ่งของนวนิยายเรื่องนี้ก็คือ การตายของสโนว์เดนส์ (Snowdens) ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงเหตุการณ์เล็กๆหนึ่งเหตุการณ์ก็ตาม แต่ก็เป็นตัวกำหนดเหตุการณ์อื่นๆให้เกิดขึ้นในเรื่อง และเป็นเหตุผลที่ทำให้ยอซซาเรียนปฏิเสธ ที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในสงครามอีกต่อไป อันที่จริงแล้ว การตายของสโนว์เดนส์ถือว่าเป็นเหตุการณ์ ที่ส่งผลกระทบต่อตัวละครเอกของเรื่องเป็นอย่างมาก และช่วยให้ยอซซาเรียนเข้าใจถึงความเปราะบางของชีวิตมนุษย์

Set fire to him and he'll burn. Bury him and he'll rot, like other kinds of garbage. The spirit gone, man is garbage. That was Snowden's secret. Ripeness was all. (page 554)

3.1.4 แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องนี้ คือ ความพยายามอย่างมุ่งมั่นของมนุษย์ที่จะหลุดพ้นจากกลไกของสงคราม ซึ่งคอยบิดเบือนความเป็นมนุษย์ ภาพสงครามในนวนิยายของเฮลเลอร์ไม่ได้บรรยายถึงความยิ่งใหญ่ของสงครามไว้แต่อย่างใด มีแต่บอกว่า “It was a vile and muddy war” (บทที่ 8) สงครามเกิดขึ้นได้เพราะว่ามีระบบการทำงานของทหารที่ยิ่งใหญ่คอยสนับสนุน และยอซซาเรียนเองก็มองเจ้าหน้าที่ทหารสหรัฐเป็นศัตรูของเขามากพอๆกับชาวเยอรมันและชาวอิตาลีที่เขาต้องไปสู้รบด้วย ในเรื่อง *Catch-22* สงครามเกิดขึ้นและดำเนินต่อไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวของคนเพียงไม่กี่คน แต่กลับมีคนจำนวนมากต้องเป็นผู้สูญเสียและได้รับผลกระทบจากสงคราม ยอซซาเรียนเองนั้นก็ติดกับกับดักเหตุผลที่ไม่สมเหตุผลของระบบการทำงานของทหาร ส่วนด็อกดานิกาได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงของตนเองในเรื่องระบบการทำงานของทหาร ซึ่งเกี่ยวกับการเสียชีวิตของเข่าว่ากลไกสงครามสามารถทำให้คนคนหนึ่งตายจากไปได้โดยไม่ต้องฆ่าคนคนนั้น

การบิดเบือนตรรกะนำไปสู่การบิดเบือนความยุติธรรมในระบบทหาร ตัวอย่างเช่น ในหนังสือเรื่อง *Trial* ของคาฟกา ซึ่งบอกไว้ว่าบุคคลจะมีความผิดก่อนที่จะถูกนำไปไต่สวน และ

บางครั้ง คนคนนั้นก็ไม่น่าใจด้วยซ้ำว่าตนเองถูกกล่าวหาด้วยข้อหาใด นอกจากนี้ ระบบการทำงานของทหารยังทำให้อำนาจของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารหมดลง ส่วนกฎเลข 22 เองนั้นถือเป็นตัวอย่างการสูญเสียอำนาจทางด้านตรรกะและความรู้ประโยชน์ของการใช้เหตุผล

ความเปราะบางของชีวิตมนุษย์และการที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความตายได้พ้น เป็นแก่นเรื่องที่ปรากฏซ้ำๆอยู่ในนวนิยายเรื่องนี้ แนวคิดเกี่ยวกับการตายของสโนเดนส์ดังที่ได้บรรยายไว้ในหัวข้อ 3.1.3 ถือว่ามีบทบาทสำคัญในการสร้างแก่นเรื่องดังกล่าวข้างต้น

People knew a lot more about dying inside the hospital and made a much neater, more orderly job of it. They couldn't dominate Death inside the hospital, but they certainly made her behave. They had taught her manners. They couldn't keep Death out, but while she was in she had to act like a lady. People gave up the ghost with delicacy and taste inside the hospital. There was none of that crude, ugly ostentation about dying that was so common outside the hospital. They did not blow up in mid-air like Kraft or the dead man in Yossarian's tent, or freeze to death in the blazing summertime the way Snowden had frozen to death after spilling his secret to Yossarian in the back of the plane. (page 213)

นอกจากนี้ การสูญเสียศรัทธาในศาสนาก็เป็นแก่นเรื่องอีกข้อหนึ่ง ที่ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดอยู่เสมอในนวนิยายดังกล่าว แม้แต่ความศรัทธาในศาสนาก็ตกเป็นเหยื่อของระบบการทำงานของทหาร กล่าวคือ พันเอกแคธคาทใช้ความศรัทธาในศาสนาเป็นเครื่องมือเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง ความศรัทธาในศาสนาของยอซซาเรียนถูกกัดกร่อนทำลายถึงที่สุดเมื่อเขาได้ระเบิดอารมณ์ใส่ภรรยาของไฮส์คอฟ (Scheisskopf) ดังนี้

'And don't tell me God works in mysterious ways,' Yossarian continued, hurtling on over her objection. 'There's nothing so mysterious about it. He's not working at all. He's playing. Or else He's forgotten all about us. That's the kind of God you people talk about – a country bumpkin, a clumsy, bungling,

brainless, conceited, uncouth hayseed. Good God, how much reverence can you have for a Supreme Being who finds it necessary to include such phenomena as phlegm and tooth decay in His divine system of creation? What in the world was running through that warped, evil, scatological mind of His when He robbed old people of the power to control their bowel movements? Why in the world did He ever create pain?' (page 230)

แก่นเรื่องที่โดดเด่นอีกประเด็นหนึ่งในเรื่อง *Catch-22* คือ เรื่องการมีสติกับการเสียสติ โดยเฉพาะวิธีที่สังคมนำมาใช้ตัดสินว่าใครเป็นคนวิกลจริตหรือไม่ เนเจล (Nagel, 1974) กล่าวว่า คำตอบของแก่นเรื่องนี้สามารถพบได้จากคำพูดของพันตรี แซนเดอร์สัน (Sanderson) ซึ่งเป็นจิตแพทย์ผู้วิเคราะห์อาการของยอชชาเรียน และลงความเห็นว่าเขาเป็นคนเสียสติ

"The trouble with you is that you think you're too good for all the conventions of society. . . . You have a morbid aversion to dying.. .. You have deep-seated survival anxieties. And you don't like bigots, bullies, snobs or hypocrites. . . . You're antagonistic to the idea of being robbed, exploited, degraded, humiliated or deceived. Misery depresses you. Ignorance depresses you. Persecution depresses you. Violence depresses you. Slums depress you. Greed depresses you. Crime depresses you. Corruption depresses you. You know, it wouldn't surprise me if you're a manic-depressive!" (page 382)

3.1.5 เจตนาของตัวบท

เฮลเลอร์ได้กล่าวย่ออยู่หลายรอบว่าแท้จริงแล้ว *Catch-22* ไม่ใช่นวนิยายต่อต้านสงคราม และก็ไม่ได้ตั้งประเด็นคำถามไว้ว่าทำไมจึงควรมีการทำสงครามสู้รบกัน

"To say it's antiwar doesn't say much to differentiate it from other stories about the war. I used the military organization as a construct, as a metaphor for business relationships and institutional structures. Of course, it was antiwar. I can't think of any good American

fiction that is not antiwar. But I don't think anyone in *Catch-22* raises the question whether we should be fighting the war.” (Vosevich, 1999)

อีกตัวอย่างหนึ่ง ได้แก่ การที่ผู้แต่งได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าเขาไม่เคยสนใจที่จะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามเลย

"I'm not interested in the subject of war. I wasn't interested in the war in *Catch-22*. I was interested in the personal relationship in bureaucratic authority”.

อีกทั้งผู้แต่งยังกล่าวอีกด้วยว่าเขาไม่เคยมีเจตนาที่จะให้ *Catch-22* กลายเป็นนวนิยายแนวเสียดสี

“It was not intended to be a comic novel, although I was aware at the time I was making very much use of comedy in it. It is an irreverent novel; it is disrespectful; it is iconoclastic. It is also, I like to think, unopinionated because there are so many questions raised I can see both sides to and to which I have no answer... But certainly there is nothing funny about death; there is nothing funny about the death of a young man, and the fact I often in *Catch-22* present the death of somebody in a flippant or disrespectful way was not only intended to have almost a contrapuntal effect—to avoid sentimentality—but also to make it perhaps more effective by dismissing the seriousness of death briefly as well.” (Vosevich, 1999)

อาจกล่าวได้ว่าเจตนาของเฮลเลอร์ ก็คือ การใช้อารมณ์ขันเพื่อขยายให้เห็นถึงความร้ายแรงและความโหดร้ายของสงครามที่ชัดเจนมากขึ้น

เมื่อพิจารณาในเชิงลึก จะสามารถแบ่งเจตนาของตัวบทได้เป็น 2 ประเด็นดังต่อไปนี้

3.1.5.1 เพื่อตั้งคำถามและวิพากษ์วิจารณ์ระบบของหน่วยงานราชการในสังคมสมัยใหม่ และอำนาจที่หน่วยงานเหล่านั้นมีเหนือประชาชน

เฮลเลอร์ใช้การทหารเป็นตัวแทน “ระเบียบของสังคมสมัยใหม่” (modern social order) และจุดโจมตีองค์ประกอบของการทหาร เช่น ลำดับชั้น ความมีอำนาจ ระบบการตัดสินใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบการทำงานราชการของทหาร ซึ่งมีอำนาจที่จะทำให้คนเข้ามาติดกับดัก

การที่เฮลเลอร์เสียดสีระบบการทำงานราชการของทหารอย่างรุนแรงนั้นมี

เจตนาเพื่อวิพากษ์วิจารณ์หน่วยงานราชการต่างๆที่มีอยู่ในสังคม เฮลเลอร์คัดค้านการที่หน่วยงานเหล่านั้นสามารถทำลายความเป็นปัจเจกชนของบุคคลเหล่านั้น โดยลดบทบาทให้คนเหล่านั้นเป็นเพียงฟันเฟืองเล็กๆที่ประกอบอยู่ในเครื่องจักรขนาดใหญ่มา ตัวอย่างที่เห็นชัดเจนได้แก่ ตอนที่เฮลเลอร์เล่าถึงนายทหารในชุดขาว ซึ่งเปรียบเป็นบุคคลที่สังคมได้ขโมยความเป็นปัจเจกชนของคนหนึ่งไป ยิ่งไปกว่านั้น การที่ไซส์คอฟัจฉาให้มีการเดินขบวนสวนสนามก็แสดงให้เห็นว่า การที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งนั้นได้ลดความเป็นมนุษย์ให้เป็นเพียงหุ่นยนต์เท่านั้น

อาจกล่าวได้ว่าการที่เฮลเลอร์สร้างตัวละครไมโล มินเดอร์เบนเดอร์นั้นทำไปเพื่อประณามระบบทุนนิยมโดยทั่วไป รวมทั้งประณามความซับซ้อนทางอุตสาหกรรมของทหารโดยเฉพาะ ในที่นี้ เฮลเลอร์ไม่ได้มีเจตนาที่จะวิจารณ์กลุ่มคนที่เป็นนักธุรกิจ เช่น ไมโล ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงก็อาจจะเทียบได้กับ บิล เกตส์ (Bill Gates) และวอเรน บัฟเฟตต์ (Warren Buffet) จุดประสงค์ของเฮลเลอร์ ก็คือ ย้ำให้เห็นว่า นักธุรกิจพวกนั้นได้ก่อให้เกิดผลลัพธ์ในเชิงลบโดยไม่ได้ตั้งใจได้อย่างไร จากการที่พวกเขาพยายามที่จะขยายธุรกิจของตนเอง

“He[Milo]’s like so many other big business people today. We have models for him today, like Ted Turner and Bill Gates. He’s not consciously evil. He may create bad things as a by-product of what he does, but he is unaware of it. He’s not a show-off; he’s not greedy. What is good for Milo often is good for the country. The troops did get fresh eggs.” (Vosevich, 1999)

ผู้แต่งได้ตั้งคำถามเรื่องโครงสร้างที่สังคมนำมาใช้ควบคุมบุคคลคนหนึ่ง เช่น แนวความคิดเกี่ยวกับประเทศชาติและความรักชาติ

All over the world, boys on every side of the bomb line were laying down their lives for what they had been told was their country, and no one seemed to mind, least of all the boys who were laying down their young lives. There was no end in sight. (page 25)

และมีการต่อยอดความรู้ที่ติดค้างจากคำพูดของชายชราคนหนึ่งที่อยู่ในกรุงโรม

‘What is a country? A country is a piece of land surrounded on all sides by boundaries, usually unnatural. Englishmen are dying for England, Americans are dying for America, Germans are dying for Germany, Russians are dying for Russia. There are now fifty or sixty countries fighting in this war. Surely so many countries can't all be worth dying for.’ (page 314)

เฮลเลอร์ยังแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างความจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมืองกับการเชื่อฟังคำสั่งโดยไม่มีข้อสงสัย รวมทั้งหากล้างแนวความคิดใดๆเกี่ยวกับการแบ่งข้างออกเป็นสองฝ่ายที่ว่า “ถ้าไม่เข้าข้างเราก็แสดงว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามกับเรา”

'Won't you fight for your country?' Colonel Korn demanded, emulating Colonel Cathcart's harsh, self-righteous tone. 'Won't you give up your life for Colonel Cathcart and me?'

Yossarian tensed with alert astonishment when he heard Colonel Korn's concluding words. 'What's that?' he exclaimed. 'What have you and Colonel Cathcart got to do with my country? You're not the same.'

'How can you separate us?' Colonel Korn inquired with ironical tranquillity.

'That's right,' Colonel Cathcart cried emphatically. 'You're either for us or against us. There's no two ways about it.'

'I'm afraid he's got you,' added Colonel Korn. 'You're either for us or against your country. It's as simple as that.'

'Oh, no, Colonel. I don't buy that.'

Colonel Korn was unruffled. 'Neither do I, frankly, but everyone else will. So there you are.' (page 534)

เฮลเลอร์ยังได้แสดงความเศร้าโศกเสียใจกับเรื่องการเสื่อมทางจริยธรรมของมนุษย์ตลอดทั้งเรื่อง *Catch-22* และชี้ให้เห็นว่า “ความสามารถในการทำลายล้างอย่างโหดเหี้ยมมีส่วนใกล้เคียงกับธรรมชาติของมนุษย์ และสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา” (Young 1997)

ยอซซาเรียนได้พบกับความจริงอันโหดร้ายนี้ด้วยตาตัวเอง ขณะเดินอยู่ที่กรุงโรมในค่ำคืนหนึ่ง

What a lousy earth! He wondered how many people were destitute that same night even in his own prosperous country, how many homes were shanties, how

many husbands were drunk and wives socked, and how many children were bullied, abused or abandoned. How many families hungered for food they could not afford to buy? How many hearts were broken? How many suicides would take place that same night, how many people would go insane? (page 520)

อีกทั้ง ยังเป็นคืนเดียวกับที่ขอสซาเรียนได้เห็นวาร์ฟ (Aarfy) ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มในกลุ่มนักศึกษาชายกลับไม่ได้ถูกนำมาตัวมารับโทษอะไรเลย ทั้งๆที่ได้ข่มขืนและฆาตกรรมสาวใช้ชาวอิตาเลียนคนหนึ่ง ขอสซาเรียนยังได้เห็นถึงความสามารถในการทำลายล้างอย่างโหดเหี้ยมเมื่อศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ของกองทัพได้ตัดสินใจทิ้งระเบิดลงที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่ได้มีกำลังป้องกัน ทั้งนี้ เพียงเพื่อต้องการหันเหความสนใจจากพวกเยอรมันชั่วคราว

3.1.5.2 เพื่อส่งสารว่าแม้ว่าจะต้องเผชิญกับความลำบากยากแค้น หรือ โขคร้าย แต่การเลือกแนวทางจริยธรรมที่ถูกต้องก็สามารถเกิดขึ้นได้

แม้ว่าจะได้ร่างให้เห็นด้านมืดของมนุษย์ แต่เฮลเลอร์ก็ยังคงแสดงความหวังให้เห็นว่ามนุษย์ทุกคนมีอิสระในการตัดสินใจเลือกแนวทางจริยธรรมที่ถูกต้องได้ด้วยตัวเอง และสามารถแก้ไขหรือชดใช้โดยมีแนวทางจริยธรรมที่ถูกต้องเป็นลู่ทาง ถึงแม้ว่าความลำบากยากแค้นหรือ โขคร้ายนั้นจะเกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอก

เป้าหมายของขอสซาเรียนก็คือการหลุดพ้นจากสงครามโดยที่ยังมีชีวิตรอด ในที่สุดเมื่อขอสซาเรียนมีโอกาสที่จะได้กลับบ้านและไม่ต้องเผชิญกับอันตรายอีกต่อไป แต่ต้องทรยศหักหลังเพื่อนของตนเอง ขอสซาเรียนก็ปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น ขอสซาเรียนและดันบาร์ได้ขัดขืนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเมื่อถูกสั่งให้ไปทิ้งระเบิดลงที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ไม่มีการป้องกันหรือระวังภัย

ท้ายที่สุด เฮลเลอร์ก็ได้ส่งสารย้ำเกี่ยวกับความสำคัญของการยึดติดอยู่กับอุดมการณ์ของตนเองแม้ว่าจะต้องขัดแย้งกับสังคมก็ตาม

'Between me and every ideal I always find Scheisskopfs, Peckems, Kornes and Cathcarts. And that sort of changes the ideal.'... 'You must try not to think of them,' Major Danby advised affirmatively. 'And you must never let them change your values. Ideals are good, but people are sometimes not so good. You must try to look up at the big picture.' (page 560)

3.1.6 เจตนาของผู้แปล

ตามหลักของทฤษฎีสโคโปส วัตถุประสงค์และหน้าที่จะเป็นตัวกำหนดลักษณะของตัวบทฉบับแปล (Reiss และ Vermeer, 1984) ในเรื่องของวิธีการแปล และการวางแผนการแปล เพื่อที่จะได้ตัวบทแปลที่มีสมมูลภาพเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับ ทั้งนี้ เจตนาของผู้แปลจะทราบได้จากการตอบคำถามสองข้อต่อไปนี้

1. ทำไมผู้วิจัยจึงแปลนวนิยายเรื่อง *Catch-22*

คำตอบ คือ ผู้วิจัยต้องการให้ผู้อ่านคนไทยได้รู้จักกับนวนิยายที่มีอิทธิพลเรื่องหนึ่งของศตวรรษที่ 20 และเป็นงานเขียนของนักประพันธ์ที่สำคัญที่สุดคนหนึ่งของยุคนี้ นั่นคือ บทความวิจารณ์ในนิตยสารไทมส์ ลอนดอน ซึ่งนักเขียนชื่อว่า เจ จี บัลลาร์ด (J.G. Ballard) กล่าวถึงนวนิยายเรื่องนี้ว่า “เป็นนวนิยายภาษาอังกฤษที่ยิ่งใหญ่เล่มสุดท้าย” นอกจากนี้ คำว่า “Catch-22” ก็ได้นำมาเป็นคำศัพท์หนึ่งที่บัญญัติไว้ในพจนานุกรมภาษาอังกฤษ โดยให้หมายความไว้ว่า “a problematic situation for which the only solution is denied by a circumstance inherent in the problem or by a rule” (Merriam-Webster Online Dictionary, 2008)

2. หน้าที่ของตัวบทฉบับแปลเป็นภาษาไทยของเรื่อง *Catch-22* คืออะไร

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการแปลเรื่องนี้เพื่อให้ผู้อ่านคนไทยได้ทราบถึงนักเขียนคนสำคัญและงานเขียนที่มีอิทธิพล ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ฉบับแปลจะต้องรักษาคุณค่าทางวรรณศิลป์ และเจตนาของผู้เขียนให้ได้เทียบเคียงกับต้นฉบับมากที่สุด

ด้วยเหตุนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่าหน้าที่ของการแปลนวนิยายเรื่องนี้เป็นภาษาไทยนั้น เป็นไปเพื่อให้ได้ตัวบทแปลที่มีอรรถรสเทียบเท่าต้นฉบับนั่นเอง

3.1.7 อารมณ์ขันในเรื่อง *Catch-22*

นวนิยายเรื่องนี้จัดว่าเป็นงานเขียนที่มีอารมณ์ขันปนขื่น (black humor) (Harold, 2007: 145-159) ซึ่งถือเป็นกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันอีกรูปแบบหนึ่ง ด้วยการสร้างเนื้อหาให้มีความขบขัน และความหวาดกลัว หรือความสิ้นหวัง หรือความท้อแท้ในขณะเดียวกัน อารมณ์ขันที่พบในนวนิยายเรื่องนี้จะมีลักษณะเสียดสี ซึ่งจะได้อีกกล่าวต่อไปในหัวข้อ 3.1.8 อย่างไรก็ตาม อารมณ์ขันในนวนิยายเรื่องดังกล่าวสามารถวิเคราะห์ได้โดยใช้ทฤษฎีข้ามขั้นทั่วไป เช่น ทฤษฎี SSTH/GVTH

Yossarian owed his good health to exercise, fresh air, teamwork and good sportsmanship; it was to get away from them all that he had first discovered the hospital. When the physical-education at Lowery Field ordered everyone to fall out for calisthenics one afternoon, Yossarian, the private, reported instead at the dispensary with what he said was a pain in his right side. (page 226)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น จะเห็นเนื้อความที่ขัดแย้งกันสองเนื้อความได้อย่างชัดเจน โดยปกติแล้ว การออกกำลังกาย อากาศสดชื่น การทำงานเป็นทีม และการมีน้ำใจนักกีฬาที่ดี มีส่วนเกี่ยวข้องกับร่างกายแข็งแรง ดังนั้น ผู้อ่านจึงถูกนำไปคิดว่ายอซซาเรียนทำกิจกรรมหรือมีคุณสมบัติเหล่านี้ จึงทำให้เขามีสุขภาพแข็งแรง แต่เมื่อผู้อ่านได้อ่านเนื้อความที่สอง ซึ่งขัดกับเนื้อความแรก และบอกผู้อ่านว่ายอซซาเรียนเองนั้นออกจะหลีกเลี่ยงกิจกรรมหรือคุณสมบัติเหล่านั้นต่างหาก เพื่อที่เขาจะได้เข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาล อย่างไรก็ตาม โรงพยาบาลกลับเป็นสถานที่ที่ทำให้เขามีสุขภาพแข็งแรง ไม่มีอาการปวดตบ กล่าวคือ ยอซซาเรียนมีสุขภาพแข็งแรงเพราะโรงพยาบาล ไม่ใช่จากการออกกำลังกาย หรือได้รับอากาศสดชื่น ฯลฯ การขัดแย้งกันของเนื้อความระหว่าง “การเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การหลีกเลี่ยง” จึงทำให้เกิดอารมณ์ขันตามหลักทฤษฎี SSTH

นอกจากนี้ ยังสามารถใช้ทฤษฎี GVTH วิเคราะห์อารมณ์ขันที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ได้เช่นกัน ตัวอย่าง ที่เห็นได้ชัด คือ ตอนที่ต๊อค ดานิกา กำลังอธิบายเรื่อง กฎเลข 22 ให้ยอซซาเรียนฟัง

Yossarian looked at him soberly and tried another approach. 'Is Orr crazy?'

'He sure is,' Doc Daneeka said.

'Can you ground him?'

'I sure can. But first he has to ask me to. That's part of the rule.'

'Then why doesn't he ask you to?'

'Because he's crazy,' Doc Daneeka said. 'He has to be crazy to keep flying combat missions after all the close calls he's had. Sure, I can ground Orr. But first he has to ask me to.'

'That's all he has to do to be grounded?'

'That's all. Let him ask me.'

'And then you can ground him?' Yossarian asked.

'No. Then I can't ground him.'

'You mean there's a catch?'

'Sure there's a catch,' Doc Daneeka replied. 'Catch-22. Anyone who wants to get out of combat duty isn't really crazy.' (page 62)

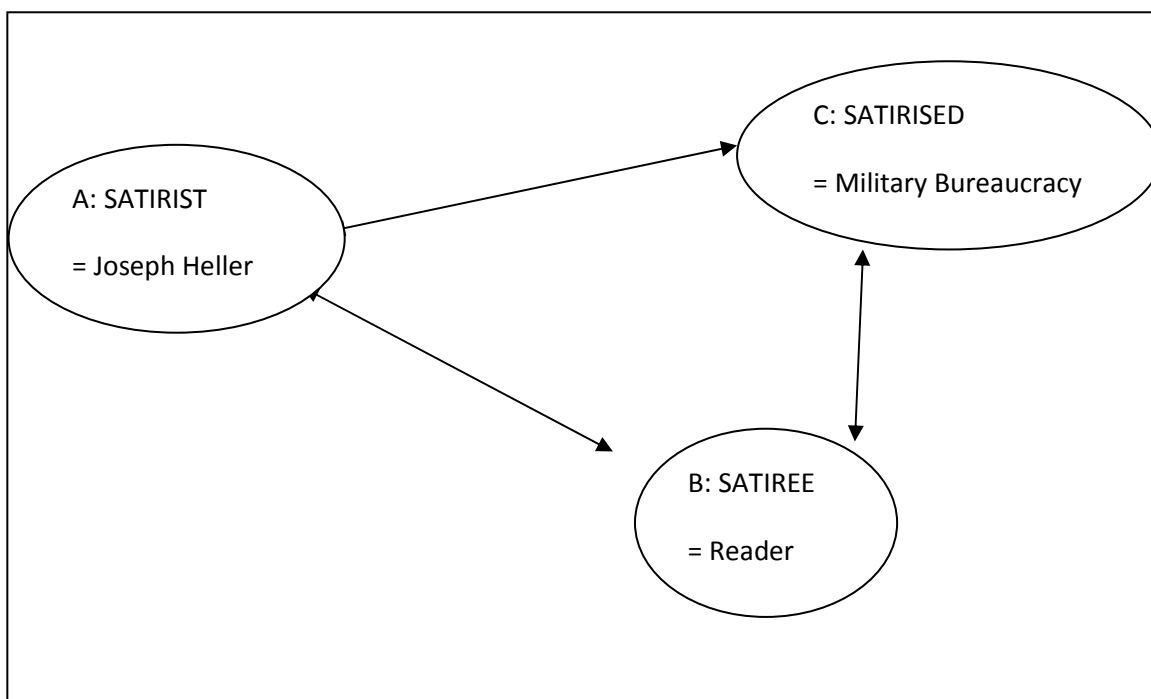
ตามหลักทฤษฎี GVTH เราสามารถวิเคราะห์บทสนทนาข้างต้น โดยใช้ปัจจัยความรู้หกประการ (KRs) ได้ดังต่อไปนี้ (Attardo และ Raskin, 1991)

SO	การมีเหตุผล กับ การไม่มีเหตุผล
LM	ยอสาเรียนพยายามใช้วิธีที่มีเหตุผล ในขณะที่ คีอก ดานิก้าได้อธิบายหลักหรือกฎเกณฑ์ที่ไม่สมเหตุสมผลให้ยอสาเรียนฟัง
SI	การเผชิญหน้าระหว่างยอสาเรียนกับคีอก ดานิก้า
TA	สิ่งที่นำมาเป็นมุขตลกก็คือการทำงานของระบบราชการทหารที่ปราศจากความสมเหตุสมผล
NS	บทสนทนา
LA	มุขตลกนี้ไม่ได้เกิดจากระดับของภาษา ดังนั้น การวิเคราะห์ภาษาจึงไม่เกี่ยวข้องกับตัวอย่างนี้

3.1.8 การเสียดสีในนวนิยายเรื่อง *Catch-22*

ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีของพอล ซิมป์สัน ซึ่งได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขา ที่มีชื่อว่า *On the Discourse of Satire* มาศึกษาวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้

แบบจำลองการเสียดสีของพอล ซิมป์สัน จะมีส่วนที่เกี่ยวข้องกันอยู่สามส่วนดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 สำหรับเรื่อง *Catch-22* สามารถพิจารณาได้ว่าผู้เสียดสี คือ ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้ ซึ่งก็คือ โจเซฟ เฮลเลอร์ ผู้รับฟังการเสียดสี คือ ผู้อ่านนวนิยายเรื่องนี้ และสิ่งที่ถูกเสียดสี คือ ระบบการทำงานของทหาร ทั้งนี้ ความตึงเครียดของเฮลเลอร์ที่มีต่อระบบการทำงานของทหารได้เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดการเสียดสีในนวนิยายเรื่อง *Catch-22* นอกจากนี้ ผู้แต่งและผู้อ่านจะมีส่วนเหมือนกันตรงที่ผู้แต่งสามารถเลือกได้ว่า จะเขียนอะไรให้ผู้อ่านได้อ่าน และในขณะที่เดียวกันผู้อ่านก็สามารถเลือกที่อ่านงานที่ผู้แต่งเขียน แต่สิ่งที่ถูกเสียดสี ซึ่งก็คือ ระบบการทำงานของทหาร จะไม่สามารถเลือกอะไรได้เลย หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เป็น “บุคคลที่ไม่ได้รับเชิญ” นั่นเอง

เฮลเลอร์สร้างงานเขียนประเภทเสียดสีจากความขัดแย้ง ซึ่งเกิดขึ้นจากการรวมกันของสหพทกับการโต้แย้งด้วยเหตุผล และนำกลวิธีที่ใช้ในการเสียดสีมาสร้างสหพทกับการโต้แย้งด้วยเหตุผล นอกจากนี้ เฮลเลอร์ยังใช้เครื่องมือทางวจนลีลา เช่น การเล่นคำ มาช่วยประกอบการสร้างงานเขียนเสียดสีอีกด้วย

กลวิธีที่ใช้เสียดสี

ซิมป์สันแบ่งประเภทกลวิธีที่ใช้ในการเสียดสีออกเป็นสอง ประเภทกว้างๆ ได้แก่ การใช้นามนัย และการใช้อุปลักษณ์ โดยเฮลเลอร์ได้ใช้กลวิธีเสียดสีทั้งสองประเภทในงานเขียนของเขา การเสียดสีโดยใช้นามนัยจะทำโดยการใช่วิธีทำให้อึดตัว การทำให้เล็กลง และการลบด้าง

1. การเสียดสีผ่านนามนัยโดยใช่วิธีการทำให้อึดตัว

ในนวนิยายเรื่อง *Catch-22* ผู้เขียนมักจะสร้างการเสียดสีผ่านนามนัย โดยใช่วิธีการทำให้อึดตัว หรือการกล่าวเกินความเป็นจริงอยู่บ่อยครั้ง เฮลเลอร์นำสิ่งที่เขากำลังเสียดสีมาพูดขยายให้ใหญ่กว่าความเป็นจริงโดยอยู่ในวาทกรรมเดียวกัน และขยายให้ใหญ่ขึ้นจนถึงจุดที่ทำให้เรื่องที่กำลังพูดถึงอยู่นั้นกลายเป็นเรื่องที่ฟังดูแล้วปราศจากความสมเหตุสมผล

ตัวอย่างหนึ่งของการใช้วิธีทำให้ลืมตัวจากเรื่องนี้ ได้แก่ ตอนที่หมอรักษานายทหารระดับยศผู้พันคนหนึ่ง ซึ่งผ่านสงครามเคียงกันกับขอสซาเรียน ในช่วงต้นเรื่อง

The colonel had really been investigated. There was not an organ of his body that had not been drugged and derogated, dusted and dredged, fingered and photographed, removed, plundered and replaced. (page 23)

เป้าหมายของการเสียดสีข้างต้น ก็คือ บรรดาหมอต่างๆ ประโยคแรกจะเป็นตัวที่สร้างสับสน กล่าวคือ เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่หมอมจะมีหน้าที่ตรวจและวินิจฉัยอาการคนไข้ แต่หลังจากนั้น สับสนดังกล่าวก็ถูกทำลายลงด้วยการใช้ถ้อยคำเหน็บแนมแบบตรงกันข้ามจากการกล่าวเกินความเป็นจริง

ตัวอย่างที่สอง คือ ตอนที่หัวหน้า ไวท์ ฮาล์ฟโพต พรรณาถึงเรื่องราวในวัยเยาว์ของตน เมื่อตอนที่พวกสำรวจแหล่งน้ำมันคอยติดตามครอบครัวของเขาอยู่ตลอดเวลา

'Every place we pitched our tent, they sank an oil well. Every time they sank a well, they hit oil. And every time they hit oil, they made us pack up our tent and go someplace else. We were human divining rods. Our whole family had a natural affinity for petroleum deposits, and soon every oil company in the world had technicians chasing us around. We were always on the move. (page 60)

ตัวอย่างที่สาม คือ ความสลับซับซ้อนของการบริหารจัดการสมาคมธุรกิจการค้าของ
ไมโล

And don't forget the galvanized zinc in the warehouse at Flint. Four carloads of galvanized zinc from Flint must be flown to the smelters in Damascus by noon of the eighteenth, terms F.O.B. Calcutta two per cent ten days E.O.M. One Messerschmitt full of hemp is due in Belgrade for a C-47 and a half full of those semi-pitted dates we stuck them with from Khartoum. Use the money from the Portuguese anchovies we're selling back to Lisbon to pay for the Egyptian cotton we've got coming back to us from Mamaroneck and to pick up as many oranges as you can in Spain. (page 470)

แม้แต่วงจรตรรกะที่วกวนไปมาในนวนิยาย และการที่ต็อกดานิกาต้องกลายเป็นคนที่เสียชีวิตไปแล้ว เนื่องมาจากการทำงานของระบบทหาร ก็สามารถถือได้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการเสียดสีโดยใช้วิธีการกล่าวเกินความเป็นจริง กล่าวคือ การทำงานของระบบทหารถูกทำให้บิดเบือนมากจนกระทั่งทำให้เกิดการใช้เหตุผลที่วกไปวนมา วงจรตรรกะที่วกไปวนมาจึงเป็นวิธีหนึ่งที่เฮลเลอร์นำมาใช้สร้างงานเขียนประเภทเสียดสี

2. การเสียดสีผ่านนามนัยโดยใช้วิธีการลบถ้าง

การลบถ้างเป็นกลวิธีการเสียดสีผ่านนามนัยอีกวิธีหนึ่งที่เฮลเลอร์นำมาใช้มากในนวนิยายเรื่อง *Catch 22* ดังที่จะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

"Nately had a bad start. He came from a good family." (page 20)

จากความรู้โดยทั่วไป เราจะทราบว่าคนที่มีจุดเริ่มต้นที่ไม่ดีมักจะมาจากชาติตระกูลที่ไม่ดี ในทางกลับกัน คนที่มีจุดเริ่มต้นที่ดีมักจะมาจากคนที่มาจากชาติตระกูลที่ดี อย่างไรก็ตาม เฮลเลอร์ได้สลับขั้วของการโต้แย้งด้วยเหตุผลดังกล่าวให้กลายเป็น การที่มาจากชาติตระกูลที่ดีกลับเป็นสาเหตุที่ทำให้คนคนนั้นมีจุดเริ่มต้นที่ไม่ดี

ตัวอย่างที่สอง ได้แก่ ตอนที่ยอสซาเรียนบรรยายถึงดันบาร์ (Dunbar)

"As good as they go," Yossarian assured him. "A true prince. One of the finest, least dedicated men in the whole world." (page 20)

โดยปกติแล้ว ภาพลักษณ์ของการเป็นเจ้าชายในอุดมคติ คือ การที่ต้องเป็นผู้เสียสละเพื่อให้ประชาชนมีความสุข และยอมแบกความทุกข์เพื่อประชาชน แต่เฮลเลอร์ได้สลับขั้วของการโต้แย้งด้วยเหตุผลด้วยการให้ภาพลักษณ์ของเจ้าชายกลายเป็นผู้ที่เสียสละน้อยที่สุด

ตัวอย่างที่สาม ได้แก่ เรื่องกฎของพันเอกคอร์นที่ห้ามไม่ให้ลูกน้องถามคำถามใดๆ ระหว่างการฝึกอบรม

Under Colonel Korn's rule, the only people permitted to ask questions were those who never did. Soon the only people attending were those who never asked questions, and the sessions were discontinued altogether, since Clevinger, the corporal and Colonel

Korn agreed that it was neither possible nor necessary to educate people who never questioned anything. (page 49)

3. การเสียดสีผ่านการทำให้เล็กลง (Attenuated focalization) ซึ่งหมายถึง การกล่าวเปรียบเทียบน้อยกว่าความเป็นจริงนั้น อาจกล่าวได้ว่าเฮลเลอร์ไม่ได้ใช้กลวิธีนี้ในเรื่อง *Catch-22* เลย

4. การเสียดสีผ่านการใช้อุปลักษณ์

เฮลเลอร์ได้ใช้กลวิธีการเสียดสีผ่านการใช้อุปลักษณ์ในนวนิยายเรื่องนี้บ้าง ตัวอย่างเช่น

He had flown fearlessly into danger and criticism by selling petroleum and ball bearings to Germany at good prices in order to make a good profit and help maintain a balance of power between the contending forces. His nerve under fire was graceful and infinite. (page 466)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้แต่งเสียดสีผ่านอุปลักษณ์ โดยทำวาทกรรมต่างๆ ให้เกี่ยวเนื่องกัน กล่าวคือ รวมวาทกรรมหนึ่งเข้าเป็นหน่วยเดียวกันกับอีกวาทกรรมหนึ่ง แทนที่จะเขียนว่า “He [Milo] had shamelessly faced criticism,” เฮลเลอร์กลับใช้วาทกรรมที่เกี่ยวกับการสู้รบทางอากาศมาใช้สื่อความหมายของวาทกรรมข้างต้นซึ่งก็คือ “flown fearlessly into danger” หรือ “Milo ignored the criticism” เฮลเลอร์ก็ได้เลือกใช้วาทกรรมที่เกี่ยวกับสงครามมาสื่อความหมายซึ่งก็คือ “under fire” เพื่อสื่อถึงวาทกรรมที่ว่าไมโลไม่สนใจว่าใครจะวิพากษ์วิจารณ์ตนเองยังไง อย่งไรก็ตาม เป็นที่ทราบกันว่าไมโลพยายามเลี่ยงการปฏิบัติภารกิจรบของตนเองมาตลอด วาทกรรมสองวาทกรรมข้างต้นจึงมีการปะทะกันระหว่างสับสนกับการโต้แย้งด้วยเหตุผลและก่อให้เกิดการเสียดสีผ่านการใช้อุปลักษณ์

3.1.9 ความเป็นแอบเสิร์ดในเรื่อง *Catch-22*

นวนิยายเรื่อง *Catch-22* สามารถจัดได้ว่าเป็นงานวรรณกรรมประเภทแอบเสิร์ด เนื่องจาก นวนิยายเรื่องนี้มีองค์ประกอบหลายๆจุดที่เหมือนกับละครแอบเสิร์ด (Theatre of the Absurd) คำว่า “ละครแอบเสิร์ด” นั้นเกิดจากการที่นักวิจารณ์ที่มีชื่อว่า มาร์ติน เอสลิน (Martin Esslin) นำมาใช้เรียกละครประเภทหนึ่งที่เขียนโดยนักเขียนละครชาวยุโรปในช่วงทศวรรษที่ 1940

และ 1950 คำคำนี้ได้มาจากงานเขียนเรื่อง “Myth of Sisyphus” แต่งโดยนักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ซึ่งมีชื่อว่า อัลแบร์ต กามูส์ (Albert Camus) ในปีค.ศ. 1942 กามูส์ใช้คำดังกล่าวกำหนดเรียก สถานการณ์ของมนุษย์ที่ปรากฏในงานเขียนของเขาว่าเป็นสถานการณ์ที่ไร้ความหมายและไม่มีแก่นสาร เอสลินจึงเชื่อว่า “ละครแอบเสิร์ด” เป็นเสียงสะท้อนที่มีสุนทรียภาพจากงานเขียนของกามูส์

ซามูเอล เบ็คเกตต์ (Samuel Beckett) อาร์เธอร์ อาดามอฟ (Arthur Adamov) ยูจีน โจนส์โก (Eugene Ionesco) และฮาร์โรลด์ พินเตอร์ (Harold Pinter) จัดได้ว่าเป็นตัวแทนของนักแต่ง ละครประเภทแอบเสิร์ด ในละครแอบเสิร์ดของนักเขียนดังกล่าว มักจะกล่าวถึงประเด็นที่ว่ามนุษย์อาศัยอยู่ในจักรวาลโดยปราศจากความสำคัญ มนุษย์ไม่สามารถถอดความหมายของจักรวาลได้ และตำแหน่งของมนุษย์ในจักรวาลนั้นเกิดขึ้นมาโดยไม่มีวัตถุประสงค์ มนุษย์จะรู้สึกสับสน มีปัญหา และถูกคุกคามโดยหาสาเหตุไม่ได้ (Culik, 2000) สภาพแวดล้อมแบบนี้สามารถบรรยายได้ว่าเป็นสภาพแวดล้อมที่ขอสชาเรียนอาศัยอยู่ และต้องเผชิญหน้ากับมัน สำหรับขอสชาเรียนแล้ว สภาพแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัวเขาปราศจากความสมเหตุสมผล และทำให้เขาเกิดความสับสน ขอสชาเรียนจึงคิดว่าทุกคนเป็นคนวิกลจริต และพยายามจะฆ่าเขา

ละครแอบเสิร์ดจะมีลักษณะเฉพาะ คือ เป็นละครกึ่งเศร้าปนตลกขบขัน (Tragicomedy) ตัวอย่างเช่น ละครเรื่อง *Waiting for Godot* ของซามูเอล เบ็คเกตต์ หรือเรื่อง *Macbett* ของโจนส์โก นวนิยายเรื่อง *Catch-22* ก็จัดอยู่ในประเภทเดียวกันกับละครสองเรื่องข้างต้น กล่าวคือ มีเนื้อหาถึง เศร้าปนตลกขบขัน นอกจากนี้ ละครแอบเสิร์ดยังได้รับอิทธิพลจากงานเขียนประเภทเอกซิสเทนเชียลลิสต์ (อัตถิภาวนิยม) เช่น งานเขียนของฟรานซ์ คาฟก้า จึงกล่าวได้ว่านวนิยายเรื่อง *Catch-22* ก็จัดเป็นนวนิยายแนวตลกขบขันแบบเอกซิสเทนเชียลลิสต์ในขณะเดียวกันด้วย กล่าวคือ ขอสชาเรียนจะต้องตัดสินใจเลือกที่จะเป็นอิสระด้วยตัวเอง ต้องปลดตัวเองออกจากสภาพแวดล้อมที่ โหดร้ายไม่เป็นมิตรซึ่งเกิดจากสงครามและระบบการทำงานของทหาร

ตัวละครในละครแอบเสิร์ดจะมีลักษณะที่หลงทาง และลอยอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ตนไม่อาจเข้าใจได้ พวกเขาจะละทิ้งเหตุผล และความคิดที่ต้องใช้การโต้แย้งด้วยเหตุผล เพราะหาวิธีเหล่านี้ใช้ได้ไม่เพียงพอ (Watt และ Richardson, eds., 2003) เช่นเดียวกับตัวละครเอกในเรื่อง *Catch-22* ขอสชาเรียนกำลังหลงทาง และล่องลอยอยู่ท่ามกลางภาวะสงครามที่เขาไม่อาจเข้าใจได้

ความพยายามในการใช้เหตุผล เพื่อให้หลุดพ้นออกจากสงครามของขอสาเรียนถูกทำให้บิดเบือน เพราะระบบการทำงานของทหาร ซึ่งละทิ้งการใช้ตรรกะและเหตุผล เพื่อนของขอสาเรียนส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นตัวละครที่มีความสลับซับซ้อน ก็ติดกับดักอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นศัตรูกับพวกเขา และพวกเขาเองก็ไม่อาจเข้าใจได้สถานะนั้นได้ ตัวอย่างเช่น ค็อก ดานิก้า ได้อธิบายถึงการที่เขาต้องติดอยู่ในกับดักดังต่อไปนี้

'Oh, I'm not complaining. I know there's a war on. I know a lot of people are going to have to suffer for us to win it. But why must I be one of them? Why don't they draft some of these old doctors who keep shooting their kissers off in public about what big sacrifices the medical game stands ready to make? I don't want to make sacrifices. I want to make dough.' (page 45)

ค็อก ดานิก้า ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายมากขึ้น เมื่อเขาต้องติดอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไร้เหตุผลอันเนื่องมาจากการทำงานของทหาร ซึ่งเกี่ยวกับการเสียชีวิตของเขาหลังจากเครื่องบินของแม็ควัตต์ (McWatt) ตก อันที่จริง ค็อก ดานิก้าจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติการบินบนเครื่องบินลำนั้น แต่เขาไม่ได้ไป เขาจึงไม่เสียชีวิต แต่ระบบการทำงานของทหารได้ลงบันทึกว่าเขาเสียชีวิตไปแล้ว ทั้งๆที่ในความเป็นจริง เขายังมีชีวิตอยู่ และได้แจ้งกับทางกองทัพว่าเขายังไม่ตาย แต่ก็ไม่มีใครในกองทัพเชื่อคำพูดของเขา

His downcast face was fragile and forlorn as a swallow's, and he rubbed the back of his arms rhythmically. 'Just look how cold I am right now. You're sure you're not holding anything back?'

'You're dead, sir,' one of his two enlisted men explained.

Doc Daneeka jerked his head up quickly with resentful distrust. 'What's that?'

'You're dead, sir,' repeated the other. 'That's probably the reason you always feel so cold.'

'That's right, sir. You've probably been dead all this time and we just didn't detect it.'

'What the hell are you both talking about?' Doc Daneeka cried shrilly with a surging, petrifying sensation of some onrushing unavoidable disaster.

'It's true, sir,' said one of the enlisted men. 'The records show that you went up in McWatt's plane to collect some flight time. You didn't come down in a parachute, so you must have been killed in the crash.'

'That's right, sir,' said the other. 'You ought to be glad you've got any temperature at all.' (page 432)

บทสนทนาในเรื่อง *Catch-22* เป็นบทสนทนาที่มีลักษณะเหมือนกับนวนิยายแอบเสิร์ดเรื่องอื่นๆ กล่าวคือ ตัวละครในเรื่องจะใช้ภาษาที่ไร้สาระหาความหมายไม่ได้ หรือใช้คำถ้อยคำที่ซ้ำซาก (Cliché) จะเห็นได้ว่าภาษาได้สูญเสียอำนาจในการทำหน้าที่สื่อสาร คำพูดที่ใช้สื่อสารกันเกิดการสูญเสียความหมายในตัวเอง ดังนั้น จึงทำให้ตัวละครในเรื่องเกิดความเข้าใจผิดกัน และเหตุการณ์แบบนี้ก็ปรากฏให้เห็นได้ทั่วไปในเรื่อง *Catch-22* เช่น ตอนที่ยอซซาเรียนถามคำถามที่ไม่มีใครตอบได้นั้นถือได้ว่าเป็นตัวอย่างหนึ่งของสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น

'Where are the Snowdens of yesteryear?'

The question upset them, because Snowden had been killed over Avignon when Dobbs went crazy in mid-air and seized the controls away from Huple.

The corporal played it dumb. 'What?' he asked.

'Where are the Snowdens of yesteryear?'

'I'm afraid I don't understand.'

'O— sont les Neigedens d'antan?' Yossarian said to make it easier for him.

'Parlez en anglais, for Christ's sake,' said the corporal. 'Je ne parle pas français.'

'Neither do I,' answered Yossarian, who was ready to pursue him through all the words in the world to wring the knowledge from him if he could, but Clevinger intervened, pale, thin, and laboring for breath, a humid coating of tears already glistening in his undernourished eyes. (page 49)

นวนิยายเรื่องนี้จะมีโครงสร้างของโครงเรื่องที่มีคำพูดหรือการกระทำซ้ำๆกัน โดยจะมีการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดบ้างเพียงเล็กน้อย (Craig, 1997: 52) ทั้งนี้ จะเหมือน โครงเรื่องของละครแอบเสิร์ด ซึ่งจะมีการใช้ถ้อยคำซ้ำซาก และการกระทำซ้ำๆกัน โดยไม่ค่อยจะมีความหมายอะไร ลักษณะของโครงเรื่องที่เป็นวงกลม หรือเวียนไปเรื่อยๆแบบนี้จะคล้ายกับวงจรตรรกะของกฎเลข 22 ในเรื่องนั่นเอง และเกรก ได้ชี้ให้เห็นว่า ฉากที่จดจำได้ส่วนใหญ่ในนวนิยายหลายๆเรื่อง จะเลียนแบบมาจากฉากของกฎเลข 22 นั่นเอง เกร็กสัน (Gregson, 2006: 41) ได้ยกตัวอย่างรายละเอียดที่กล่าวไว้ข้างต้น โดยเป็นฉากตอนที่ด็อก ดานีก้า บ่นเกี่ยวกับปัญหาของตนเอง เมื่อต้องรับทราบหรือเจอกับปัญหาของตัวเองคนอื่นๆในเรื่อง ผู้อ่านจะสังเกตได้ว่าด็อก ดานีก้า จะใช้คำพูดซ้ำๆกันเมื่อต้องเจอกับสถานการณ์ข้างต้น

'You think you've got troubles?' Doc Daneeka rebuked him grievingly. 'What about me? I lived on peanuts for eight years while I learned how to be a doctor. After the peanuts, I lived on chicken feed in my own office until I could build up a practice decent enough to even pay expenses. Then, just as the shop was finally starting to show a profit, they drafted me. I don't know what you're complaining about.' (page 41)

คำพูดที่ด็อก ดานีก้า ใช้ซ้ำกันบ่อยๆ และปรากฏในหลายๆบทของนวนิยายเรื่องนี้ก็คือ “X thinks X has got trouble? What about me?” แต่ที่คำพูดดังกล่าวอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในบทอื่นๆบ้าง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Doc Daneeka snorted scornfully. 'He thinks he's got troubles? What about me?' (page 45)

Doc Daneeka wasn't interested. 'You think you've got troubles?' he wanted to know. 'What about me?...' (page 55)

“...They think they've got troubles? What about me?...” (page 58)

“You think you've got something to be afraid about?’ Doc Daneeka demanded, lifting his delicate immaculate dark head up from his chest to gaze at Yossarian irascibly for a moment with lachrymose eyes. ‘What about me?....” (page 222)

“You think you're the only one whose life is in danger? What about me?” (page 224)

3.1.10 ทักษณคดี

ทักษณคดีของผู้เขียนที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้จะออกแนวที่เป็นการดูถูกเหยียดหยามเสียส่วนใหญ่ แต่ผู้เขียนจะเลือกใช้ถ้อยคำที่เป็นกลาง ไม่ได้เขียนในแง่ดีหรือแง่ลบ ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ทรยศต่อความรู้สึกของตัวเอง แม้ตอนที่ผู้เขียนแทรกอารมณ์ตลกขบขันในเรื่อง แต่ทักษณคดีของผู้เขียนก็ยังแฝงไปด้วยความจริงจัง ตัวอย่างเช่น ตอนที่หมอผู้เชี่ยวชาญด้านสาขาต่างๆมารุมล้อมผู้พันพร้อมๆกัน เพื่อวินิจฉัยอาการของผู้พัน หมอต่างก็รุมส่องไฟเข้าไปในดวงตาของผู้พันเพื่อดูว่าผู้พันมองเห็นหรือไม่ และก็รุมทิ่มเข็มเข้าเส้นประสาทเพื่อดูว่าผู้พันมีความรู้สึกอะไรหรือไม่

อย่างไรก็ตาม เฮลเลอร์ก็เปลี่ยนเป็นทักษณคดีที่ตลกขบขันในบางครั้ง ดังตัวอย่างข้างล่าง

There was a urologist for his urine, a lymphologist for his lymph, an endocrinologist for his endocrines, a psychologist for his psyche, a dermatologist for his derma; there was a pathologist for his pathos, a cystologist for his cysts, and a bald and pedantic cetologist from the zoology department at Harvard who had been shanghai'd ruthlessly into the Medical Corps by a faulty anode in an I.B.M. machine and spent his sessions with the dying colonel trying to discuss Moby Dick with him. (page 23)

3.1.11 คุณภาพของงานเขียน

นักวิจารณ์ต่างลงเสียงเห็นพ้องต้องกันว่าไม่สามารถวัดคุณภาพงานเขียนของเฮลเลอร์โดยใช้วิธีที่เป็นขนบมาตรฐานได้ เช่น ความสั้นไหล ความกระชับ และระดับการใช้ถ้อยคำซ้ำๆกัน

อันที่จริงแล้ว นักวิจารณ์กลับมีความเห็นต่องานเขียนของเฮลเลอร์ว่า ความสั้นไปหลวมักจะหยุดชะงักเป็นช่วงๆ เนื้อความไม่ปะติดปะต่อกัน และมีการใช้ถ้อยคำซ้ำๆ กันเกือบทั้งเรื่อง

นักวิจารณ์จากนิตยสารนิวยอร์กเกอร์ (The New Yorker) กล่าวว่า นวนิยายเรื่อง *Catch-22* “เหมือนไม่ใช่งานเขียน แต่ดูเหมือนเป็นการตะโกนบอกเล่าลงกระดาษ และสิ่งที่หลงเหลือจากการตะโกนก็คือ เศษซากของเรื่องตลกที่ไม่ตลกเอาซะเลย สุดท้าย เฮลเลอร์ก็เกลือกกลิ้งอยู่กับเสียงหัวเราะของตัวเองและก็จมปลักอยู่ในนั้น”

อย่างไรก็ตาม เมื่อ “ข้อบกพร่อง” ข้างต้นนั้นกลับเป็นสิ่งที่ผู้แต่งเจตนาทำขึ้น เราก็อาจกล่าวได้ว่า งานเขียนของเฮลเลอร์มีคุณภาพดีพอ

3.1.12 วิธีการแปล

จากที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อ 3.1.6 ว่าวัตถุประสงค์ของการแปลนวนิยายเรื่องนี้เป็นภาษาไทยนั้นเป็นไปเพื่อให้ตัวบทแปลมีสมมูลภาพเทียบเคียงกับต้นฉบับ และตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง เนื่องจากนวนิยายเรื่อง *Catch-22* จัดเป็นตัวบทประเภทแสดงออก ดังนั้น ตามหลักของนิวมาร์คแล้ว วัตถุประสงค์ของผู้แต่งจะสามารถถ่ายทอดออกมาได้ดีที่สุด ถ้าหากมีการแปลแบบให้ความสำคัญกับรูปภาษาต้นฉบับ (SL emphasis)

การแปลแบบให้ความสำคัญกับภาษาต้นฉบับสามารถแบ่งย่อยออกมาได้อีก 4 รูปแบบ ได้แก่ การแปลคำต่อคำ (Word-for-word translation) การแปลตามตัวอักษร (Literal translation) การแปลรักษารูปรักษาความ (Faithful translation) และการแปลครบความ (Semantic translation)

การแปลคำต่อคำไม่เหมาะสำหรับนำมาใช้แปลนวนิยาย เพราะจะทำให้ไม่มีความหมายเมื่อแปลจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย ทั้งนี้ เนื่องจากการแปลโดยไม่คำนึงถึงบริบท ทั้งลีลาการเขียนของภาษาต้นฉบับ รวมทั้งโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษและภาษาไทยก็แตกต่างกันด้วย ส่วนการแปลตามตัวอักษร ถึงแม้ว่าจะเป็นการแปลทีละประโยค และพยายามรักษาคำให้ครบที่สุด แต่จะไม่เก็บทุกคำหรือหน่วยคำทุกหน่วย บางครั้งอาจจะมีการฝืนโครงสร้างในภาษาฉบับแปล จึงทำให้อ่านแล้วขัดหู เนื่องจากมีลักษณะของภาษาต้นฉบับอย่างชัดเจน ในขณะที่การแปลรักษารูปรักษาความนั้น ถึงแม้ว่าจะช่วยแก้ปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น

เกี่ยวกับการแปลคำต่อคำ และการแปลตามตัวอักษรได้ แต่นวนิยายเรื่อง *Catch-22* เป็นงานเขียนที่มีคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์ ซึ่งควรจะรักษาไว้เมื่อแปลออกมาเป็นภาษาไทย แต่วิธีการแปลดังกล่าวจะทำให้ขาดลีลา และกลวิธีของภาษาที่สละสลวย

ด้วยเหตุนี้ วิธีการแปลที่เหมาะสมที่สุดสำหรับนวนิยายเรื่องนี้สำหรับผู้วิจัยก็คือ การแปลครบความ (Semantic translation) ซึ่งเป็นการแปลแบบเก็บเนื้อความระดับคำและประโยคให้ครบ เก็บความหมายในบริบท มีการถ่ายทอดความหมายให้ตรงกันเท่าที่โครงสร้างภาษาลับแปลจะพึงทำได้ มีลีลาและความงามของภาษาต้นฉบับ อ่านไม่ขัดหู เห็นอรรถรสของภาษาและกลวิธีของภาษาที่สละสลวย จึงทำให้ตรงต่อวัตถุประสงค์และความคิดของผู้เขียนภาษาต้นฉบับมากที่สุด

3.2 การทำวาทกรรมวิเคราะห์

นอกจากการวิเคราะห์ด้วยบทแล้ว การทำวาทกรรมวิเคราะห์ยังถือเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจลักษณะที่สำคัญด้วยบทต้นฉบับได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น และสามารถคาดเดาได้ว่าลักษณะดังกล่าวมีความเกี่ยวข้อง และ/หรือ จำเป็นต่อวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้กับตัวฉบับแปลหรือไม่ (Trosborg, 2000: 185-228)

นักมานุษยวิทยาชื่อเดลล์ ไฮม์ส์ (Dell Hymes) เป็นผู้คิดค้นแบบจำลอง SPEAKING (Hymes, 1967) เพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์วาทกรรมของถ้อยคำและเหตุการณ์ของถ้อยคำเป็นชุดๆ ที่อยู่ภายในบริบททางสังคมและวัฒนธรรมหนึ่งๆ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ใช้แบบจำลอง SPEAKING ของไฮม์ส์ มาใช้ทำวาทกรรมวิเคราะห์ด้วยบทต้นฉบับ ควบคู่กับการทำวิเคราะห์ด้วยบทโดยใช้หลักของนิวมาร์ค เพื่อให้เข้าใจด้วยบทต้นฉบับได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น และสามารถถ่ายทอดสารออกมาได้อย่างถูกต้อง คำว่า SPEAKING นั้นย่อมาจาก

S Setting	เวลา สถานที่ หรือสถานการณ์แวดล้อมอื่นๆ
Scene	ฉาก คือ สถานที่ที่ใช้ในการดำเนินเรื่อง
P Participants	ผู้ที่เกี่ยวข้องในการส่งสาร ได้แก่ ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร และ

	ผู้ฟังหรือผู้รับสาร
E Ends	ได้แก่ วัตถุประสงค์ในการสื่อสาร และผลของการสื่อสาร
A Act Sequences	รูปแบบและลำดับของเหตุการณ์
K Keys	ได้แก่ น้ำเสียง ลักษณะ หรืออารมณ์ความรู้สึกของถ้อยคำที่กล่าวออกมา
I Instrumentalities	รูปแบบของภาษาและช่องทางในการสื่อสาร
N Norms	ขนบในการตีความนัยที่แฝงอยู่ และปฏิกิริยา หรือผลกระทบที่เกิดขึ้น
G Genres	ประเภทของสาร ได้แก่ ประเภทหลักคือ ร้อยแก้ว ร้อยกรอง บทละคร บันเทิงคดี และประเภทย่อย ได้แก่ ความเรียง บทความ มหาकाพย์ คีตกานท์ นวนิยาย เรื่องสั้น สุขนานุกรม โศกนาฏกรรม

3.2.1 เวลาและสถานที่

ไฮมส์ ได้ให้ความหมายของคำว่า Setting ไว้ว่าเป็นเวลาและสถานที่ของถ้อยคำที่กล่าวออกมาในสภาพแวดล้อมหนึ่งๆ

เวลาและสถานที่หลักๆที่กล่าวถึงในเรื่อง *Catch-22* ก็คือ เกาะที่สมมติขึ้นมาในนวนิยาย ซึ่งมีชื่อว่า เกาะปิอาโนซา ในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง (จะกล่าวถึงรายละเอียดต่อไปในข้อ 3.3.1) ผู้เขียนได้บรรยายถึงเกาะดังกล่าวไว้ว่าเป็นเกาะขนาดเล็กๆ ตั้งอยู่ที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ห่างจากชายฝั่งทะเลเอเดรียในประเทศอิตาลีออกไปแปดไมล์ เฮลเลอร์ได้เขียนถึงเกาะดังกล่าวไว้ในช่วงต้นเรื่องดังนี้

The island of Pianosa lies in the Mediterranean Sea eight miles south of Elba. It is very small and obviously could not accommodate all of the actions described. Like the setting of this novel, the characters, too, are fictitious”

นอกจากนี้ บางเหตุการณ์ที่บรรยายไว้ในหนังสือก็เกิดขึ้นที่กรุงโรม ซึ่งเป็นที่ที่เหล่าทหารเดินทางไปพักผ่อนหย่อนใจ

ตามเรื่องเส้นแบ่งเวลาของเบอร์ฮานส์ (1973) เหตุการณ์ทั้งหมดในเรื่องเกิดขึ้นเป็นระยะเวลาเกือบห้าปี ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1941 ซึ่งเป็นตอนที่ยอชซาเรียนถูกโอนให้ไปฝึกเป็นทหารอากาศจนถึงเดือนธันวาคม ค.ศ. 1944 ซึ่งเป็นตอนจบของเรื่อง

ตามหลักของไฮมส์ ฉากยังหมายถึง “สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับสภาพทางจิตใจ” (Psychological Setting) หรือ “การกำหนดวัฒนธรรม” (Cultural definition) ของฉากหนึ่งๆ ซึ่งรวมถึงลักษณะเฉพาะต่างๆ ได้แก่ ความเป็นทางการ และความรู้สึกที่จริงจังหรือหยอกล้อ เป็นต้น ในเรื่อง *Catch-22* นั้น มีฉากต่างๆตามที่กล่าวไว้ข้างต้นเป็นจำนวนมาก

3.2.2 ผู้ที่เกี่ยวข้อง

ผู้ที่เกี่ยวข้องในการส่งสาร ได้แก่ โจเซฟ เฮลเลอร์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้พูด หรือผู้ส่งสาร กับผู้อ่านนวนิยายเรื่อง *Catch-22* ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้รับสาร

3.2.2.1 ผู้ส่งสาร

โจเซฟ เฮลเลอร์ เปรียบได้เหมือนกับยอชซาเรียน ซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่อง เฮลเลอร์เคยเป็นนักบินทิ้งระเบิดประจำเครื่องบี 25

เฮลเลอร์เป็นชาวฮิวอเมริกัน มาจากเขตบรูคลิน เมืองนิวยอร์ก เขามีอายุ 19 ปี เมื่อตอนที่เข้าเกณฑ์ทหารประจำกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1942 ในระหว่างสามปีที่รับใช้กองทัพนั้น เขาต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นนักบินทิ้งระเบิดประจำฐานทัพอากาศที่เมดิเตอร์เรเนียน ตั้งแต่ต้นเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1944 จนกระทั่งเดือนธันวาคม ค.ศ. 1944 เฮลเลอร์ถูกย้ายไปประจำการที่เกาะคอซีก้า (Corsica) ที่นั่น เขาปฏิบัติภารกิจบินทิ้งระเบิด 60 ภารกิจ ด้วยเครื่องบินทิ้งระเบิดที่มีชื่อว่า

“มิทเชล” (Mitchell) ปี 25 ของฝูงบินทิ้งระเบิด 488 กลุ่มที่ 340 ปีกทิ้งระเบิด 57 กองทัพอากาศที่ 12 (Now and Then 165-185; Ruderman 16-17; History of the 57th Bomb Wing) ทั้งนี้ จะเหมือนกับ กองทัพอากาศที่ 27 ในนวนิยาย ซึ่งเป็นกองทัพที่ย่อสชาเรียนประจำการ กองทัพอากาศที่ 12 ของจริงจะมีภารกิจสนับสนุนยุทธศาสตร์การบินประจำตอนเหนือของประเทศอิตาลี และตอนใต้ของประเทศฝรั่งเศส หลังจากที่เฮลเลอร์ปฏิบัติภารกิจได้ครบตามที่กองทัพกำหนด กองทัพอากาศสหรัฐฯก็ส่งตัวเขากลับอเมริกา และมีทหารเกณฑ์คนอื่นๆมาปฏิบัติหน้าที่แทนในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1944 (Scoggins, 2006: 213-227)

เฮลเลอร์เริ่มงานเขียนหนังสือครั้งแรกเมื่อเขาอายุได้ 30 ปี และเขาต้องใช้เวลาถึง 7 ปีสำหรับงานเขียนชิ้นแรกของเขา ซึ่งก็คือนวนิยายเรื่อง *Catch-22* นั่นเอง ตอนที่นวนิยายดังกล่าวตีพิมพ์ครั้งแรก เฮลเลอร์ยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก

อันที่จริง เฮลเลอร์ไม่ได้จัดว่าเป็นพวกที่ต่อต้านสงครามเสียทีเดียว เพราะเขาเชื่อว่ายังมีสงครามเพื่อความยุติธรรมอยู่ และเขาก็เห็นว่าสงครามโลกครั้งที่สองเป็นเช่นนั้น นอกจากนี้ ปฏิกิริยาโต้ตอบของเฮลเลอร์ก็แสดงให้เห็นชัดว่าเขาไม่ได้เป็นพวกที่ต่อต้านสงครามแบบสุดโต่ง เมื่อมีคนถามเขาว่าบรรดาทหารจะรู้สึกอย่างไรเมื่อต้องออกไปรบเพื่อป้องกันประเทศ (Vosevich 1999) เฮลเลอร์ตอบว่า

“เมื่อเราได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เพื่อป้องกันประเทศ ผมคิดว่าคุณก็คงไม่รู้สึกละต่างไปจากที่ผม หรือยอซซาเรียนรู้สึกหรอก ผมเชื่อว่าสงครามโลกครั้งที่สองเป็นเรื่องที่มีประเด็นที่ชัดเจนระหว่างอเมริกากับกลุ่มประเทศฟาสซิสต์ ซึ่งได้แก่ เยอรมนีและญี่ปุ่น อเมริกาคงจะไม่เข้าร่วมสงครามด้วยถ้าเฟิร์ล ฮาร์เบอร์ไม่ได้ถูกโจมตี และหลังจากการโจมตี ตัวผมเองก็เชื่อว่า...การคัดค้านไม่ให้อเมริกาเข้าร่วมสงครามครั้งนี้ก็คงจะหมดไป และก็ไม่มีความเสี่ยงคัดค้านจริงๆ”

นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมที่ไร้เหตุผลและยุ่งเหยิงที่เฮลเลอร์ได้บรรยายไว้ในเรื่อง *Catch-22* ก็แตกต่างไปจากประสบการณ์ทางสงครามที่เขาเจอมา เฮลเลอร์ยอมรับว่า “ผมรู้สึกอายที่จะบอกว่าประสบการณ์ของผมในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองเป็นประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์อย่างที่สุด นับตั้งแต่ตอนที่ผมเกณฑ์ทหาร จนกระทั่งผมได้รับปลดประจำการก่อนกำหนดสักสองสามเดือน ตอนนั้นเป็นช่วงที่ใกล้จะสิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ เมื่อตอนที่ผมเริ่มรู้สึก

หวาดกลัวสภาพแวดล้อมในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยมาก และก็เป็นเรื่องที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง”

เฮลเลอร์ กล่าวว่า ในเรื่อง *Catch-22* เขากำลังพยายามสื่อสิ่งที่เขาเกิดความสงสัยเป็นการส่วนตัวออกมา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการมีอยู่ของพระเจ้า

เฮลเลอร์เชื่อว่านักเขียนคนอื่นไม่ได้มีอิทธิพลต่องานเขียนของเขา ถึงแม้ว่าเรื่อง *Catch-22* จะเขียนในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงขนบของนวนิยายในประเทศสหรัฐอเมริกาและในยุโรป ขณะเดียวกันเฮลเลอร์ก็ไม่คิดว่างานเขียนของเขาจะมีอิทธิพลต่อนักเขียนคนอื่นๆ เช่นกัน

3.2.2.2 ผู้รับสาร

เฮลเลอร์ไม่ได้ตั้งกลุ่มผู้อ่านที่เป็นเป้าหมายสำหรับงานเขียนของเขาอย่างเฉพาะเจาะจง แต่เขียนเพื่อผู้อ่านที่สนใจโดยทั่วไปมากกว่า

ถึงแม้ว่านวนิยายเรื่อง *Catch-22* จะไม่ได้อยู่ในรายการนวนิยายที่ขายดีที่สุดของ *New York Times* แต่ก็เป็นนวนิยายที่ทำยอดขายได้มากกว่า 10,000,000 เล่มทั่วโลก ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นว่า ผู้อ่านในทุกกระดับต่างก็ชอบนวนิยายเรื่องนี้ และถึงแม้ว่าจะผ่านมาเกือบครึ่งศตวรรษแล้วก็ตาม นับตั้งแต่นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ แต่นวนิยายเรื่องนี้ก็ยังได้รับการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องไปเรื่อยๆ และจัดจำหน่ายอย่างกว้างขวาง รวมทั้งยังสามารถจัดได้ว่าเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมในท้องตลาด

อย่างไรก็ตาม การแปลนวนิยายเรื่องนี้เป็นภาษาไทยก็อาจจะได้รับความนิยมจากผู้อ่านที่อยู่ในระดับชนชั้นกลาง มีการศึกษา ผู้ซึ่งมีความสนใจในหนังวรรณกรรมต่างชาติ หรือในระดับนักเรียน

3.2.3 วัตถุประสงค์ในการสื่อสาร คือ เป้าหมายและผลลัพธ์ที่ตั้งไว้ วัตถุประสงค์ของนวนิยายเรื่องนี้ได้กล่าวไว้แล้วในหัวข้อที่ 3.1.5

3.2.4 รูปแบบและลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง เนื้อหาในเรื่อง *Catch-22* ผู้แต่งจะบอกเล่าเรื่องราวไปเรื่อยๆ โดยไม่ถูกขัดจังหวะ

3.2.5 น้ำเสียง ตามหลักวาทกรรมวิเคราะห์ของไฮมส์ Keys จะเป็นตัวบ่งบอก “น้ำเสียง ลักษณะ หรืออารมณ์ความรู้สึก” ของถ้อยคำที่กล่าวออกมา น้ำเสียงของภาษาในนวนิยายเรื่องนี้จะเป็นการผสมผสานกันอย่างไม่เป็นทางการระหว่างภาษาเขียนสำหรับช่วงที่มีการบรรยายกับภาษาพูดสำหรับช่วงที่เป็นบทสนทนา

3.2.6 รูปแบบของภาษาและช่องทางในการสื่อสาร เรื่อง *Catch-22* จะใช้ภาษาเขียนเป็นช่องทางในการสื่อสาร ในขณะที่รูปแบบของภาษาในเรื่อง *Catch-22* จะเป็นภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐานของภาษาเขียน

3.2.7 ขนบในการตีความ คือ ขนบในการตีความนัยที่แฝงอยู่ รวมทั้งการกระทำ และปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นของผู้มีส่วนร่วม ผู้อ่านสามารถเห็นได้ชัดว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายประเภทเสียดสี ซึ่งตามหลักทฤษฎีของซิมป์สันแล้ว การเข้าใจเรื่องการเสียดสีจะขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้ออ้างที่ฟังขึ้นตามหลักสากล (Universal validity claims) เสียดเป็นส่วนใหญ่ (Habermas 1979) ดังนั้น ผู้อ่านจะสามารถตีความนวนิยายเสียดสีดังกล่าวได้สำเร็จนั้น ก็ต่อเมื่อข้ออ้างเกี่ยวกับความจริงถูกระงับไว้ ข้ออ้างเกี่ยวกับความเหมาะสมเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย กล่าวคือ ฝ่ายเสียดสี กับฝ่ายที่รับฟังการเสียดสี และข้ออ้างเกี่ยวกับความจริงใจถูกคัดทิ้งออกไป

3.2.8 ประเภทของตัวบท ตัวบทเรื่องนี้จะสามารถจัดประเภทเป็นได้ทั้งนวนิยายแนวเสียดสี และนวนิยายสงคราม

3.3 การวิเคราะห์บริบทแวดล้อม

3.3.1 บริบททางประวัติศาสตร์: ภูมิหลังของสงครามโลกครั้งที่ 2

สงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1939-1945 (พ.ศ. 2482-2488) เป็นความขัดแย้งในวงกว้าง ครอบคลุมทุกทวีปและประเทศส่วนใหญ่ในโลก โดยได้ชื่อว่าเป็นสงครามที่มีขนาดใหญ่และทำให้เกิดความสูญเสียครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์โลก วันที่เริ่มต้นสงครามนั้นอาจเป็นไปได้ทั้งวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 1939 (พ.ศ. 2482) ที่เยอรมนีรุกรานโปแลนด์ หรือวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 1937 (พ.ศ. 2474) ซึ่งเป็นวันที่ญี่ปุ่นรุกรานจีน

สาเหตุของสงครามครั้งนี้แบ่งออกได้เป็นหลายประเด็น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ยุโรปไม่พอใจสนธิสัญญาแวร์ซายส์ ซึ่งเป็นสนธิสัญญาที่ยุโรปต้องลงนามเมื่อแพ้สงครามโลกครั้งที่ 1 กล่าวคือ ต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามจำนวนมาก ถูกลดจำนวนทหาร ทำให้เศรษฐกิจตกต่ำ เสียดินแดน นอกจากนี้ยังมีสาเหตุจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ ความเป็นชาตินิยม การแข่งขันอำนาจและต้องการแบ่งปันโลกใหม่ของประเทศที่เจริญตามมาที่หลังและแสนนิยม ชนวนสงครามเกิดขึ้นเมื่อเยอรมนีหาเรื่องโปแลนด์ในประเด็นเรื่องการไม่เคารพสิทธิของคนเชื้อสายเยอรมนีในโปแลนด์ ซึ่งอังกฤษ และฝรั่งเศสสัญญาไว้ว่าจะช่วยทางทหาร จึงสั่งให้เยอรมนีถอนกำลังออกภายใน 14 ชั่วโมง แต่เยอรมนีปฏิเสธไม่ถอนกำลัง จึงได้มีการประกาศสงครามกันเป็นต้นมา

ในสงครามครั้งนี้เป็นการสู้รบกันระหว่างสองฝ่ายคือ ฝ่ายอักษะ และฝ่ายสัมพันธมิตร โดยแกนนำหลักของฝ่ายอักษะประกอบไปด้วย เยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่น ส่วนแกนนำหลักของฝ่ายสัมพันธมิตร คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส ต่อมาจึงมี จีน สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต เข้าร่วมฝ่ายสัมพันธมิตรด้วย

สมรภูมिरบในสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นเกิดขึ้นหลายแห่งในโลก สามารถจำแนกออกเป็นกลุ่มใหญ่ได้ 2 กลุ่มคือ สมรภูมिरบทางตะวันตก กับสมรภูมिरบทางตะวันออก

สมรภูมิทางตะวันตก ซึ่งมีเยอรมนีเป็นฝ่ายรับผิดชอบ สามารถแบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้อีกดังต่อไปนี้

สมรภูมิในทวีปยุโรปตะวันตก ได้แก่ ในฝรั่งเศส เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ ลักเซมเบิร์ก และในประเทศกลุ่มสแกนดิเนเวีย สมรภูมิดังกล่าวกลายเป็นสมรภูมิสำคัญของสงครามหลังจากการยกพลขึ้นบกที่นอร์ม็องดี ประเทศฝรั่งเศส และการยกพลขึ้นบกที่อิตาลีของกองทัพฝ่ายสัมพันธมิตร

สมรภูมิในทวีปยุโรปตะวันออก ได้แก่ ในโปแลนด์ บางส่วนของกรีซ ยูโกสลาเวีย โรมาเนีย และสหภาพโซเวียต ประเทศเหล่านี้ต้องเผชิญการรุกรานจากเยอรมนีหลังจากสมรภูมิในทวีปยุโรปตะวันตก อย่างไรก็ตาม เยอรมนีไม่อาจเอาชนะฝ่ายสัมพันธมิตรได้ในสมรภูมिरบนี้ เนื่องจากมีแนวรบที่กว้างขวาง สภาพอากาศที่โหดร้าย และการตอบโต้อย่างหนักจากสหภาพโซเวียต

สมรภูมิมิริมขอบของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ได้แก่ ในไซปรัส บางส่วนของกรีก ลิเบีย และอียิปต์ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เคยอยู่ในอิทธิพลของอังกฤษมาก่อน แต่ว่าอิตาลีและเยอรมนีต้องการ จึงได้เกิดการปะทะกันขึ้น ในตอนแรกฝ่ายอักษะซึ่งนำโดยอิตาลีไม่สามารถเอาชนะอังกฤษได้ แต่ต่อมาฮิตเลอร์ได้ส่งจอมทัพเออร์วิน รอมเมล (Irvin Rommel) และกองทัพแอฟริกา คอร์ป (Afrika Korps) เข้ามาทำให้ฝ่ายอักษะเป็นฝ่ายรุก แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องด้วยฝ่ายอักษะไม่สามารถส่งกำลังบำรุงและทหารมาประจำการในสมรภูมิทะเลเมดิเตอร์เรเนียนได้มาก เนื่องจากติดพันอยู่กับสมรภูมิในทวีปยุโรปตะวันออก และฝ่ายสัมพันธมิตรต้องการฐานสนับสนุนการยกพลขึ้นบกที่อิตาลี ตามข้อเสนอของของนายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลล์ (Winston Churchill) ด้วยความสนับสนุนของสหรัฐอเมริกา จึงได้เกิดปฏิบัติการทอร์ชขึ้น และสามารถขับไล่ฝ่ายอักษะออกจากแอฟริกาเหนือได้

สมรภูมิทางตะวันออก ซึ่งรับผิดชอบโดยญี่ปุ่นเป็นหลัก สามารถแบ่งแยกเป็นกลุ่มย่อยได้ดังต่อไปนี้

สมรภูมิในจีน ซึ่งกองทัพญี่ปุ่นได้รุกรานจีนมานานก่อนที่จะเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 อย่างเป็นทางการ โดยญี่ปุ่นได้ยึดครองเมืองและบริเวณชายฝั่งของจีนเป็นส่วนใหญ่ รวมถึงการจัดตั้งประเทศแมนจูกุว และได้ยึดครองเมืองนานกิง อันเป็นเมืองหลวงของจีนในยุคนั้น และสังหารหมู่ชาวจีน ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์กับพรรคก๊กมินตั๋งในการต่อต้านและขับไล่ญี่ปุ่น โดยได้ทำการสู้รบแบบกองโจร และได้รับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกา อย่างไรก็ตาม ถึงญี่ปุ่นจะชนะในสมรภูมนี้ แต่ก็ต้องสูญเสียทรัพยากรอย่างมาก และไม่อาจใช้กำลังพลในสมรภูมิอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสาเหตุให้ญี่ปุ่นไม่สามารถเอาชนะได้ในสมรภูมิอื่นๆ

สมรภูมिरบในแปซิฟิกและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สมรภูมिरบด้านนี้เริ่มต้นเมื่อญี่ปุ่นโจมตีฐานทัพเรือหลักของกองทัพเรือสหรัฐอเมริกาที่อ่าวเพิร์ลฮาร์เบอร์ และการบุกยึดประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยกองทัพญี่ปุ่นได้บุกไปถึงพม่า นิวกีนิ และเกาะกัวดาคาแนล หลังจากสมรภูมिरบที่มิดเวย์ การรบทางทะเลแถวหมู่เกาะโซโลมอน และการรบที่กัวดาคาแนลแล้ว ปรากฏว่ากองทัพเรือญี่ปุ่นได้รับความเสียหายอย่างหนัก ส่วนกองทัพบกก็ไม่สามารถหากำลังพลและยุทโธปกรณ์ได้เพียงพอ เพื่อปกป้องดินแดนที่ยึดได้ใหม่ จึงถูกกองกำลังสัมพันธมิตรที่มีสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และออสเตรเลีย ตีโต้กลับจนต้องพ่ายแพ้ในที่สุด

ฝ่ายที่ชนะในสงครามครั้งนี้ คือ ฝ่ายสัมพันธมิตร ทำให้ประเทศมหาอำนาจในยุโรป หดกำลังลง จึงเกิดมหาอำนาจใหม่ คือ สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต จนนำไปสู่สงครามเย็น ในเกือบจะทันทีที่สงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง

อาจกล่าวได้ว่าสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นสงครามแห่งความขัดแย้งที่มีราคาแพงมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ ทั้งในแง่ของจำนวนผู้เสียชีวิต ความเสียหาย และสร้างความมั่งคั่งให้แก่บาง ประเทศ จำนวนทหารที่เสียชีวิตมีอย่างน้อยประมาณ 17,000,000 นาย และมีประชาชนประมาณ 18,000,000 คน ต้องเสียชีวิต ซึ่งในจำนวนผู้เสียชีวิตนั้นเป็นชาวยิวประมาณ 6,000,000 ล้านคน ซึ่ง ถูกสังหารในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ความเสียหายจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม คิดออกมาเป็นจำนวนเงินสูงถึง 4,000,000,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ (Lyons, 1994)

ความเสียหายนั้นกระจายอยู่ทั่วทุกที่ทั้งในทวีปยุโรป แอฟริกา และเอเชีย ในทวีปยุโรป นั้น ประเทศที่ได้รับความเสียหายนั้นเริ่มตั้งแต่เยอรมนีไปจนถึงหมู่เกาะซิดิลี และจากอังกฤษไป จนถึงรัสเซีย เยอรมนีเป็นประเทศที่ได้รับความเสียหายมากที่สุด และเมืองสำคัญต่างๆก็ถูกทำลาย เป็นจำนวนมาก แหล่งอุตสาหกรรม เครื่องมือการสื่อสาร และทรัพยากรธรรมชาติถูกปล้นชิงร้าง ส่งผลถึงระบบการเงินและการค้า อีกทั้งยังทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ อาหารขาดแคลน และเกิดโรคภัย ไข้เจ็บต่างๆไปทั่วทุกหนแห่ง

ในทวีปเอเชีย นั้น หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง จีนต้องเผชิญกับความขัดแย้ง เป็นเวลา 8 ปี และเกิดสงครามกลางเมือง 4 ปีในเวลาต่อมา ประเทศส่วนใหญ่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับความเสียหายไม่มากนัก ยกเว้นพม่ากับฟิลิปปินส์ ส่วนใหญ่การสู้รบจะเกิดตามหมู่ เกาะต่างๆ ซึ่งมีประชากรจำนวนน้อยและยังมีเศรษฐกิจแบบยังชีพ ญี่ปุ่นเป็นประเทศในทวีปเอเชีย ที่ได้รับความเสียหายมากที่สุด เมืองสำคัญต่างๆของประเทศได้รับความเสียหายอย่างมากจากการ ทิ้งระเบิด

เมืองต่างๆในสหรัฐอเมริกา ยกเว้นเพิร์ล ฮาร์เบอร์ไม่ได้รับความเสียหายใดๆจาก สงครามโลกครั้งที่ 2 เพราะการสู้รบส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในยุโรปกับเอเชีย อย่างไรก็ตาม กองทัพ สหรัฐก็ต้องสูญเสียกำลังพลไปถึง 290,000 คน สหรัฐอเมริกาได้กลายเป็นประเทศมหาอำนาจ และเป็นสัญลักษณ์ของโลกประชาธิปไตย รวมทั้งเป็นผู้นำของเศรษฐกิจระบบทุนนิยม และให้

ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ประเทศต่างๆ ที่ได้รับความเสียหายจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สหภาพโซเวียตก็กลายเป็นประเทศมหาอำนาจเช่นกัน และเป็นสัญลักษณ์ของโลกคอมมิวนิสต์ และการปกครองระบอบเผด็จการ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เกิดข้ออำนาจทางการเมืองใหม่ขึ้นมา 2 ข้อ ระหว่างสหรัฐอเมริกา กับสหภาพโซเวียต ซึ่งนำไปสู่สงครามเย็นในที่สุด

3.3.2 บริบททางสังคมวัฒนธรรม

- สงครามเย็น

โจเซฟ สเทลเลอร์ เริ่มขึ้นนวนิยายเรื่อง *Catch-22* ในปี ค.ศ. 1953 ซึ่งเป็นเวลาที่สงครามเกาหลี (ค.ศ. 1950-1953) เพิ่งเสร็จสิ้น และประเทศสหรัฐอเมริกา ก็ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในสงครามครั้งนี้ด้วย เมื่อนวนิยายเรื่อง *Catch-22* ได้รับการตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1961 ก็เป็นช่วงเดียวกับที่สหรัฐอเมริกาเข้าไปมีส่วนร่วมในสงครามเวียดนาม (ค.ศ. 1957-1975) อย่างไรก็ตาม แม้แต่ช่วงที่ สเทลเลอร์ กำลังเขียนหนังสือเรื่องนี้ ซึ่งเป็นช่วงที่เกิดสงครามเย็น (ค.ศ. 1947-1991) และสหรัฐอเมริกา ก็เข้าร่วมในสงครามครั้งนี้ด้วยเช่นเดียวกัน สงครามเกาหลีและสงครามเวียดนามที่เกิดขึ้นเรียกกันว่า สงครามตัวแทน (Proxy War)

แม้ว่าเรื่องราวในนวนิยายดังกล่าวจะเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่สอง แต่สงครามที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่องานเขียนของสเทลเลอร์ กลับเป็นสงครามเย็น ดังที่สเทลเลอร์ กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

“การที่ยอชซาเรียน ประท้วงและรู้สึกโกรธเคืองกับทางเลือกที่เสนอให้เขานั้น เหมือนเป็นส่วนหนึ่งสหรัฐอเมริกาในยุคสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งทำให้ผมคิดถึงช่วงสมัยสงครามเย็นที่โหดร้าย น่ากลัว และอันตราย ผมจำได้ว่าผมกำลังนึกถึงประเทศนี้ สังคมอเมริกันนี้ กำลังตกอยู่ในภาวะสงครามกลางเมือง เว้นเพียงแต่ว่าเป็นสงครามที่ไม่มีการยิงสู้รบปรบมือกัน และก็นึกถึงความรู้สึกที่มีอยู่ในเรื่อง *Catch-22* คำถามที่หยาบคายขึ้นมานั้นมาจากช่วงหลังสงครามมากกว่าจะเป็นในช่วงระหว่างสงคราม” (Vosevich 1999)

สเทลเลอร์ ยังได้กล่าวถึงประเด็นเดียวกันจากคำให้สัมภาษณ์ก่อนหน้านี้ อีกด้วย

“เหมือนที่ผมเคยบอกไว้ว่า อันที่จริงแล้ว *Catch-22* ไม่ได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสังคมอเมริกันในระหว่างสงครามเย็น สงครามเกาหลี และเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของสงครามเวียดนามมากกว่า” (Merrill “Interview,” 68).

ขณะที่เฮลเลอร์เขียนนวนิยายเรื่อง *Catch-22* เป็นช่วงเดียวกันกับที่วุฒิสมาชิก ยูจีน แม็คคาร์ธี (Eugene McCarthy) ก็กำลังตามล่าผู้ที่ต้องสงสัยว่าจะเป็นพวกคอมมิวนิสต์ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกคอมมิวนิสต์ และนำตัวบุคคลเหล่านั้นมาลงโทษและกระทำทารุณกรรม คำถามและการไต่สวนพิจารณาคดีที่เกิดขึ้นในสมัยแม็คคาร์ธีมักจะถูกนำมาเปรียบเทียบกับคำถาม ที่ใช้ไต่สวนและพิจารณาคดีตัวละครที่มีชื่อว่า โจเซฟ เค ในนวนิยายเรื่อง *Trial* ของคาฟก้า การบิดเบือนความยุติธรรมถือเป็นแก่นเรื่องข้อหนึ่งในนวนิยายเรื่อง *Catch-22* เช่นกัน

- ทศวรรษ 1960 หรือยุคชกส์ตีส์

ทศวรรษที่ 1960 จัดเป็นยุคที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในประวัติศาสตร์ของโลกตะวันตก กล่าวคือ เป็นทศวรรษที่สังคมตะวันตกต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและวัฒนธรรมที่สำคัญ เป็นช่วงเวลาที่ผ่านมาอุปมาชนลุกขึ้นมาต่อต้านขนบของสังคมในขณะนั้น ซึ่งมีการเรียกคนเหล่านั้นว่าพวกฮิปปี้

จากการที่พวกฮิปปี้ลุกขึ้นมาต่อต้านขนบของสังคมนั้น ก็เปรียบได้เหมือนกับการที่ ยอสซาเรียนพยายามต่อต้านระบบการทำงานของทหาร อันที่จริงแล้ว การที่ ยอสซาเรียนตัดสินใจไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในสงครามอีกต่อไปนั้นถือว่าเป็นเสียงสะท้อนของกลุ่มอเมริกันชน ที่ต่อต้านสงครามและร่วมขบวนการประท้วงที่สหรัฐอเมริกาจะเข้าไปแทรกแซงในสงครามเวียดนาม

'Hasn't he got any patriotism?'

'Won't you fight for your country?' Colonel Korn demanded, emulating Colonel Cathcart's harsh, self-righteous tone. 'Won't you give up your life for Colonel Cathcart and me?'

Yossarian tensed with alert astonishment when he heard Colonel Korn's concluding words. 'What's that?' he exclaimed. 'What have you and Colonel Cathcart got to do with my country? You're not the same.'

'How can you separate us?' Colonel Korn inquired with ironical tranquillity.

'That's right,' Colonel Cathcart cried emphatically. 'You're either for us or against us. There's no two ways about it.'

'I'm afraid he's got you,' added Colonel Korn. 'You're either for us or against your country. It's as simple as that.'

'Oh, no, Colonel. I don't buy that.'

Colonel Korn was unruffled. 'Neither do I, frankly, but everyone else will. So there you are.' (page 534)

นอกจากการกบฏทางสังคมและวัฒนธรรมของพวกฮิปปีส์แล้ว พวกอเมริกัน-แอฟริกัน ซึ่งเป็นพวกคนผิวดำก็มีการต่อต้านการแบ่งแยกสีผิวของพวกผิวขาวในรัฐทางใต้ของสหรัฐ อเมริกาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งก่อนหน้านี้นักผิวดำและคนผิวขาวต้องแยกใช้ห้องน้ำ ร้านอาหาร โรงเรียน โรงพยาบาล ย่านที่อยู่อาศัย รถประจำทาง จึงทำให้เกิดการต่อสู้เพื่อสิทธิความเท่าเทียมกันของคนผิวดำ ที่เรียกว่า Civil Rights Movement ในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1955 ถึง ค.ศ.1968

ในปี ค.ศ. 1955 หญิงผิวดำ ชื่อ โรซ่า พาร์คส์ (Rosa Parks) ได้ปฏิเสธที่จะสละที่นั่งให้แก่คนผิวขาวบนรถประจำทาง ทั้งที่กฎหมายท้องถิ่นระบุว่าเมื่อโดยสารรถร่วมกัน เธอจะต้องสละที่นั่งให้คนผิวขาวนั่ง เธอถูกจับขึ้นศาลและถูกตัดสินจำคุก จากนั้น กลุ่มคนผิวดำจึงพากันประท้วง จนกระทั่งรัฐบาลท้องถิ่นต้องยกเลิกกฎหมายนี้ กรณีประท้วงนี้มีชื่อเรียกว่า Montgomery Bus Boycott และเกิดกระบวนกรอารยะขัดขืนขึ้น

เป้าหมายของการต่อสู้เหล่านี้ก็เพื่อกดดันรัฐบาลกลาง จนนำไปสู่การออกกฎหมายสำคัญสองฉบับ ได้แก่ Voting Rights Act ใน ค.ศ. 1965 และ Civil Rights Act ในปี ค.ศ. 1968 ที่ให้สิทธิเท่าเทียมกันระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำ

นวนิยายเรื่อง *Catch-22* จึงเริ่มเป็นที่รู้จักกันมากขึ้นในช่วงยุคที่ผู้คนต่างก็เฉลิมฉลองความเป็นอิสระชน และเริ่มตั้งคำถามและข้อสงสัยในเรื่องอำนาจหน้าที่ นอกจากนี้ ผู้อ่านนวนิยายเรื่องนี้จะพบว่า *Catch-22* มีความลงตัวและเหมาะสมกับบริบททางการเมือง และวัฒนธรรมของช่วงเวลานั้นเป็นอย่างยิ่ง

3.3.3 ความสัมพันธ์

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสาร (ผู้เขียน) กับผู้รับสาร (ผู้อ่าน) จะเป็นความสัมพันธ์ในฐานะผู้เล่าเรื่องกับผู้ฟัง นอกจากนี้ ตามแบบจำลองขององค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน 3 ส่วนของซิมป์สัน ยังสามารถจัดความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ของผู้เสียดสีและผู้รับฟังการเสียดสีได้อีกเช่นกัน

เนื่องจากนวนิยายเรื่อง *Catch-22* เป็นงานเขียนประเภทเสียดสี ความสัมพันธ์ของผู้เสียดสีและผู้รับฟังการเสียดสีจึงสามารถนำมาใช้ได้กับหลักการของความสัมพันธ์ 3 R กล่าวคือ ผู้เสียดสียกข้ออ้างหนึ่งขึ้นมา และผู้รับฟังการเสียดสีรับทราบข้ออ้างดังกล่าว จึงทำให้ข้ออ้างนั้นเป็นข้ออ้างที่มีความหมายสำหรับทั้งสองฝ่าย

3.3.4 ระบบความเชื่อและค่านิยม

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ตัวบทต้นฉบับแล้ว พบว่าสามารถแบ่งระบบความเชื่อและค่านิยมได้เป็นสองชุด กล่าวคือ ระบบความเชื่อและค่านิยมของผู้แต่ง และระบบความเชื่อและค่านิยมของผู้อ่าน ดังที่จะได้ชี้แจงรายละเอียดข้างล่างนี้

3.3.4.1 ระบบความเชื่อและค่านิยมของผู้แต่ง

จากการที่สังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลได้จากต้นฉบับ และสิ่งที่โจเซฟ เฮลเลอร์ ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้เขียนเป็นผู้ที่ยึดมั่นในเรื่องการมีจริยธรรมค่อนข้างสูง และมีความเชื่อในแนวคิดการกระทำที่ถูกต้องและผิดเป็นอย่างมาก อาจกล่าวได้ว่าเฮลเลอร์มีความยึดมั่นในเรื่องเจตจำนงเสรี โดยเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนจะต้องตัดสินใจด้วยตัวเอง จากเรื่อง *Catch-22* ยอชซาเรียน ซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่องมีทางเลือกให้ตัดสินใจ และเขาก็ได้เลือกตัดสินใจทำในสิ่งที่ถูกต้องมากกว่าจะทำในสิ่งที่ยากกับตัวเอง แต่ปราศจากจริยธรรม ผู้เขียนได้สื่อให้เห็นว่าแม้ว่าจะมนุษย์จะต้องเผชิญกับความลำบากยากแค้น แต่มนุษย์ก็จะต้องทำในสิ่งที่ต้องอยู่เสมอ

นอกจากนี้ จากการที่เฮลเลอร์เสียดสีเรื่องการไม่มีเหตุผล แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนกำลังชี้ให้เห็นถึงค่านิยมของตัวเองที่ยึดมั่นในการมีเหตุผล และการใช้เหตุผลเป็นรากฐาน

ดังที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อ 3.2.2.1 เฮลเลอร์ยังแสดงให้เห็นถึงความสงสัยในเรื่องการมีอยู่ของพระเจ้าไว้ในนวนิยายดังกล่าวด้วยเช่นกัน เฮลเลอร์กล่าวว่า

“ผมพยายามจะสื่อให้เห็นความสงสัยตัวเองเกี่ยวกับความมีอยู่ของพระเจ้า และก็พยายามลดน้ำหนักข้อโต้แย้งของพวกเขาหัวต่อที่เชื่อในพระเจ้าอย่างไม่มีเหตุผล ซึ่งมากกว่าที่ผมหรือคนอื่นๆเชื่อ” (Vosevich 1999)

และดังที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อ 3.2.2.1 อีกเช่นกัน เฮลเลอร์เชื่อว่า สงครามเป็นเรื่องที่มีเหตุผลอันสมควรถ้าหากมีประเด็นที่เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น ในกรณีของสงครามโลกครั้งที่สองนั้น สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตัวแทนแห่งเสรีภาพ ได้ต่อสู้กับเยอรมนี และญี่ปุ่นซึ่งเป็นตัวแทนของพวกเขาเผด็จการแบบฟาสซิสต์

3.3.4.2 ระบบความเชื่อและค่านิยมของผู้อ่าน

เนื่องจากนวนิยายเรื่อง *Catch-22* ไม่ได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายผู้อ่านที่เฉพาะเจาะจง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าระบบความเชื่อและค่านิยมของผู้อ่านจึงเปิดกว้างๆ ทั้งนี้ ผู้อ่านบางคนอาจจะมีเชื่อหรือค่านิยมแบบอนุรักษนิยม ในขณะที่บางคนอาจจะมีเชื่อแบบเสรีนิยม

3.4 วิจารณ์ลีลาของตัวบท

จากการแบ่งประเภทวิจารณ์ลีลาของตัวบทของซิมป์สัน (Simpson, 2003 after Nida, 1984) สามารถกล่าวได้ว่านวนิยายเรื่อง *Catch-22* ใช้วิจารณ์ลีลาในการเขียนแบบบรรยาย พรรณา และแบบสนทนา แต่จะไม่ปรากฏวิจารณ์ลีลาแบบอภิปราย

3.4.1 วิจารณ์ลีลาของตัวบทแบบบรรยาย

วิจารณ์ลีลาในการเขียนตัวบทแบบบรรยายเป็นรูปแบบที่โดดเด่นที่สุดที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ มีการใช้คำกริยาต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ในการบรรยายลำดับเหตุการณ์ที่มีการเคลื่อนที่ ตัวอย่างเช่น

Even Havermeyer resorted to the wildest evasive action he could command when he saw what a vast distance he had still to travel to escape, and Dobbs, at the pilot's

controls in his formation, zigged when he should have zagged, skidding his plane into the plane alongside, and chewed off its tail. His wing broke off at the base, and his plane dropped like a rock and was almost out of sight in an instant. There was no fire, no smoke, not the slightest untoward noise. The remaining wing revolved as ponderously as a grinding cement mixer as the plane plummeted nose downward in a straight line at accelerating speed until it struck the water, which foamed open at the impact like a white water lily on the dark-blue sea, and washed back in a geyser of apple-green bubbles when the plane sank. (page 475)

คำกริยา ได้แก่ “zigged, skidding, chewed, plummeted, accelerating” และอื่นๆ จะให้ความรู้สึกที่มีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา เฮลเลอร์ยังใช้การอุปมาเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดภาพเคลื่อนไหวที่อยู่ในห้วงเวลาที่อ่านนวนิยายเรื่องนี้ เช่น

“revolved as ponderously as a grinding cement mixer”

“foamed open at the impact like a white water lily”

“washed back in a geyser of apple-green bubbles...”

3.4.2 วจนลีลาของตัวบทแบบพรรณนา

การบรรยายตัวบทแบบพรรณนาเป็นอีกวิธีหนึ่งที่ปรากฏอยู่ตลอดทั้งเรื่อง *Catch-22* โดยสามารถสังเกตได้จากการผู้แต่งจะใช้คำกริยาที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างประธานกับส่วนหลัง (linking verbs) คำคุณศัพท์ (adjective) และคำนามที่มีคำคุณศัพท์ขยาย (adjectival noun) ดังที่จะเห็นได้จากตัวอย่างข้างล่าง

The colonel was gorgeous. He had a cavernous mouth, cavernous cheeks, cavernous, sad, mildewed eyes. His face was the color of clouded silver. (page 23)

ผู้แต่งพรรณนาให้เห็นภาพของผู้พันว่าเป็นคนที่ “gorgeous” และได้พรรณนาเกี่ยวกับหน้าตาของผู้พันต่อไป โดยใช้คำคุณศัพท์เช่น “cavernous” “mildewed” และ “color of clouded silver”

Doc Daneeka was a very neat, clean man whose idea of a good time was to sulk. He had a dark complexion and a small, wise, saturnine face with mournful pouches under both eyes. (page 45)

เช่นเดียวกับตัวอย่างแรก เฮลเลอร์ใช้คำคุณศัพท์จำนวนมาก ได้แก่ “neat, clean, dark complexion, small, saturnine” เพื่อพรรณนาให้ผู้่านได้เห็นรูปร่างลักษณะของค็อก ดานีก้า

The B-25s they flew in were stable, dependable, dull-green ships with twin rudders and engines and wide wings. Their single fault, from where Yossarian sat as a bombardier, was the tight crawlway separating the bombardier's compartment in the plexiglass nose from the nearest escape hatch. The crawlway was a narrow, square, cold tunnel hollowed out beneath the flight controls, and a large man like Yossarian could squeeze through only with difficulty. (page 65)

คำคุณศัพท์ “stable, dependable, dull-green, tight narrow, square, cold” เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าตัวบทดังกล่าวเป็นตัวบทแบบพรรณนา

3.4.3 บทสนทนา

เนื่องจากเฮลเลอร์มักจะใช้บทสนทนา เพื่อแสดงให้เห็นแก่นเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ อย่างเด่นชัด บทสนทนายาระหว่างตัวละครต่างๆในเรื่องจึงเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยายเรื่องนี้ บางครั้งบทสนทนาจึงค่อนข้างยาว ตัวอย่างเช่น ตอนที่ 35 ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบทสนทนายาระหว่างไมโลกับผู้พันแคทคาธ

เนื่องจากตัวบทเป็นงานเขียน บทสนทนายาระหว่างตัวละครจึงใช้เครื่องหมายอัฒประกาศเป็นตัวบ่งบอก บทสนทนาจึงเขียนโดยใช้ภาษาพูด ในขณะที่ตัวบทที่เหลือจะใช้ภาษาเขียนแบบเป็นทางการ นอกจากนี้ วจนลีลาของภาษาของบทสนทนายังแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าตัวละครใดเป็นคนพูด

ตัวอย่างต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นวจนลีลาทางคำพูดของเดอะ เท็กซัน กับอนุศาสนาจารย์ ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

The Chaplain	The Texan
"May I inquire," he whispered softly, "if that is Lieutenant Dunbar?"	"You fellas are crazy," the Texan cried. "They don't allow niggers in here. They got a special place for niggers."

“*May I inquire, if that is Lieutenant Dunbar?*” เป็นคำพูดที่ค่อนข้างเป็นทางการเมื่อเทียบกับคำพูดสมัยใหม่ที่ตัวละครส่วนใหญ่ในนวนิยายเรื่องนี้มักจะใช้ ดังจะเห็นได้จากคำพูดของเดอะ เท็กซันที่พูดว่า

“*You fellas are crazy, They don't allow niggers in here. They got a special place for niggers.*” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการล้อเลียนหรืออารมณ์โมโห ดังนั้น เฮลเลอร์จึงใช้บทสนทนาแสดงให้เห็นอารมณ์ ทศนคติ และนิสัยของผู้พูด อย่างไรก็ตาม เนื่องจากตัวบทเรื่องนี้เป็นงานเขียน จึงไม่สามารถเห็นความนัยต่างๆผ่านการได้ยิน เฮลเลอร์จึงต้องใช้การบรรยายและพรรณนาเข้ามาช่วยไปพร้อมกับบทสนทนา เช่น “*whispered softly, cried*”

บทที่ 4

การวางแผนการแปลและการแก้ไขปัญหาการแปล

การวิเคราะห์ต้นฉบับอย่างละเอียดอาจจะไม่เพียงพอสำหรับการแปลงานชิ้นหนึ่งๆ จึงจำเป็นต้องมีการวางแผนการแปลเพื่อช่วยผู้วิจัยในการแปลงานได้สะดวกในระดับเบื้องต้น และการแก้ไขปัญหาการแปลจะช่วยให้ทราบได้ว่าผู้วิจัยประสบปัญหาอะไรในระหว่างแปลงาน และมีวิธีแก้ปัญหานั้นอย่างไรเพื่อเป็นความรู้แก่ผู้ที่สนใจต่อไป บทนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่คือการวางแผนการแปล และการแก้ไขปัญหาการแปล

4.1 การวางแผนการแปล

การวางแผนการแปลจะช่วยให้ผู้แปลสามารถกำหนด ควบคุมทิศทางในการแปลงานได้ และยังช่วยให้แปลงานได้ออกมาเสมอกันทั้งหมด นอกจากนี้ การวางแผนการแปลล่วงหน้ายังช่วยแก้ไขปัญหามือเบื้องต้นที่จะพบจากการแปล ทำให้งานแปลมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้วางแผนการแปลงานไว้ดังต่อไปนี้

4.1.1 ระบบคำสรรพนาม ผู้วิจัยได้กำหนดว่าจะใช้ระบบคำสรรพนามระหว่างตัวละครต่างๆ ในเรื่องดังต่อไปนี้

สรรพนาม	สถานการณ์	คำแปล
I-You/You-I	บทสนทนาระหว่างเพื่อนพูดกับเพื่อน เช่น ระหว่าง ขอสชาเรียน ไมโล เนทลีย์ ออร์ ฮาร์เวอร์เมเยอร์ แอปเปิลบี	ฉัน-นาย/นาย-ฉัน
He	พูดถึงบุคคลที่ 3 นำเสียงทั่วไป พูดถึงบุคคลที่ 3 นำเสียงไม่ชอบ หรือเกลียดชัง	เขา/หมอนั้น มัน/เจ้านั้น

They	พูดถึงบุคคลที่ 3 นำเสียงทั่วไป	พวกเขา พวกนั้น
I-You/You-I	บทสนทนาระหว่างนายทหารชั้นผู้น้อยกับ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ โดยแสดงความนอบ น้อมเป็นพิเศษ เช่น ไมโล กับ ผู้พันแคธ กาท	กระผม-ท่าน/ท่าน-กระผม
I-You/You-I	แสดงความนอบน้อมระดับธรรมดา	ผม-ท่าน/ท่าน-ผม
I-You/You-I	บทสนทนาระหว่างนายทหารชั้นผู้ใหญ่กับ นายทหารชั้นผู้น้อย	ฉัน-นาย/นาย-ฉัน
I-You/You-I	บทสนทนาระหว่างบุคคลที่ไม่สนิทกัน หรือคนที่ได้รับความเคารพจากคนส่วน ใหญ่ในสังคม เช่น ระหว่างขอสชาเรียนกับ อนุศาสนาจารย์	ผม-คุณ/คุณ-ผม
I-You/You-I	ระหว่างขอสชาเรียนกับ ด็อก คานิก้า ซึ่ง เป็นหมอ	ผม-หมอ/หมอ-ผม

4.1.2 การตั้งชื่อเรื่องและหัวข้อเรื่อง นอร์ค (อ้างถึงใน วรรณมา แสงอร่ามเรื่อง: 2545, 132) ค้นพบจากงานวิจัยของเขาว่า หน้าหลักที่มีอยู่ในชื่อเรื่องทุกเรื่อง คือ หน้าทีในการจำแนก หน้าทีในการบอกเกี่ยวกับตัวบท และหน้าทีในการเตตาผู้อ่าน ส่วนหน้าทีเฉพาะกรณีของชื่อเรื่องซึ่งปรากฏในชื่อเรื่องบางเรื่อง หรือชื่อเรื่องบางชนิดเท่านั้น ไม่ต้องปรากฏทุกครั้งได้แก่ หน้าทีในการบรรยายความ หน้าทีในการแสดงท่าที และหน้าทีในการเรียกร้องจงใจ ชื่อเรื่องในต้นฉบับที่โจเซฟ เฮลเลอร์ ตั้งชื่อไว้คือ *Catch-22* ซึ่งผู้วิจัยพบว่าทำหน้าทีในการจำแนกให้ต่างจากชื่อเรื่องชนิดอื่น กล่าวคือ ดึงคำว่า *Catch-22* ที่ปรากฏเป็นเนื้อหาหลัก และเป็นเนื้อหาที่สำคัญที่สุดเรื่องมาตั้งเป็นชื่อเรื่อง และทำหน้าทีบอกเกี่ยวกับตัวบทว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไร คำว่า “catch-22” ได้ถูกนำมาบรรจุใน

พจนานุกรมภาษาอังกฤษจากเรื่องนี้ โดยให้ความหมายไว้ว่า เป็นสถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ที่จะแก้ไขปัญหาให้สำเร็จ หรือได้ผลออกมาตามที่ต้องการ เนื่องจากมีกฎหรือเงื่อนไขที่ไม่มีเหตุผลเข้ามาเป็นอุปสรรคในการดำเนินการให้สำเร็จ ซึ่งก็ตรงกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการบอกผู้อ่านทั้งหมดว่าเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไรโดยรวม ถ้าผู้อ่านที่เป็นเจ้าของภาษาได้อ่านก็จะทราบได้ทันทีว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร นอกจากนี้ ผู้แต่งยังตั้งชื่อเรื่องได้สั้น กระชับ และติดตา โดยตั้งชื่อเรื่องจากคำเพียงแค่สองคำ จึงทำหน้าที่ในการเตะตาผู้อ่านได้โดยง่าย

อย่างไรก็ตาม เมื่อต้องถ่ายทอดชื่อเรื่องออกมาเป็นภาษาไทยแล้ว ผู้วิจัยได้ตัดสินใจที่จะเพิ่มคำ โดยยังคงคำว่า “Catch-22” เอาไว้ด้วยในขณะเดียวกัน โดยจะตั้งชื่อเรื่องว่า ฝ่าปฏิบัติการกับดักเลข 22 เพื่อที่จะคงหน้าที่เดิมของสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อเอาไว้โดยเพิ่มคำว่า “ฝ่าปฏิบัติการ” และคำว่า “กับดัก” เข้าไปเพื่อให้ผู้อ่านที่เป็นชาวไทยทราบว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับความพยายามอย่างยิ่งยวดในการหลุดพ้นจากกับดักชนิดหนึ่ง ที่เรียกว่า เลข 22 และผู้อ่านก็จะเกิดความสนใจว่ากับดักเลข 22 นั้นคืออะไร ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า การตั้งชื่อเรื่องเป็นภาษาไทย ได้ทำหน้าที่ในการจำแนกชื่อเรื่องหน้าที่ในการบอกเกี่ยวกับตัวบท และหน้าที่ในการเตะตาผู้อ่านได้คล้ายคลึงกับภาพรวมเกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้นฉบับต้องการสื่อ และทำให้ผู้อ่านเกิดแรงจูงใจที่จะอ่านเรื่องนี้ ส่วนการตั้งชื่อเรื่องย่อในแต่ละบทนั้นจะคงไว้ให้เหมือนกับต้นฉบับ เพราะผู้เขียนได้ตั้งชื่อเรื่องในแต่ละบทตามชื่อของตัวละครในเรื่อง

4.1.3 การใช้เครื่องหมายและตัวอักษรเพื่อเน้นย้ำ ผู้เขียนได้ใช้เครื่องหมายต่างๆ มากมายในบทเรื่อง *Catch 22* ที่เห็นได้ชัดอย่างชัดเจน คือ การใช้เครื่องหมายและตัวอักษรเพื่อเน้นย้ำ เครื่องหมายที่ผู้เขียนมีทั้ง เครื่องหมายอัศเจรีย์ จุดไข่ปลา จีคกลาง (-) การใช้เครื่องหมายคำพูดซ้อนกัน การใช้อักษรตัวเอียง การใช้อักษรตัวใหญ่ เครื่องหมายคำถาม ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตัดสินใจที่จะคงเครื่องหมายและลักษณะต่างๆ บางอย่างไว้ตามตัวบทต้นฉบับ ได้แก่ เครื่องหมายอัศเจรีย์ จุดไข่ปลา การใช้อักษรตัวเอียง การใช้อักษรตัวใหญ่ ส่วนเครื่องหมายจีคกลางกับเครื่องหมายคำถามนั้น ผู้วิจัยเลือกที่จะตัดออกเพื่อให้เข้ากับระบบการเขียนของภาษาไทย สำหรับการใส่เครื่องหมายคำพูดซ้อนกันนั้น ผู้วิจัยเลือกที่จะปรับเปลี่ยนให้เข้ากับการใช้เครื่องหมายคำพูดที่เข้ากับวัฒนธรรมของผู้อ่านปลายทาง ตัวอย่างเช่น

Their alternative – there was an alternative, of course, since Milo detested coercion and was a vocal champion of freedom of choice – was to starve (page 466)

แต่แน่นอนว่าต้องมีทางเลือก เพราะไมโลเกลียดการบีบบังคับข่มขู่ และเป็นผู้สนับสนุนอย่างแข็งขันในเรื่องอิสระของการเลือก และทางเลือกที่คนเหล่านั้นมี ก็คือ การอดอยากขาดอาหาร

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าการตัดเครื่องหมายขีดกลางออกไม่ได้ทำให้รูปแบบหรือสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อถูกบิดเบือนไป และเข้ากับระบบการเขียนในภาษาไทย

Oh, God! Oh, God, oh, God (page 68)

โอ้ พระเจ้า! พระเจ้า พระเจ้าช่วย

What the *hell* are you both talking about? (page 432)

พวกนายสองคนกำลังพูดเรื่องบ้าอะไรกัน

The letter to her husband was returned unopened, stamped KILLED IN ACTION.
(page 434)

จดหมายของเธอที่ส่งไปหาสามีถูกตีกลับมาโดยที่ยังไม่ได้เปิด และประทับตราว่า **ตายในหน้าที่**

ผู้วิจัยเลือกที่จะคงการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ การใช้ตัวเอียง และการใช้อักษรตัวใหญ่เหมือนต้นฉบับ การเลือกใช้วิธีการเขียนเหล่านี้เพื่อเป็นการสื่อถึงผู้อ่านในข้อความที่ผู้เขียนต้องการเน้นเป็นพิเศษ และอย่างน้อยผู้อ่านฉบับแปลภาษาไทยก็จะได้เข้าใจได้ว่าผู้เขียนในภาษาต้นฉบับต้องการเน้นข้อความเหล่านี้ สำหรับการใช้อักษรตัวใหญ่ทั้งหมดในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยก็เลือกที่จะเพิ่มขนาดตัวอักษรของภาษาไทยให้ใหญ่ขึ้นด้วยและทำเป็นตัวหนาเพื่อแสดงการเน้นให้เห็นชัดเจน

‘He called me a wise guy and punched me in the nose, “What are you, a wise guy?” he said, and knocked me flat on my ass. Pow! Just like that. I’m not kidding.’ (page 58)

“เขาเรียกผมว่าพ่อคนอวดฉลาดและก็ต้องเข้ามาที่จมูกของฉัน ‘นายมันคนแบบไหนกัน พวกอวดฉลาดนี่รี’ เขาพูด และก็อัดฉันชน่วมจนหมอบราบคาบ เปรี้ยว! ยังงั้นเลยแหละ ไม่ได้ล้อเล่นนะเนี่ย”

ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนการใช้เครื่องหมายคำพูดให้เข้ากับภาษาไทย กล่าวคือ เลือกที่จะใช้เครื่องหมายอัญประกาศคู่กับบทสนทนาหลักระหว่างตัวละคร และเลือกใช้เครื่องหมายอัญประกาศเดี่ยวสำหรับบทสนทนาที่ซ้อนเข้ามาในบทสนทนาหลัก ทั้งนี้เพื่อให้ตรงกับระบบการเขียนในภาษาไทย ซึ่งจะต่างกับภาษาต้นฉบับ

4.1.4 การค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับชื่อเฉพาะต่างๆ ผู้เขียนได้กล่าวถึง ชื่อบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ องค์กรเครื่องบินรุ่นต่างๆ ตัวย่อ ตำแหน่งยศทหาร และหน่วยงานของทหารไว้มากมาย บางครั้ง ก็ได้อธิบายต่อท้ายเอาไว้ว่าคำเหล่านั้น คือ อะไร มีความสำคัญอย่างไร แต่ส่วนใหญ่แล้ว จะไม่ได้บอก เนื่องจากบางเรื่องเป็นที่เข้าใจกันอยู่แล้วในสังคมอเมริกัน เช่น ประเภทของการเกณฑ์ทหาร หน่วยงานทหาร จึงเป็นหน้าที่ของผู้วิจัยที่จะต้องไปค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เขียน ไม่ได้อธิบายไว้ เช่น ตัวย่อต่างๆ หรือคำศัพท์เฉพาะทางเกี่ยวกับด้านทหาร ชื่อสถานที่ที่ไม่คุ้น ซึ่งผู้อ่านบางท่านอาจจะไม่ทราบว่าเป็นชื่อเมือง รัฐ หรือเขต เพื่อให้ผู้อ่านที่เป็นคนไทยได้ทราบว่า สิ่งที่คุณเขียนพูดถึงคืออะไร และจะได้เกิดอรรถรสในการอ่านเหมือนกับได้อ่านต้นฉบับ ดังที่จะเห็นได้จากตัวอย่างข้างล่าง

‘One Messerschmitt full of hemp is due in Belgrade for a C-47 and a half full of those semi-pitted dates we stuck them with from Khartoum’ (page 470)

“นอกจากนี้ ยังถึงกำหนดส่งต้นกัญชาเต็มเครื่องบินเมสเซอร์ชมิทท์ไปที่กรุงเบลเกรด เพื่อแลกกับเครื่องบินซี 47 ที่มีอินทผาลัมครึ่งเมล็ดจำนวนลำครึ่ง ซึ่งเราโกง ได้มาจากเมืองกาตุม”

‘We’ve got cedars from Labanon due at sawmill in Oslo to be turned into shingles for the builder in Cape Cod. C.O.D. And then there’s the peas.’ (page 470)

“เราได้ไม้ซีดาร์จากเลบานอนกำหนดส่งที่โรงเลื่อยในเมืองออสโล เพื่อแปรรูปเป็นแผ่นมุงหลังคาให้ผู้รับเหมาในเมืองชายทะเลเคปคอค ส่งแบบซีโอดี ซึ่งก็คือ จำยสคเมื่อของส่งถึง และจากนั้นก็ยังมีเรื่องถั่ว”

ตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนเล่าถึงธุรกิจการค้าอันซับซ้อนของไมโลในช่วงสงครามโลก ไมโลเป็นตัวละครหนึ่งของผู้เขียนใช้เสียดสีถึงผู้ที่ทำสงครามเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง จะเห็นได้ว่า ชื่อ หรือคำศัพท์เฉพาะทางต่างๆ ในต้นฉบับปรากฏอยู่โดยที่ผู้เขียนไม่ได้ให้คำอธิบายเอาไว้ เช่น Messerschmitt, C-47, Khartoum และ C.O.D. ผู้วิจัยจึงต้องทำการค้นคว้าเพื่อที่จะได้ทราบว่าคำเหล่านั้นคืออะไร จากนั้นจึงต้องมีการเติมคำไว้ข้างหน้าก่อน หรือใส่คำอธิบายไว้ข้างหลังชื่อเฉพาะเหล่านั้น รวมทั้งใส่เชิงอรรถ เพื่อให้ผู้อ่านภาษาไทยทราบว่า ชื่อเฉพาะเหล่านั้นเป็นชื่อเมือง ชื่อประเภทเครื่องบิน หรือเป็นคำศัพท์เฉพาะทางธุรกิจ และหมายความว่าอะไร ย่อมาจากคำว่าอะไร เป็นต้น

4.1.5 จรรยาบรรณนักแปล ผู้แปลจะต้องพึงระลึกถึงจรรยาบรรณในการแปล และตระหนักว่าตนกำลังทำหน้าที่ถ่ายทอดความหมายจากต้นฉบับสู่ภาษาปลายทางอยู่ โดยจรรยาบรรณนักแปลที่ควรยึดถือเพื่อความถูกต้องในการแปลและประกันคุณภาพของตนมีดังนี้ (รัศรินทร์ วิชาเศรษฐรัตน์, 2549: 85)

- ด้านภาษา ผู้แปลต้องรักษาความถูกต้องในด้านความหมายและการตีความ
- ด้านวัฒนธรรม ผู้แปลต้องตีความและรักษาความหมายของต้นฉบับในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และถ่ายทอดความหมายนั้นให้ถูกต้อง
- ด้านจริยธรรม ผู้แปลจะต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมและส่วนรวม คำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้คำหยาบ คำสบถ คำแสดงต่างๆ และพิจารณาถึงผลที่จะตามมาหากมีการถ่ายทอดข้อความที่ล่อแหลมออกไปด้วย

นอกจากนี้ วิทย์ ศิวะศรียานนท์ ได้กล่าวในบทความ “ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับการแปลวรรณคดี” ว่า (อ้างถึงใน กุสุมาลย์ รัชตะนันท์ และ พนิดา ชิมากรณ์, 2549: 49)

คุณสมบัติสำคัญของนักแปลประการหนึ่ง คือ ความเคารพและนอบน้อมต่อเจ้าของบทประพันธ์ นักแปลต้องขอมสละความคิดริเริ่มของตนเอง ไม่สร้างสรรค์สิ่งที่ไม่มียุ่ขึ้นมา ไม่ขยายความเกินเจตนาของผู้แต่ง และไม่ตัดทอนสิ่งที่มีอยู่

การแปลคือความร่วมมือระหว่างผู้แปลกับผู้แต่ง ผู้แปลจะต้องปรับตนเองให้เข้ากับความคิด อารมณ์ และลักษณะเฉพาะของผู้แต่ง ต้องถอดหัวใจผู้แต่งมาไว้ในใจผู้แปลนั่นเอง จึงจะสามารถล่วงรู้ได้ว่าเมื่อพูดค่าง่ายๆ คำเดียว หมายความว่าอย่างไร มีอะไรแฝงอยู่หรือไม่

4.2 ปัญหาในการแปลและการแก้ไขปัญหา

หลังจากที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ด้วยทอย่างละเอียด และได้กำหนดแผนการแปลไปข้างแล้ว อย่างไรก็ตาม ในระหว่างการแปล ผู้วิจัยพบว่ายังมีปัญหาอื่นๆ เกิดขึ้นหลายประการนอกเหนือจากแผนการแปลที่ได้วางไว้ ทั้งนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นมาจากตัวของผู้วิจัยในฐานะผู้แปลเอง และจากตัวบทต้นฉบับ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าผู้วิจัยยังไม่สามารถหาคำมาเทียบเคียงเพื่อให้ได้รรถรสเท่ากับภาษาต้นฉบับได้ดีพอ ถึงแม้ว่าจะได้พยายามค้นคว้า หาข้อมูลต่างๆ แล้วก็ตาม ส่วนตัวบทต้นฉบับเองก็มีปัญหาในเรื่องกลวิธีที่ใช้เสียดสีและความเป็นแอบเสิร์ดในต้นฉบับ ปัญหาที่พบจากการแปลนวนิยายเรื่องนี้สามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาด้านสังคม วัฒนธรรม และการเมือง (การใช้คำอุปมา)
2. ปัญหาการแปลกลวิธีเสียดสี
3. ปัญหาการแปลเนื้อหาแบบแอบเสิร์ด
4. ปัญหาด้านภาษา เช่น การเล่นคำ คำศัพท์เฉพาะทาง รูปประโยคที่ยาวซับซ้อน
5. ปัญหาด้านคำศัพท์เฉพาะทาง เช่น คำศัพท์ทหาร คำศัพท์แพทย์ คำศัพท์ด้านธุรกิจการค้า

ในการแก้ไขปัญหการแปลที่เกิดขึ้นนั้น ผู้แปลได้ใช้แนวทางการแก้ไขปัญหาที่เสนอโดยนิวมาร์ค (1988) มาผสมผสานกับการปรับบทแปล เพื่อให้ได้บทแปลที่มีรรถรสเทียบเท่ากับต้นฉบับมากที่สุด นิวมาร์ค (อ้างถึงในรัสรินทร์ วิชาเศรษฐรัตน์, 2549 : 86) ได้เสนอแนวทางและวิธีแก้ไขปัญหาในการแปลไว้หลายวิธีด้วยกันดังต่อไปนี้

1. การถ่ายเสียง (Transference)
2. หาคำเทียบเคียงทางวัฒนธรรม (Cultural equivalent)
3. ใช้คำพ้องหรือคำที่มีความเหมือนกัน (Synonymy)
4. ให้คำนิยาม มักจะใช้กับศัพท์ที่บัญญัติขึ้นใหม่
5. วิเคราะห์องค์ประกอบของความหมาย (Componential analysis)
6. แปลตรงตัว (Literal translation) ซึ่งมักใช้กับชื่อเฉพาะ ชื่อองค์กร และคำผสม
7. เปลี่ยนหรือโยกย้ายตำแหน่งหรือหน้าที่ของคำหรือประโยคตามวิธภาษา
8. ปรับบทแปล (Modulation) ซึ่งเป็นการปรับในเชิงมุมมอง ความคิด หรือข้อคิดเห็น มักใช้ในกรณีที่ไม่สามารถแปลตรงตัวได้
9. แปลตามความนิยม หรือตามที่ใช้กันแพร่หลายโดยทั่วไป
10. ตัดข้อความบางส่วนออก หรือขยายความเพิ่มเติม (Reduction and expansion)
11. ใช้วิธีสองอย่างผสมกัน เช่น ถ่ายเสียงและอธิบายความเพิ่มเติม (Couplets)
12. ใส่หมายเหตุ เชิงอรรถ หรืออธิบายศัพท์ เพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้อ่าน

ส่วนการปรับบทแปล (อ้างถึงใน กุศุมาลย์ รัชตะนันท์ และ พนิดา ชีมาภรณ์, 2549: 35-42) นั้นทำได้ 2 ระดับ คือ ระดับคำ และระดับ โครงสร้างของภาษา ระดับคำ หมายถึง คำสำนวน หรือ โวหารที่ใช้ในบทแปล การปรับบทแปลระดับคำนั้นสามารถทำได้หลายวิธีได้แก่

1. การเติมคำอธิบาย ซึ่งทำได้ 2 วิธี คือ การเติมลงไปในเรื่อง เช่น การเติมคำลักษณะนามข้างหน้า และการเติมข้อความสั้นๆเพื่ออธิบายคำหรือสำนวนที่เป็นปัญหา หรือใส่คำอธิบายในรูปของเชิงอรรถ
2. การใช้วลีหรือประโยคแทนคำ เพื่อบอกลักษณะของสิ่งนั้น หรือกิจกรรมนั้นแทน

3. การใช้คำอ้างอิงถึงความหมายที่กว้างขึ้นแทนคำที่อ้างอิงถึงสิ่งเฉพาะกว่า
4. การเติมตัวเชื่อมระหว่างกลุ่มความคิดต่างๆ
5. การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป

สำหรับการปรับบทแปลระดับโครงสร้างของภาษานั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ลักษณะภาษาที่ใช้ในบทแปลเหมาะสมกับบริบท และมีลักษณะที่ไม่ขัดกับธรรมชาติของภาษาฉบับแปล การปรับระดับโครงสร้างของภาษาทำได้ 4 ระดับดังนี้

1. ระดับเสียง หลักสำคัญ คือ การใช้ตัวอักษรในภาษาฉบับแปล แทนเสียงที่ตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงของคำในต้นฉบับ การปรับในระดับเสียงใช้ในการถ่ายทอดชื่อ หรือการยืมคำเดิมลงมาใช้ในบทแปล หรือที่เรียกกันว่า การทับศัพท์

2. ระดับโครงสร้างของคำ

3. ระดับประโยค ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับ การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในประโยคหรือวลี การเปลี่ยนจากวลีเป็นประโยค และประโยคเป็นวลี การปรับรูปประโยคปฏิเสธ การปรับรูปกรรตุจาก และกรรมจาก และการเพิ่มและละคำในประโยค

4. ระดับที่สูงกว่าประโยค คือ การปรับทำนองการเขียน ซึ่งเป็นการเรียงลำดับกลุ่มความคิด ทำให้ระเบียบวิธีเรียงประโยคในบทแปลแตกต่างไปจากต้นฉบับ

ผู้วิจัยได้นำแนวทางเหล่านี้มาผสมผสานกัน เพื่อประกอบการแก้ไขปัญหาที่พบจากการแปลนวนิยายเรื่อง *Catch-22* โดยคำนึงจากวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง เจตนาของสารที่ต้องการจะสื่อ ทำนองการเขียนและลักษณะของภาษาเฉพาะตัวของผู้แต่งในการนำเสนอผลงาน รวมทั้งต้องคำนึงวัฒนธรรมของผู้รับสารปลายทางด้วยเช่นกันดังตัวอย่างข้างล่าง

...Then there was the educated Texan from Texas who looked like someone in Technicolor and felt, patriotically, that people of means – decent folk – should be given more votes than drifters, whores, criminals, degenerates, atheists and indecent folk – people without means. (page 16)

...จากนั้น ก็จะเป็นเตียงของคนเท็กซัสจากรัฐเท็กซัส ผู้ซึ่งมีการศึกษา มีลักษณะเหมือนคนในภาพยนตร์แบบเทคนิคัลเลอร์ ด้วยเลือดรักชาติ เขาจึงรู้สึกว่าผู้มีอันจะกิน ซึ่งเป็นกลุ่มคนผู้มีเกียรติ ควรจะได้รับสิทธิในการลงคะแนนเสียงมากกว่าคนจรจัด โสเภณี อาชญากร พวกคนเลว คนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า และคนหยาบคาย ซึ่งเป็นผู้ไม่มีอันจะกิน

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ประโยคในต้นฉบับมีเพียงแค่ 1 ประโยคยาว เพราะใช้การขยายประโยคไปเรื่อยๆ โดยใช้สรรพนามเชื่อมความ “who” กับเครื่องหมายติงศกัณฑ์ และมีคำศัพท์เฉพาะทางคือคำว่า “Technicolor” เมื่อแปลออกมาเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยจึงใช้วิธีแบ่งออกเป็น 2 ประโยคเพื่อมิให้รูปประโยคเยิ่นเย้อ รวมทั้งมีการแปลเพิ่ม “ก็จะเป็นเตียงของ” เพื่อให้เข้ากับบริบทโดยรวมก่อนหน้าซึ่งพูดถึงเตียงคนใช้ในตำแหน่งต่างๆ ผู้แปลเลือกใช้คำทับศัพท์ “เทคนิคัลเลอร์” เนื่องจากเป็นคำศัพท์เฉพาะทางที่นิยมใช้ทับศัพท์มากกว่า แต่ก็ได้ใส่คำขยายเพิ่มรายละเอียดข้างหน้าว่าเป็นรูปแบบการถ่ายทำภาพยนตร์ประเภทหนึ่งเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้มากขึ้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยเลือกที่จะใช้คำว่า “ซึ่ง” เป็นคำขยายแทนเครื่องหมายติงศกัณฑ์ เนื่องจากรูปประโยคในภาษาไทยไม่นิยมใช้เครื่องหมายเพื่อขยายความ

4.2.1 ปัญหาด้านสังคม วัฒนธรรม และการเมือง

ปัญหาด้านสังคม วัฒนธรรม และการเมืองเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเสมอเวลาแปลสาเหตุของปัญหามาจากตัวผู้แปลเอง ซึ่งสามารถแยกได้เป็น 2 ด้าน คือ ผู้แปลไม่รู้วัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับ และผู้แปลรู้แต่ไม่สามารถถ่ายทอดให้ผู้อ่านฉบับแปลรู้เรื่อง หรือเข้าใจตามได้ (ดวงตา สุพล, 2541) นอกจากนี้ ยังเป็นเพราะว่าสังคม วัฒนธรรม และการเมืองของภาษาต้นทางมีความแตกต่างจากผู้รับสารในภาษาปลายทาง วัฒนธรรม สังคม และการเมือง ผู้รับสารในภาษาต้นทางย่อมเข้าใจสภาพสังคม วัฒนธรรม และการเมืองของตนได้ดีกว่าผู้อ่านภาษาฉบับแปล จึงทำให้เข้าใจถึงอรรถรสของงานเขียนได้ลึกซึ้งกว่า อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยในฐานะผู้แปลจึงต้องแก้ไขปัญหาคความแตกต่างเหล่านี้ให้ได้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยต้องศึกษาค้นคว้า และทำความเข้าใจสังคม และวัฒนธรรมนั้นๆ ให้ได้ดีเสียก่อน แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ ก็อาจจะต้องอาศัยวิธีทำให้ใกล้เคียงกับวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับให้ได้มากที่สุดด้วยการนำแนวทางของนิวมาร์คมาใช้ เพื่อที่จะทำให้ผู้อ่านคนไทยสามารถเข้าใจและได้รับอรรถรสในการอ่านได้เทียบเคียงกับผู้อ่านในภาษาต้นฉบับ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

A letter arrived that same week from the Social Security Administration stating that, under the provisions of the Old Age and Survivors Insurance Act of 1935, she would receive monthly support for herself and her dependent children until they reached the age of eighteen, and a burial allowance of \$ 250. (page 434)

ในสัปดาห์เดียวกันกัน มีจดหมายจากสำนักงานประกันสังคมมาถึงนางโดยแจ้งว่า ตามข้อกำหนดของรัฐบัญญัติการประกันภัยสำหรับผู้สูงอายุและผู้รอดชีวิตปี ค.ศ. 1935 นางจะได้รับเงินช่วยเหลือทุกๆเดือนสำหรับตัวเองและลูกๆ จนกว่าลูกๆจะมีอายุครบ 18 ปี และจะได้รับเงินช่วยเหลือสำหรับค่าพิธีฝังศพจำนวน 250 ดอลลาร์

เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกามีระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขและเป็นหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งต่างจากรบอบการปกครองของไทยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข การแปลคำว่า “Act” เป็น “พระราชบัญญัติ” จึงไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม และการเมืองในสหรัฐอเมริกาซึ่งปกครองโดยประธานาธิบดี ผู้วิจัยจึงเลือกแปลคำว่า “Act” เป็น “รัฐบัญญัติ” เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหานี้

ตัวอย่างที่ 2

‘...It’s a terrible thing to treat a decent, loyal Indian like a nigger, kike, wop or spic.’
Chief White Halfat nodded slowly with convictions. (page 60)

“...มันแย่มากที่จะมีการปฏิบัติต่อคนอินเดียแดงที่ซื่อสัตย์และโอบอ้อมอารี เฉกเช่นพวกไอ้มีด ไอ้ยิว ไอ้ว็อบ ไอ้สปีก” หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟต พยักหน้าช้าๆด้วยความเชื่ออย่างแรงกล้า

คำว่า “nigger” “kike” “wop” และ “spic” เป็นคำที่คนอเมริกันคิดขึ้นมาเพื่อดูถูกชนชาติอื่นๆ เมื่อต้องแปลคำเหล่านี้เป็นภาษาไทย จึงถือได้ว่าเป็นปัญหาทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในการถ่ายทอดคำที่ดูถูกเชื้อชาติเหล่านี้ออกมาเป็นภาษาไทยได้อย่างสมบูรณ์ คำว่า “nigger” นั้นยังพอสามารถแปลออกมาได้ว่า “ไอ้มีด” ซึ่งเป็นคำที่คนไทยค่อนข้างคุ้นกัน ส่วนคำว่า “kike” ผู้วิจัยเลือกแปลว่า “ไอ้ยิว” เนื่องจากคำว่า “ยิว” นั้นมีความหมายในตัวเองในเชิงที่ไม่ดีอยู่แล้ว และการเติมคำ

ว่า “ไอ้” ไว้ข้างหน้าก็ทำให้สื่อความหมายในทางที่ไม่ดียิ่งขึ้น ส่วนคำว่า “wop” กับ “spic” ผู้วิจัยเลือกที่ใช้การถ่ายเสียงโดยการทับศัพท์เป็น “ไอ้ว็อบ” กับ “ไอ้สปีก” พร้อมกับเติมคำว่า “ไอ้” ไว้ข้างหน้า เนื่องจากเห็นว่าผู้อ่านจะได้ออกเสียงและได้อรรถรสมากกว่าการเปลือยออกมาเป็นภาษาไทย แต่ก็ได้ใส่เชิงอรรถบอกไว้ด้วยว่าทั้ง 2 คำนี้คืออะไร

ตัวอย่างที่ 3

‘You’re right.’ Yossarian shouted back. ‘You’re right, you’re right, you’re right. The hot dog, the Brooklyn Dodgers. Mom’s apple pie. That’s what everyone’s fighting for. But who’s fight for the decent folk? Who’s fighting for more votes for the decent folk? There’s no patriotism, that’s what it is. And no matriotism, either.’ (page 16)

“ถูกต้อง” ยอสซาเรียนตะโกนกลับมา “นายพูดถูก ถูกจริงๆ ถูกดีที่สุด” ทุกคนยอมสู้เพื่อฮ็อทดอก ทีมบรู๊คลินดีอดเจอร์ พายแอปเปิ้ลแบบโฮมเมดของแม่ แต่ใครล่ะจะยอมสู้เพื่อผู้มีเกียรติ เรื่องอะไรจะต้องสู้ให้พวกนั้นมีสิทธิ์ออกเสียงมากขึ้น ไอ้ความรักช่งรักชาติ สู้เพื่อบ้านเกิดเมืองนอนอะไรนะไม่มีหรอก”

คำว่า “hot dog” “Brooklyn Dodgers” และ “Apple pie” จัดได้ว่าเป็นคำที่บ่งบอกถึงความเป็นอเมริกัน เมื่อแปลคำเหล่านี้เป็นภาษาไทยจึงควรที่จะรักษาอรรถรสของต้นฉบับไว้มากกว่าที่จะแปลให้เข้ากับสังคมและวัฒนธรรมของไทย กล่าวคือ ไม่ควรแปลโดยใช้คำที่บ่งบอกถึงความเป็นไทย เพราะนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศอเมริกา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่ถ่ายทอด “hot dog” เป็นคำว่า “ฮ็อทดอก” “Brooklyn Dodgers” เป็น “ทีมบรู๊คลินดีอดเจอร์” และใส่เชิงอรรถอธิบายไว้ว่าเป็นชื่อทีมเบสบอล ส่วน “Mom’s apple pie” ผู้วิจัยเลือกที่จะเปลือยออกมาเป็น “พายแอปเปิ้ลโฮมเมดของแม่” เพราะถ้าแปลตรงตัวว่า “พายแอปเปิ้ลของแม่” ก็จะไม่สื่อความหมายอะไรและอาจทำให้ผู้อ่านคนไทยไม่เข้าใจ จึงเพิ่มคำว่า “โฮม เมด” เพื่อให้ทราบว่าเป็นขนมที่แม่ทำเอง

4.2.2 ปัญหาการแปลกลวิธีเสียดสี

ปัญหาการแปลกลวิธีเสียดสีเป็นปัญหาหนึ่งที่มีกพบได้บ่อยในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ ปัญหาดังกล่าวเกิดจากระบบการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างระบบการเขียนภาษาไทย อีกทั้ง กลวิธีการเสียดสีของภาษาต้นฉบับนั้นมีแนวทางในการเสียดสีที่ไม่เหมือนกับกลวิธีการเสียดสีภาษาไทย ทั้งมีการเสียดสีที่แทรกอารมณ์ขันไว้ด้วย ดังนั้น จึงทำให้ผู้แปลไม่สามารถหาคำแปลที่มีความหมายตรงกับต้นฉบับได้ทุกคำ การแก้ไขปัญหานี้สามารถทำได้หลายประการ โดยขึ้นอยู่กับบริบท เจตนาของผู้แต่ง และผู้อ่านในภาษาปลายทาง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

He had flown fearlessly into danger and criticism by selling petroleum and ball bearings to Germany at good prices in order to make a good profit and help maintain a balance of power between the contending forces. His nerve under fire was graceful and infinite. (page 466)

เขามีนเข้าหาอันตรายและรับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่กลัวเกรง โดยขายน้ำมันและตลับลูกปืนให้เยอรมนีได้ในราคาดี เพื่อที่จะทำกำไรสูงๆและช่วยรักษาสมดุลอำนาจระหว่างกองกำลังที่สู้รบกัน การสู้รบปรบมือของเขาช่างงามสง่าและไม่มีการหยุดหย่อน

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนกำลังเสียดสีกลุ่มคนที่คอยแสวงหาผลประโยชน์จากสงครามซึ่งเป็นช่วงที่คนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะประชาชนต่างก็ประสบกับความทุกข์ยากแสนสาหัส กลุ่มคนพวกนี้ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาโดยไม่เกรงกลัวต่อการวิพากษ์วิจารณ์จากคนในสังคม ผู้เขียนใช้คำว่า “flown fearlessly into danger” เพื่อให้เข้ากับเนื้อเรื่องซึ่งเกี่ยวกับการสงคราม โดยที่อันตรายสามารถหมายถึงอันตรายจากการบินรบจริงๆ และอันตรายที่เกิดจากการถูกวิพากษ์วิจารณ์จากคนในสังคม ส่วนคำว่า “under fire” คือคำที่เป็นปัญหาเนื่องจากคำนี้มี 2 ความหมาย ซึ่งผู้เขียนต้องการสื่อถึง 2 ความหมายในบริบทเดียวกัน โดยหมายถึง ตกอยู่ในภาวะที่ถูกกระดมยิง และตกอยู่ในภาวะที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ถ่ายทอดออกมาเป็น “การสู้รบปรบมือ” เพราะต้องรักษาเจตนาของผู้เขียนที่จะสื่อความหมาย 2 ความหมายในคำๆเดียว คำว่า “สู้รบปรบมือ” ในที่นี้ทำให้ผู้อ่านสามารถตีความได้ 2 อย่างเช่นกัน กล่าวคือ สู้รบปรบมือกับคำวิพากษ์วิจารณ์ กับสู้รบปรบมือกับการรบจริงๆ จึงทำให้แปลออกมาต่างจากความหมายที่แท้จริงเล็กน้อย

ตัวอย่างที่ 2

‘That are on the high seas. We’ve got boatloads of peas that are on the high seas from Atlanta to Holland to pay for the tulips that were shipped to Geneva to pay for the cheeses that must go to Vienna M.I.F.’”

‘M.I.F.?’

‘Money in Front. The Hubpsburgs are shaky.’ (page 470)

“ที่อยู่บนเรือ เรามีถั่วอยู่บนเรือหลายระวางจากแอตแลนต้าไปฮอลแลนด์เพื่อจ่ายเป็นค่าดอกทิวลิป ซึ่งจะส่งไปกรุงเจนีวาเพื่อจ่ายเป็นค่าชีสอีกทีหนึ่ง แล้วก็ต้องส่งชีสนั้นไปที่กรุงเวียนนา เป็นแบบ จ.ล.น.”

“หือ จ.ล.น. เหรอ”

“จ่ายล่วงหน้าครับท่าน เพราะการเงินของราชวงศ์ฮับส์เบิร์กไม่ค่อยมั่นคงเท่าไร”

ตัวอย่างนี้เป็นที่ผู้เขียนต้องการเสียดสีเรื่องผู้ที่หาประโยชน์เข้าตัวเองในช่วงที่เกิดสงคราม ในขณะที่คนอื่นๆต้องเดือดร้อนกัน คำว่า “M.I.F.” เป็นคำทางการคำที่ไม่โลกคิดขึ้นมาเองซึ่งไม่มีใช้ในวงการธุรกิจ ในบรรทัดต่อมาจะทราบได้ว่า “M.I.F.” นั้นย่อมาจาก “Money in Front” ซึ่งเป็นปัญหาที่จะต้องคิดว่าจะถ่ายทอดออกมาอย่างไร จึงจะทำออกมาเป็นตัวย่อได้เหมือนต้นฉบับ ผู้วิจัยเลยตัดสินใจที่แปลคำนี้ออกมาเป็นภาษาไทยก่อนโดยให้เป็นคำว่า “จ่ายล่วงหน้า” แล้วจึงทำเป็นตัวย่อให้เหมือนต้นฉบับ โดยใช้คำว่า “จ.ล.น.”

4.2.3 ปัญหาการแปลเนื้อหาแอบเสิร์ด

การแปลเนื้อหาแอบเสิร์ดให้ผู้อ่านในวัฒนธรรมปลายทางเข้าใจได้เทียบเท่ากับผู้อ่านภาษาต้นฉบับได้นั้นถือเป็นเรื่องที่ยากยิ่ง เนื่องจากรูปแบบภาษาที่แตกต่างกันระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย นอกจากนี้ บทสนทนาแบบแอบเสิร์ดส่วนใหญ่จะใช้ภาษาที่ไร้สาระ หากความหมายไม่ได้ มีการใช้ถ้อยคำซ้ำซาก หรือการกระทำที่ซ้ำกัน เพื่อแสดงให้เห็นว่าภาษาได้สูญเสียอำนาจในการสื่อสาร ในการแก้ปัญหานี้ ผู้แปลได้ตัดสินใจแปลโดยจะคงความเป็น

แอบเสิร์ชของผู้แต่งไว้ให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ว่าเป็นการแปลมาจากเนื้อหาที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวแอบเสิร์ช แต่อาจจะมีกรปรับเปลี่ยนคำแปลบางคำเพื่อผู้อ่านในภาษาปลายทางเข้าใจได้มากที่สุด

ตัวอย่างที่ 1

‘Where are the Snowdens of yesteryear?’

The question upset them, because Snowden had been killed over Avignon when Dobbs went crazy in mid-air and seized the controls away from Huple.

The corporal played it dumb. ‘What?’ he asked.

‘Where are the Snowdens of yesteryear?’

‘I’m afraid I don’t understand.’

‘*Où sont les Neigedens d’antan?*’ Yossarian said to make it easier for him.

‘*Parlez en anglais, for Christ’s sake,*’ said the corporal. ‘*Je ne parle pas français.*’

‘Neither do I,’ Yossarian answered. (page 49)

“แล้วครอบครัวสโนเดนส์เมื่อวันวานล่ะอยู่ที่ไหน”

พวกเขารู้สึกไม่พอใจกับคำถามนี้ เนื่องจากสโนเดนถูกฆ่าตายเหนือเมืองอาวินญงในฝรั่งเศส ตอนที่ด็อบเบิดเสียดกลางอากาศ และหันไปคว้าเครื่องควบคุมจากสุเปิด

สิบโทคนดังกล่าวแก๊งทำเป็นไม่รู้ “อะไรนะ” เขาถาม

“แล้วครอบครัวสโนเดนส์เมื่อวันวานล่ะอยู่ที่ไหน”

“ฉันเกรงว่าจะไม่เข้าใจที่นายพูด”

“*อู ซงต์ เลส์ เนชดีองส์ ด็องตอง*” ขอสซาเรียนถามเป็นภาษาฝรั่งเศสเพื่อให้เขาเข้าใจ

ง่ายขึ้น

“*ปาร์เลส ออง อองเกลส์ พับฟาสิ*” สิบโทตอบกลับเป็นภาษาฝรั่งเศสปนอังกฤษ “*เมอเนอ ปาร์ล ปาส์ ฟรองเซส์*”

“ผมก็ไม่พูดฝรั่งเศสเหมือนกัน” ขอสซาเรียนตอบ

ตัวอย่างข้างต้นเป็นปัญหาที่พบเกี่ยวกับการแปลเนื้อหาแอบเสิร์ดเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยคิดว่าผู้อ่านที่ดัดบทต้นฉบับที่เป็นเจ้าของภาษา หรือใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองน่าจะเข้าใจภาษาฝรั่งเศสขั้นพื้นฐานบ้าง เช่น “Parlez en anglais” หรือ “Je ne parle pas Français” แต่สำหรับผู้อ่านที่เป็นคนไทยที่ไม่ทราบภาษาฝรั่งเศสอาจจะไม่เข้าใจถ้าผู้วิจัยแปลตรงตามต้นฉบับโดยไม่เปลี่ยนแปลงอะไรเลย ผู้วิจัยจึงคิดว่าการถ่ายเสียงข้อความที่เป็นภาษาฝรั่งเศสออกมาเป็นภาษาไทยเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างการสนทนาสองภาษาตามต้นฉบับ แต่ทั้งนี้ ผู้วิจัยก็ได้เลือกที่แปลเพิ่มเข้าไปบ้าง โดยบอกว่า “ขอสาธยายถามเป็นภาษาฝรั่งเศส” หรือ “ลืบทตอบกลับเป็นภาษาฝรั่งเศสปนอังกฤษ” เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าตัวละครได้เปลี่ยนไปพูดอีกภาษาหนึ่ง แต่คิดว่าไม่จำเป็นต้องแปลภาษาฝรั่งเศสออกมาเป็นภาษาไทยเนื่องจากความต้องการที่จะคงเจตนาของผู้เขียนเอาไว้อย่างเดิม กล่าวคือ ผู้เขียนต้องการสื่อให้เห็นว่าลักษณะความเป็นแอบเสิร์ดที่เด่นชัด คือ การที่ตัวละครสื่อสารกันไม่เข้าใจ เนื่องจากภาษาหมกอำนาจอในการสื่อสาร

ตัวอย่างที่ 2

'I really do. I'll even go so far as to concede that life seems longer i -'

'- is longer i -'

'- is longer – Is longer? All right, is longer if it's filled with periods of boredom and discomfort, b -'

'Guess how fast?' Dunbar said suddenly.

'Huh?'

'They go,' Dunbar explained.

'Years.'

'Years.'

'Years,' said Dunbar. 'Years, years, years.' (page 53)

“แต่ฉันสน แม้แต่ตัวฉันก็กล้าที่จะยอมรับว่าชีวิตดูเหมือนจะยืนยาวขึ้น...ถ...ถะ...”

“ไม่ใช่ดูเหมือน...แต่จะยืนยาวขึ้น...ถ...ถะ...”

“ยืนยาวขึ้นนั่นหรือ เอาละ จะยืนยาวขึ้นถ้ามีช่วงเวลาที่น่าเบื่อและลำบากมาเติมเต็ม...ต...ตะ...”

“ทายลี ว่าเร็วแค่ไหน” รุ่งๆ ดันบาร์ก็พูดขึ้นมา

“ว่าไงนะ”

“ที่ผ่านไป” ดันบาร์อธิบาย

“หลายปี”

“หลายปี”

“หลายปี” ดันบาร์พูด “หลายปี ปี ปี”

ลักษณะที่สำคัญอีกอย่างของงานเขียนแบบแอบเสิร์ด คือ การใช้ถ้อยคำซ้ำซากเพื่อทำให้ภาษาหมกอำนาจอหน่าที่ในการสื่อสาร ส่งผลให้ตัวละครเข้าใจไม่ตรงกัน ตัวอย่างข้างต้นเป็นบทสนทนาระหว่างดันบาร์กับเคลวินเจอร์ ในตอนแรกไม่เป็นที่ชัดเจนว่าคำว่า “i -” ควรจะแปลว่าอย่างไรดีในประโยค “I’ll even go so far as to concede that life seems linger i -” แต่ในบรรทัดที่ 3 ก็ชัดเจนว่าเคลวินเจอร์กำลังพยายามพูดคำว่า “if” ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะแปลออกมาเป็น “...ถ...เถ...” โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาช่วยเพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวละครต้องการจะพูดอะไรสักอย่างออกมาแต่อยู่ในระหว่างการคิด จึงเกิดการหยุดชะงักขึ้น อาจสันนิษฐานได้ว่า “b -” ในประโยค “All right, is longer if’s filled with periods of boredom and discomfort, b -” น่าจะเป็นคำว่า “but” จึงแปลออกมาเป็นภาษาไทยด้วยคำว่า “...ต...ตะ” เพื่อรักษารูปแบบและถ่ายทอดออกมาให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของต้นฉบับ รวมทั้งทำให้เหมาะสมกับระบบการเขียนในภาษาปลายทาง และแปล “Years years years” ว่า “หลายปี ปี ปี” เพื่อให้ดูเป็นธรรมชาติมากกว่าการแปลว่า “หลายปี หลายปี หลายปี”

นอกจากนี้ เมื่อดันบาร์พูดว่า “They go,” ก็แสดงให้เห็นถึงความกำกวมว่า “They” คือใครหรืออะไร เพราะรุ่งๆ ดันบาร์ก็เปลี่ยนเรื่องพูด จนทราบว่าภายหลังว่า “They” ที่ดันบาร์พูดถึงก็คือ “Years” เมื่อได้อ่านในบรรทัดต่อมาโดยนำแต่ละส่วนมารวมกันจนปะติดปะต่อได้ประโยคที่ว่า “Guess how fast do the years go” ผู้วิจัยจึงตัดสินใจที่แปล “They go” ว่า “ที่ผ่านไป” เพื่อที่จะผู้อ่านจะได้อ่านจากข้างล่างขึ้นบนและปะติดปะต่อได้ประโยคว่า “หลายปีที่ผ่านไปเร็วแค่ไหน” เพื่อรักษารูปแบบต้นฉบับโดยรวม แต่จะไม่ได้เน้นที่ความหมายมาก เนื่องจากคิดว่าในบริบทนี้ ผู้แต่งมีวัตถุประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นว่าภาษาไม่ได้ทำหน้าที่ในการสื่อสารอีกต่อไป จึงทำให้ตัวละครสื่อสารไม่เข้าใจกัน

4.2.4 ปัญหาในการแปลชื่อเฉพาะ

ในเรื่อง *Catch-22* จะปรากฏชื่อเฉพาะต่างๆมากมาย ไม่ว่าจะเป็น ชื่อสถานที่ ชื่อองค์กร หรือหน่วยงาน ชื่อเครื่องบิน ซึ่งผู้อ่านภาษาต้นทางสามารถเข้าใจได้ เนื่องจากมีภูมิหลังเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เขียนบอก แต่ผู้อ่านภาษาปลายทางอาจไม่เข้าใจถ้าหากไม่มีการเพิ่มคำอธิบายเข้าไว้ด้วย การแก้ไขปัญหาก็ทำได้โดยให้คำนิยามหรือคำอธิบายที่บอกลักษณะตรงกับคำเดิมนั้น หรือใช้การทับศัพท์ถ่ายเสียงไป ซึ่งการทับศัพท์ถ่ายเสียง ผู้แปลได้ใช้หลักเกณฑ์การถ่ายเสียงตามราชบัณฑิตยสถาน และในบางครั้ง ต้องมีการทำเชิงอรรถเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจมากขึ้น

ตัวอย่าง 1

Havermeyer popped another piece of peanut brittle into his mouth and peered very closely into Appleby's eyes. (page 64)

ฮาร์เวอร์เมเยอร์โยนถั่วตัดเคลือบน้ำตาลอีกชิ้นเข้าปากและจ้องเข้าไปที่ตาของแอปเปิ้ลบีใกล้ๆ

“Peanut brittle” คือ ถั่วที่เอาไปคั่วกับน้ำตาล เนย นม แล้วปล่อยให้เย็นจะแข็งเป็นแผ่น ซึ่งดูแล้วจะคล้ายๆกับขนมถั่วตัดบ้านเรา จึงแก้ไขปัญหาโดยเลือกให้คำอธิบายที่บอกลักษณะตรงกับคำเดิมนั้น โดยอธิบายว่าเป็นถั่วตัดเคลือบน้ำตาล ซึ่งน่าจะทำให้ผู้อ่านเห็นภาพว่าเป็นขนมชนิดใด และมีลักษณะอย่างไร

ตัวอย่าง 2

“One Messerschmitt full of hemp is due in Belgrade for a C-47 and a half full of those semi-pitted dates we stuck them with from Khartoum.” (page 470)

“นอกจากนี้ ยังถึงกำหนดส่งต้นกัญชาเต็มเครื่องบินเมสเซอร์ชมิทต์ไปที่กรุงเบลเกรด เพื่อแลกกับเครื่องบินซี 47 ที่มีอินทผาลัมครึ่งเมล็ดจำนวนลำครึ่ง โกงได้มาจากเมืองกาตุม”

ตอนนี้เป็นบทสนทนาระหว่างไมโลกับพันเอกแคธคาท คุยถึงเรื่องกำหนดส่งสินค้าสำหรับธุรกิจการค้าของไมโล ผู้แปลถ่ายเสียงคำว่าเมสเซอร์ชมิทต์และใส่คำอธิบายข้างหน้าว่าเป็น

เครื่องบิน รวมทั้งเครื่องซี 47 เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าเป็นชื่อเครื่องบินประเภทหนึ่ง ผู้วิจัยยังถ่ายเสียง คำว่า “เบลเกรด” และ “กาทุม” และใส่คำอธิบาย “กรุง” และ “เมือง” ไว้ข้างหน้าตามลำดับเพื่อบอกรว่าเป็นชื่อสถานที่

ตัวอย่าง 3

“That’s what they call oranges in Spain, and these are Spanish oranges. And – oh, yes Don’t forget Piltdown Man.” (page 471)

“เป็นคำภาษาสเปนที่ใช้เรียกส้มครับท่าน และส้มพวกนี้ก็เป็นส้มสเปน และก็ อ๊ะ ใช่อ่าลืมเรื่องฟอสซิลมนุษย์พิลท์ดาวน์ด้วยนะครับท่าน”

ตอนนี้เป็นบทสนทนาระหว่างไมโลกับพันเอกแคธคาท คุยกันถึงเรื่องธุรกิจการค้าของไมโลที่ทำระหว่างเกิดสงคราม ไมโลมีแม่กระทั้งฟอสซิลมนุษย์พิลท์ดาวน์ขาย ผู้แปลเพิ่มคำว่า “ฟอสซิล” ไว้ข้างหน้าเพื่ออธิบายว่ามนุษย์พิลท์ดาวน์คืออะไร และได้ใส่เชิงอรรถอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมให้ผู้อ่านทราบ

ตัวอย่าง 4

“France wants all the parsley we can send them, and I think we might as well, because we will need the francs for the lire for the pfennigs for the dates when they get back...” (page 471)

“ฝรั่งเศสต้องการผักชีฝรั่งทั้งหมดที่เราสามารถส่งให้ได้ และกระผมก็คิดว่าเราอาจจะทำเช่นนั้นได้เหมือนกัน เพราะเราต้องการเงินฟรังก์มาแลกเปลี่ยนเป็นเงินลิร เพื่อแลกเปลี่ยนเหรียญเฟนนิคสำหรับค่าอินทผาลัมเวลาส่งกลับมา...”

ตอนนี้เป็นบทสนทนาระหว่างไมโลกับพันเอกแคธคาท พูดคุยกันเรื่องสินค้าและการจ่ายเงินค่าสินค้าเป็นสกุลต่างๆ ผู้วิจัยตัดสินใจที่จะถ่ายเสียงคำว่า “เฟนนิค” เนื่องจากโดยทั่วไปแล้วเรามักจะพูดทับศัพท์ถึงสกุลต่างๆอยู่แล้ว และได้ใส่เชิงอรรถให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่าเป็นเหรียญทองแดงของเยอรมัน มีค่าเท่ากับ 1 ใน 100 ของเงินมาร์ค

ตัวอย่าง 5

“You’d think my word would be enough, wouldn’t you, since I was a doctor in good understanding with my country medical society and with my local Better Business Bureau...”

(page 56)

“คุณอาจจะคิดว่าคำพูดของผมก็คงมีน้ำหนักเพียงพอแล้ว ใช่มั้ย เพราะผมเองก็เป็นหมอที่จ่ายค่าสมาชิกให้แก่สมาคมแพทย์ของประเทศกับสำนักงานยกระดับธุรกิจในพื้นที่อย่างครบถ้วน และยังมีคุณสมบัติของสมาชิกครบทุกประการ...”

บทสนทนานี้เป็นตอนที่ต๊อกลงคาน้ำกำลังพรวดพราดปัญหาของตัวเองให้ยอสาเรียนฟัง ชื่อเฉพาะที่ปรากฏในที่นี้คือคำว่า “Better Business Bureau” ผู้อ่านชาวอเมริกันหรือแคนาดาจะเข้าใจได้ว่าคำนี้หมายความว่าอย่างไร เนื่องจากเป็นสถานที่ที่มีอยู่ในสองประเทศดังกล่าว แต่ผู้อ่านที่ไม่ได้อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาหรือแคนาดาอาจจะไม่ทราบว่าเป็นอะไร ผู้วิจัยได้เลือกถ่ายทอดความหมายเป็นคำว่า “สำนักงานยกระดับธุรกิจ” ซึ่งเป็นการใช้คำอธิบายที่บอกลักษณะตรงกับคำเดิมนั้น รวมทั้งใส่เชิงอรรถเพื่อให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่าเป็นองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1912 ในประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา โดยเป็นตัวกลางระหว่างผู้บริโภคกับภาคธุรกิจต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาข้อพิพาท คอยติดต่อสื่อสาร และให้ข้อมูลในเรื่องการทำธุรกิจอย่างมีจริยธรรม

4.2.5 ปัญหาด้านภาษา

ปัญหาด้านภาษาเกิดจากความแตกต่างกันของระบบภาษาดั้งเดิมกับภาษาปลายทาง ปัญหาด้านภาษาที่พบจากการแปลนวนิยายเรื่องนี้ได้แก่ การเล่นคำ ซึ่งมีทั้งการใช้สัมผัสอักษร การใช้สัมผัสสระ การเล่นคำปรากฏทั่วไปตลอดทั้งเรื่อง และถือได้ว่าเป็นกลวิธีการเขียนเฉพาะตัวของผู้แต่ง นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการใช้ผู้เขียนนิยมใช้รูปประโยคที่ยาวซับซ้อน มีการขยายความอย่างต่อเนื่องในประโยคเดียว รวมทั้งนิยมใช้คำขยาย การแก้ปัญหาด้านภาษานี้ทำได้ 2 ระดับคือ ระดับคำ และระดับโครงสร้าง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

The colonel had really been investigated. There was not an organ of his body that had not been drugged and derogated, dusted and dredged, fingered and photographed, removed, plundered and replaced. (page 23)

ร่างกายของผู้พันถูกสำรวจตรวจสอบทุกซอกทุกมุมจริงๆ ไม่มีอวัยวะใดเลยในร่างกายเขาที่ไม่ได้รับยาแล้วเสื่อมสภาพลง ซ้ำยังถูกปิดฝุ่นซุกซุ่มผ่านนิ้วสัมผัสจับต้องและบันทึกภาพเอาไว้ รวมทั้งถูกโยกย้าย ยักยอก และทดแทน

ตอนนี้บรรยายถึงนายทหารยศผู้พันคนหนึ่งซึ่งได้รับการดูแลรักษาจากหมอและพยาบาลเป็นอย่างดีพิเศษ ผู้แต่งต้องการบรรยายให้เห็นว่าโรงพยาบาลจะให้ความสำคัญแก่นายทหารที่มียศตำแหน่งสูงๆ โดยจะตรวจรักษาร่างกายให้แทบทุกตารางนิ้ว ซึ่งต่างจากที่ปฏิบัติต่อนายทหารชั้นผู้น้อย จะเห็นได้ว่าผู้แต่งใช้สัมผัสอักษรเป็นจำนวนมาก เช่น drugged derogated dusted และ dredged, fingered กับ photographed, removed กับ replaced เนื่องจากความแตกต่างของระบบภาษาต้นทางกับภาษาปลายทาง จึงทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถถ่ายทอดแปลออกมาให้มีสัมผัสอักษรได้ทุกคำเหมือนตัวบทต้นฉบับ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยก็พยายามจะทำให้มีสัมผัสอักษรเท่าที่จะทำได้มากที่สุดโดยการปรับคำให้มีสัมผัสอยู่ในคำเดียวกันบ้าง หรือสัมผัสกับคำอื่นๆบ้าง เช่น ปิดฝุ่นซุกซุ่ม สัมผัสจับต้อง โยกย้าย ยักยอก

ตัวอย่างที่ 2

‘The price,’ said Milo, ‘was outrageous – positively exorbitant! But since we bought it from one of our own subsidiaries, we are happy to pay it. Look after the hides.’

‘The hives?’ (page 471)

“ราคา” ไมโลบอก “เป็นที่น่าเจ็บใจมากครับท่าน แพงลิบลิว แต่เนื่องจากเป็นไม้ที่เราซื้อมาจากสาขาในสังกัดของเราเอง เราก็เลยเต็มใจจ่าย อ้อ ช่วยดูหนังสัตว์ให้ด้วยนะครับท่าน”

“นักษัตริย์เธอ”

ตอนนี้เป็นบทสนทนาระหว่างไมโลกับพันเอกแคธคาท ซึ่งคุยกันเรื่องธุรกิจต่างๆที่ไมโลทำระหว่างสงคราม ผู้แต่งเล่นคำโดยใช้สัมผัสสระระหว่างคำว่า “hides” กับ “hives” ซึ่งหมายถึงหนังสือและรังผึ้งตามลำดับ ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า นักขัตริย์แทนคำว่า hives เพราะเห็นว่าผู้แต่งมีเจตนาที่ต้องการเล่นสัมผัสทางเสียงมากกว่าเนื่องจากเป็นบทสนทนา ดังนั้น เมื่อผู้อ่านได้ออกเสียงคำว่า “นักขัตริย์” เร็วๆ ผู้อ่านจะรู้สึกคล้ายคลึงกับคำว่าหนังสือ และถือได้ว่าเป็นแก้ปัญหาลงในระดับคำ

ตัวอย่างที่ 3

Major Danby confided that Group was incensed with all flight surgeons because of Dr. Stubbs, the busy-hair, bagged-chinned, slovenly flight surgeon in Dunbar's squadron who was deliberately and defiantly brewing insidious dissension there by grounding all men with sixty missions on proper forms that were rejected by Group indignantly with orders restoring the confused pilots, navigators, bombardiers and gunners to combat duty. (page 435)

พันตรีแดนบี เผยความลับว่า การที่ศูนย์บังคับบัญชาใหญ่โมโหนายแพทย์เวชศาสตร์การบินทุกคนเป็นอย่างมากนั้นเป็นเพราะหมอสตีบส์ หมอคนที่หัวยุ่งๆ คางห้อยย้อย ทำทางสกปรก เขาเป็นนายแพทย์เวชศาสตร์การบินประจำฝูงบินของดันบาร์ หมอสตีบส์ใช้ความเจ้าเล่ห์ก่อหวอดสร้างความแตกแยกอย่างจงใจและไม่เกรงกลัวศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ เขาให้นายทหารทุกคนงดบินถึง 60 ภารกิจโดยเขียนลงบนแบบฟอร์มอย่างถูกต้อง แต่ถูกศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ปฏิเสธกลับมาด้วยความโมโห พร้อมกับมีคำสั่งให้นักบิน ดันหน พลทิ้งระเบิด และนายทหารฝ่ายระดมยิงซึ่งอยู่ในภาวะสับสน กลับไปปฏิบัติหน้าที่รบเหมือนเดิม

จากข้อความของต้นฉบับที่ยกมา จะเห็นได้ว่าผู้แต่งจะใช้รูปประโยคยาว โดยที่สามารถเขียนประโยคหนึ่งประโยคออกมาได้ยาวถึง 5 บรรทัดต่อเนื่องกัน และใช้รูปขยายไปเรื่อยๆ อย่งไรก็ตาม เมื่อต้องถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทย จึงจำเป็นต้องมีการปรับโครงสร้างภาษาให้เข้ากับโครงสร้างภาษาไทย มิฉะนั้น รูปประโยคแปลจะเยิ่นเย้อ ไม่สละสลวยและได้ใจความ ผู้วิจัยจึงตัดสินใจที่จะถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทยโดยแบ่งออกเป็นประโยคย่อยๆ หลายประโยค เพื่อไม่ให้ดูเยิ่นเย้อ ได้ใจความ และให้ผู้อ่านได้มีจังหวะหยุดพัก เมื่อได้อ่านภาษาฉบับแปล

4.2.6 ปัญหาด้านคำศัพท์เฉพาะทาง

ในเรื่อง *Catch-22* ปรากฏคำศัพท์เฉพาะทางในหลายๆด้าน เช่น คำศัพท์ด้านการทหาร คำศัพท์ด้านการแพทย์ และคำศัพท์ด้านธุรกิจการค้า นอกจากผู้แปลจะต้องค้นหาคำศัพท์เหล่านี้จากพจนานุกรม อินเทอร์เน็ต หรือถามผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้แปลยังต้องคำนึงว่าเมื่อแปลคำศัพท์เหล่านี้ ออกมาเป็นภาษาไทยแล้ว จะต้องทำให้คำแปลเข้ากับบริบทที่วงการต่างๆที่เกี่ยวข้องใช้กันใน ภาษาปลายทาง กล่าวคือ ถ้าแปลคำศัพท์ด้านทหารก็ต้องแปลออกมาให้ได้ความหมายเดียวกับที่ วงการทหารไทยใช้กัน และอาจจะต้องมีการเพิ่มคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถ หรือเพิ่มคำอธิบายไว้ ข้างหน้า หรือข้างหลังคำศัพท์เฉพาะทางนั้นๆ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

...and a pedantic cetologist from the zoology department at Harvard who had been shanghaied ruthlessly into the Medical Corps by a faulty anode in an I.B.M. machine and spent his sessions with the dying colonel trying to discuss *Moby Dick* with him. (page 23)

...และนักสัตวศาสตร์หัวล้าน อดรู้ จากภาควิชาสัตววิทยาที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ซึ่งเคย ถูกบังคับให้อยู่เหล่าทหารแพทย์อย่างไร้ความปราณี เนื่องมาจากขั้วบวกของเครื่องจักรยี่ห้อไอบีเอ็ม เกิดความผิดพลาด เขาก็เลยต้องใช้ชั่วโมงของเขาอยู่กับผู้พันใกล้ตาย โดยพยายามคุยกับผู้พันเรื่อง โมบี ดิก

คำว่า “Medical Corps” ถือเป็นศัพท์เฉพาะทางเกี่ยวกับทหาร ซึ่งเป็นหนึ่งในเหล่าทหาร หลากๆเหล่า เมื่อแปลออกมาเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยจึงต้องตรวจสอบความถูกต้องกับคำแปลที่เหล่า ทหารไทยใช้กันด้วย เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดคำแปลออกมาให้เข้ากับคำที่นิยมใช้กันในวัฒนธรรมของ ผู้อ่านปลายทาง โดยสามารถตรวจสอบได้จากเว็บไซต์ของกองทัพไทย ซึ่งจะให้รายละเอียด คำศัพท์เฉพาะทางด้านการทหารเป็นภาษาไทยเทียบกับภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่าทางกองทัพไทย ได้กำหนดให้คำนี้แปลออกมาว่า “เหล่าแพทย์ทหาร” จึงได้ถ่ายทอดคำแปลตามที่ได้อ้างอิงจาก คำศัพท์ที่กองทัพกำหนด

ตัวอย่างที่ 2

'We've got cedars from Lebanon due at the sawmill in Oslo to be turned into shingles for the builder in Cape Cod. C.O.D. And then there's the peas.' (page 470)

“เรากำลังจะได้ไม้ซีดาร์จากเลบานอนที่โรงเลื่อยในเมืองออสโล เพื่อเอามาแปรรูปเป็นแผ่นมุงหลังคาให้ผู้รับเหมาในเมืองชายทะเลเคปคอด ส่งแบบซีโอดี ซึ่งก็คือ จ่ายสดเมื่อของส่งถึง และจากนั้นก็ยังมีเรื่องถั่ว”

ตอนนี้เป็นบทสนทนาระหว่างไมโลกับพันเอกแคธคาท ซึ่งกำลังพูดคุยเกี่ยวกับส่งสินค้า และการจัดเก็บเงิน คำว่า “C.O.D.” เป็นคำศัพท์เฉพาะทางธุรกิจการค้า และผู้อ่านบางท่านอาจจะไม่เข้าใจถ้าแปลเป็น ซีโอดี เพียงอย่างเดียว ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มคำอธิบายไว้ทั้งข้างหน้าและข้างหลังว่า เป็นรูปแบบการขนส่งสินค้าประเภทหนึ่ง และบอกคร่าวๆพอให้เข้าใจว่ามีลักษณะอย่างไร จากนั้น จึงได้ใส่รายละเอียดในเชิงอรรถว่า “C.O.D.” ย่อมาจากคำว่า “Cash on Delivery” และหมายถึงการชำระเงินค่าสินค้าด้วยเงินสดเมื่อได้รับสินค้าที่นำไปส่งมอบ

ตัวอย่าง 3

'And don't forget the galvanized zinc in the warehouse at Flint. Four carloads of galvanized zinc from Flint must be flown to the smelters in Damascus by noon of the eighteenth, terms F.O.B. Calcutta two per cent ten days E.O.M....' (p.470)

“แล้วก็อย่าลืมเรื่องสังกะสีชุบใน โกดังที่เมืองฟลินต์ด้วยนะครับ สังกะสีชุบ 4 คันรถ จากฟลินต์จะต้องส่งไปให้โรงหลอมในเมืองดามัสกัสวันที่ 18 ก่อนเที่ยง เงื่อนไขการส่งเป็นแบบ เอฟโอบี และก็ต้องส่งไปที่กัลกัตตา เป็นแบบ 2/10 อีโอเอ็ม...”

ตัวอย่างข้างต้นเป็นบทสนทนาระหว่างไมโลกับพันเอก แคธคาท ซึ่งกำลังพูดคุยเรื่อง เงื่อนไขการขนส่งสินค้าแบบต่างๆ คำว่า “F.O.B.” และ “E.O.M.” เป็นคำศัพท์เฉพาะทางธุรกิจ การค้า และผู้อ่านบางท่านอาจจะไม่เข้าใจถ้าแปลเป็น “เอฟโอบี” และ “อีโอเอ็ม” เพียงอย่างเดียว เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ 2 ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มคำอธิบายไว้ทั้งข้างหน้าและข้างหลังว่าเป็นเงื่อนไขการขนส่งสินค้าประเภทหนึ่ง และบอกคร่าวๆพอให้เข้าใจว่ามีลักษณะอย่างไร จากนั้น จึงได้ใส่

รายละเอียดในเชิงอรรถว่า “F.O.B.” ย่อมาจากคำว่า “Free on Board” และหมายถึงราคาสินค้าที่ส่งมอบ ณ ท่าเรือ ส่วน “E.O.M.” ย่อมาจากคำว่า “End of Month” หมายถึง ส่วนลดที่ลูกค้าจะได้รับถ้าหากชำระเงินภายในเวลาที่กำหนดไว้ โดยต้องดูควบคู่ไปกับคำว่า “Two per cent ten days” ซึ่งสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทยที่นิยมใช้กันในวัฒนธรรมปลายทางสำหรับแวดวงธุรกิจการค้าได้ว่า “2/10”

กล่าวโดยสรุป แม้ว่าผู้แปลจะได้ทำการวิเคราะห์ต้นฉบับอย่างละเอียด และวางแผนการแปลมาเป็นอย่างดีแล้ว แต่ก็ยังคงมีปัญหาอื่นๆเกิดขึ้นในระหว่างการแปลอยู่ดี ซึ่งได้แก่ ปัญหาด้านสังคม วัฒนธรรม และการเมือง ปัญหาด้านการแปลกลวิธีเสียคดี ปัญหาการแปลเนื้อหาแอบเบอร์ด ปัญหาในการแปลชื่อเฉพาะ ปัญหาด้านภาษา และปัญหาด้านคำศัพท์เฉพาะทาง ปัญหาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาหลักๆที่พบในระหว่างการแปลนวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยต้องใช้วิธีการตามที่ได้เสนอไว้ข้างต้นเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการแปล ทั้งนี้เป็นไปเพื่อให้ได้งานแปลที่มีอรรถรสได้เทียบเคียงกับต้นฉบับมากที่สุด ถึงแม้ว่าจะทำให้เทียบเท่าไม่ได้ก็ตาม อย่างไรก็ตาม การเลือกแนวทางแก้ไขปัญหานั้นยังต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง บริบท และผู้อ่านที่อยู่ในวัฒนธรรมปลายทางด้วยเช่นกัน

บทที่ 5

ตัวบทต้นฉบับและฉบับแปล

ตัวบทที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในครั้งนี้ คัดมาจากนวนิยายเรื่อง *Catch-22* ซึ่งประพันธ์โดยโจเซฟ เฮลเลอร์ ทั้งหมดรวมแล้วเป็นจำนวน 48 หน้า ประกอบด้วยบทที่ 1, 4, 5, 31 และ 35 ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอทั้งต้นฉบับและบทแปลเคียงคู่กันไปเพื่อให้อ่านง่ายขึ้น

ภาษาต้นฉบับ	ภาษาฉบับแปล
<p>1 THE TEXAN</p> <p>It was love at first sight.</p> <p>The first time Yossarian saw the chaplain he fell madly in love with him.</p> <p>Yossarian was in the hospital with a pain in his liver that fell just short of being jaundice. The doctors were puzzled by the fact that it wasn't quite jaundice. If it became jaundice they could treat it. If it didn't become jaundice and went away they could discharge him. But this just being short of jaundice all the time confused</p>	<p>1 เดอะ เท็กซัน</p> <p>นั่นคือรักแรกพบ</p> <p>ครั้งแรกที่เห็นอนุศาสนาจารย์ ขอสซาเรียนก็เกิดตกหลุมรักเขาอย่างหัวปักหัวปำ</p> <p>ขอสซาเรียนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเนื่องจากมีอาการปวดตับ คล้ายๆกับจะเป็นโรคดีซ่าน หมอต่างก็งุนงงกับข้อเท็จจริงที่ว่านั่นไม่ใช่อาการของโรคดีซ่านซะทีเดียว ถ้าหากนั่นเป็นอาการของโรคดีซ่านจริง พวกเขาก็สามารถรักษาได้ แต่ถ้าไม่ใช่อาการของโรคดีซ่านและหายไปเอง พวกเขาก็ปล่อยตัวขอสซาเรียนออกจากโรงพยาบาลได้ อย่างไรก็ตาม อาการที่เป็นเหมือนโรคดีซ่านก็ไม่เชิงอยู่ตลอดเวลา นั้นทำให้พวกเขาสับสน</p>

them.

Each morning they came around, three brisk and serious men with efficient mouths and inefficient eyes, accompanied by brisk and serious Nurse Duckett, one of the ward nurses who didn't like Yossarian. They read the chart at the foot of the bed and asked impatiently about the pain. They seemed irritated when he told them it was exactly the same.

‘Still no movement?’ the full colonel demanded.

The doctors exchanged a look when he shook his head.

‘Give him another pill.’

Nurse Duckett made a note to give Yossarian another pill, and the four of them moved along to the next bed. None of the nurses liked Yossarian. Actually, the pain in his liver had gone away, but Yossarian didn't say anything and the doctors never suspected. They just suspected that he had been moving his bowels and not telling

ทุกๆเช้า ทั้งหมอและนางพยาบาลจะมาอยู่รอบๆของสซาเรียน หมอผู้ชายสามคน ทำทางกระวีกระวาด หน้าตาเคร่งขรึม เก่งแต่ปากแต่ตาสั่ว จะมาพร้อมกับนางพยาบาล ทำทางกระวีกระวาด เคร่งขรึม ชื่อว่าดักเก็ต นางพยาบาลดักเก็ตเป็นนางพยาบาล ประจำออร์ดคนหนึ่ง ที่ไม่ชอบให้น้ำยอสซาเรียนเอาซะเลย พวกเขาจะอ่านตาราง ข้อมูลตรงปลายเตียง และถามอาการปวดของยอสซาเรียนอย่างเร่งรีบ แล้วก็ดูเหมือนว่าจะหงุดหงิดเมื่อยอสซาเรียนบอกว่ามีอาการเหมือนเดิม

“ยังไม่ถ่ายอีกหรือ” หมอยศพันเอกถาม

และต่างก็มองหน้ากัน เมื่อยอสซาเรียนส่ายหน้าปฏิเสธ

“ให้ยาเขาอีกเม็ด”

นางพยาบาลดักเก็ตจดบันทึกว่าจะต้องให้ยายอสซาเรียนอีกเม็ด และทั้งสี่คนก็ย้ายไปเตียงข้างๆ ไม่มีนางพยาบาลคนไหนชอบยอสซาเรียนสักคน อันที่จริงเขาไม่มีอาการปวดตับแล้ว แต่ก็ได้พูดออกไป แกรมหมอกก็ไม่ระแคะระคายอะไรเลย นอกจากจะแค่สงสัยว่ายอสซาเรียนถ่ายอุจจาระแล้วโดยไม่ยอมบอกใคร

anyone.

Yossarian had everything he wanted in the hospital. The food wasn't too bad, and his meals were brought to him in bed. There were extra rations of fresh meat, and during the hot part of the afternoon he and the others were served chilled fruit juice or chilled chocolate milk. Apart from the doctors and the nurses, no one ever disturbed him. For a little while in the morning he had to censor letters, but he was free after that to spend the rest of each day lying around idly with a clear conscience. He was comfortable in the hospital, and it was easy to stay on because he always ran a temperature of 101. He was even more comfortable than Dunbar, who had to keep falling down on his face in order to get his meals brought to him in bed.

After he had made up his mind to spend the rest of the war in the hospital, Yossarian wrote letters to everyone he knew saying that he was in the hospital but never mentioning why. One day he had a better idea. To

ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ ยอสซาเรียนมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ อาหารก็ไม่ได้แย่นัก และยังนำมาให้ถึงเตียง แลยังมีเนื้อสัตว์เพิ่มให้พิเศษอีกต่างหาก อีกทั้งในช่วงบ่ายของวันที่อากาศร้อนๆ ยอสซาเรียนกับคนไข้คนอื่นๆ ก็ได้กินน้ำผลไม้เย็นๆ หรือนมช็อกโกแลตเย็นๆ นอกจากหมอบนเตียงพยาบาลที่นี่แล้ว ก็ไม่มีใครมารบกวนเขาเลยในตอนเช้า ยอสซาเรียนจะต้องมีหน้าที่ตรวจอ่านจดหมายต่างๆ จากนั้น เขาก็จะว่างและก็ใช้เวลาที่เหลือของแต่ละวันนอนเล่นเอกเขนกคิดอะไรเพลินๆ เขารู้สึกสะดวกสบายเมื่ออยู่ที่โรงพยาบาล และก็ไม่ไขว่เรื่องยากที่จะอยู่ต่อเนื่องจากอุณหภูมิในร่างกายของเขามักจะอยู่ที่ 101 องศาฟาเรนไฮต์ ยอสซาเรียนสะดวกสบายยิ่งกว่าดันบาร์ ซึ่งจะต้องคอยทำให้ตัวเองสะดุดหน้าคว่ำอยู่เรื่อยๆ เพื่อที่จะได้มีคนนำอาหารมาให้ที่เตียง

หลังจากที่ยอสซาเรียนตัดสินใจที่จะใช้ช่วงเวลาที่เหลือของสงครามอยู่ที่โรงพยาบาล เขาก็เขียนจดหมายถึงทุกคนที่รู้จัก บอกว่าเขารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล แต่ไม่ได้บอกสาเหตุว่าทำไม วันหนึ่ง เขาเกิดความคิดดีๆ ขึ้นมา ยอสซาเรียนเขียนจด

everyone he knew he wrote that he was going on a very dangerous mission. "They asked for volunteers. It's very dangerous, but someone has to do it. I'll write you the instant I get back." And he had not written anyone since.

All the officer patients in the ward were forced to censor letters written by all the enlisted-men patients, who were kept in residence in wards of their own. It was a monotonous job, and Yossarian was disappointed to learn that the lives of enlisted men were only slightly more interesting than the lives of officers. After the first day he had no curiosity at all. To break the monotony he invented games. Death to all modifiers, he declared one day, and out of every letter that passed through his hands went every adverb and every adjective. The next day he made war on articles. He reached a much higher plane of creativity the following day when he blacked out everything in the letters but a, an and the. That erected more dynamic intralinear tensions, he felt, and in just about every case left a message far more universal. Soon

หมายถึงทุกคนที่รู้จัก และบอกว่าเขากำลังจะไปปฏิบัติภารกิจที่อันตรายมาก “พวกนั้นอยากได้อาสาสมัคร ถึงจะเป็นงานอันตราย แต่ก็ต้องมีใครสักคนทำ ผมจะเขียนจดหมายถึงคุณทันทีที่กลับมา” และเขาก็ไม่ได้เขียนจดหมายถึงใครอีกเลยนับแต่นั้นเป็นต้นมา

ผู้ป่วยที่เป็นเจ้าหน้าที่ทหารทุกคนในวอร์ดดังกล่าวจะถูกบังคับให้ตรวจอ่านจดหมายของคนที่ใช้ที่เป็นทหารเกณฑ์ทุกคน ซึ่งจะรักษาตัวอยู่ที่วอร์ดต่างๆ ของตัวเอง งานตรวจอ่านจดหมายเป็นงานที่น่าเบื่อหน่าย และยอซซาเรียนก็รู้สึกผิดหวัง เมื่อได้รู้ว่าชีวิตของเหล่าทหารเกณฑ์พวกนั้นน่าสนใจกว่าชีวิตของเจ้าหน้าที่ทหารเพียงเล็กน้อยเท่านั้น หลังจากวันแรก เขาก็หมดความสนใจใคร่รู้ต่อไป เพื่อให้พ้นจากความจำเจดังกล่าว ยอซซาเรียนจึงคิดเกมต่างๆ ขึ้นมา คำขยายต้องตายให้หมด เขาประกาศขึ้นมาในวันหนึ่ง และขีดฆ่าทั้งคำวิเศษณ์และคำคุณศัพท์หมดทุกคำในจดหมายที่ผ่านมาถึงมือเขา วันต่อมา เขาทำสงครามกับคำนำหน้านาม ความคิดสร้างสรรค์ของยอซซาเรียนบินได้เพดานสูงไปมากยิ่งขึ้นในอีกวันหนึ่ง เขาลบทุกคำในจดหมายทิ้ง และเหลือไว้แต่คำนำหน้านาม a an และ the ยอซซาเรียนรู้สึกว่ามันยิ่งทำให้เกิดความตึงเครียดในบรรทัดเดียวกันมากขึ้นและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เขาทำให้ข้อความในจดหมายเกือบทุกฉบับมีความเป็นสากลมากขึ้น ต่อมาไม่นาน เขาก็ได้เนรเทศตัดส่วนที่เป็นคำขึ้นต้นทักทายกับลายมือชื่อออกไป และไม่ได้แตะต้องส่วนที่เป็นเนื้อความ ครั้งหนึ่ง เขาลบทุกอย่างออกหมด เหลือไว้แต่คำขึ้นต้นว่า “เมรี

he was proscribing parts of salutations and signatures and leaving the text untouched. One time he blacked out all but the salutation "Dear Mary" from a letter, and at the bottom he wrote, "I yearn for you tragically. R. O. Shipman, Chaplain, U.S. Army." R.O. Shipman was the group chaplain's name.

When he had exhausted all possibilities in the letters, he began attacking the names and addresses on the envelopes, obliterating whole homes and streets, annihilating entire metropolises with careless flicks of his wrist as though he were God. Catch-22 required that each censored letter bear the censoring officer's name. Most letters he didn't read at all. On those he didn't read at all he wrote his own name. On those he did read he wrote, "Washington Irving." When that grew monotonous he wrote, "Irving Washington." Censoring the envelopes had serious repercussions, produced a ripple of anxiety on some ethereal military echelon that floated a C.I.D. man back into the ward posing as a patient. They all knew he was a C.I.D. man because he

ที่รัก” และเขียนตอนท้ายจดหมายว่า “ผมคิดถึงคุณใจจะขาด จาก อาร์โอชิปแมน อนุศาสนาจารย์ กองทัพบกสหรัฐฯ” อาร์โอชิปแมนเป็นชื่อของกลุ่มอนุศาสนาจารย์

เมื่อขอสขารเรียนใช้ทุกวิธีที่กล่าวมาข้างต้นหมดแล้ว เขาก็เริ่มจุ่มไปที่ชื่อและที่อยู่บนซองจดหมาย โดยลบบ้านเลขที่ ชื่อถนน ชื่อเมืองออกทั้งหมด ด้วยการตัดชื่อมืออย่างไม่แยแสราวกับว่าตนเองเป็นพระเจ้า กฎแคช-22 กำหนดไว้ว่าจดหมายทุกฉบับที่ถูกรวดจะต้องมีการลงชื่อเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจ ส่วนใหญ่แล้ว ขอสขารเรียนแทบจะไม่ได้อ่านจดหมายเลย เขาจะลงชื่อตัวเองสำหรับจดหมายที่ไม่ได้นำมาอ่าน ส่วนจดหมายที่อ่าน เขาจะลงชื่อว่า “วอชิงตัน เออร์วิง” เมื่อชื่อนั้นเริ่มจำเจ เขาก็จะลงชื่อว่า “เออร์วิง วอชิงตัน” การตรวจสอบของจดหมายด้วยวิธีดังกล่าวส่งผลกระทบต่อร้ายแรง โดยสร้างระลอกคลื่นความกังวลไปถึงนายทหารระดับชั้นยศสูง จึงทำให้มีการส่งเจ้าหน้าที่ซีไอดีจากกรมสอบสวนคดีอาชญากรรมกลับเข้ามาอยู่ที่วอร์ดดังกล่าวในฐานะคนไข้ ผู้ป่วยทุกคนที่โรงพยาบาลรู้ว่าเขาเป็นเจ้าหน้าที่ซีไอดี เพราะเขามักจะถามแต่เรื่องเกี่ยวกับนายทหารที่ชื่อเออร์วิง หรือ วอชิงตัน ทั้งยังไม่เคยตรวจ

kept inquiring about an officer named Irving or Washington and because after his first day there he wouldn't censor letters. He found them too monotonous.

It was a good ward this time, one of the best he and Dunbar had ever enjoyed. With them this time was the twenty-four-year-old fighter-pilot captain with the sparse golden mustache who had been shot into the Adriatic Sea in midwinter and not even caught cold. Now the summer was upon them, the captain had not been shot down, and he said he had the grippe. In the bed on Yossarian's right, still lying amorously on his belly, was the startled captain with malaria in his blood and a mosquito bite on his ass. Across the aisle from Yossarian was Dunbar, and next to Dunbar was the artillery captain with whom Yossarian had stopped playing chess. The captain was a good chess player, and the games were always interesting. Yossarian had stopped playing chess with him because the games were so interesting they were foolish. Then there was the educated Texan from Texas who looked like someone in Technicolor and felt,

อ่านจดหมายเลยหลังจากวันแรกที่มาอยู่โรงพยาบาลด้วยคิดว่าจดหมายพวกนั้นน่าเบื่อ

ครั้งนี้ถือว่าเป็นวอร์ดที่ดี กล่าวคือ เป็นวอร์ดที่ดีที่สุดวอร์ดหนึ่งที่ขอสซาเรียน และดันบาร์ชอบ มีนักบินขับไล่ อายุ 24 ปี หนวดเคราสีทองหромแหมมมาอยู่ที่วอร์ดนี้ด้วย เขาถูกยิงตกลงไปในทะเลเอเดรียติกช่วงกลางฤดูหนาว แต่กลับไม่เป็นหวัดเลย ตอนนี้ เป็นช่วงฤดูร้อน นักบินขับไล่คนนั้นก็ไม่ได้ถูกยิง แต่เขากลับบอกว่าเขาเป็นหวัด เติงด้านขวาของขอสซาเรียนเป็นนักบินจีตอกใจ ซึ่งติดเชื้อมาลาเรียในกระแสเลือด และมีรอยขุยกัดที่ก้น แต่ก็ยังนอนดีพุงอย่างสบายอกสบายใจ ตรงข้ามกับทางเดินจากเตียงขอสซาเรียนเป็นเตียงของดันบาร์ ถัดจากดันบาร์เป็นนายทหารปืนใหญ่ยศร่อยเอก ซึ่งขอสซาเรียนหยุดเล่นหมากรุกด้วย เขาเล่นหมากรุกเก่งมาก ทำให้เกมน่าสนใจอยู่ตลอดเวลา ขอสซาเรียนเลิกเล่นหมากรุกกับเขาเนื่องจากเกมหมากรุกน่าสนใจมากจนทำให้พวกเขาดูเป็นคนเบาปัญญา จากนั้น ก็จะเป็นเตียงของคนเท็กชั้นจากรัฐเท็กซัส ผู้ซึ่งมีการศึกษา มีลักษณะเหมือนคนในภาพยนตร์แบบเทคนิคัลเลอร์ ด้วยเลือดรักชาติ เขาจึงรู้สึกว่ามีอันจะกิน ซึ่งเป็นกลุ่มคนผู้มีเกียรติ ควรจะได้รับสิทธิ์ในการลงคะแนนเสียงมากกว่าคนจรจัด โสเภณี อาชญากร พวกคนเลว คน

patriotically, that people of means – decent folk – should be given more votes than drifters, whores, criminals, degenerates, atheists and indecent folk – people without means.

Yossarian was unspringing rhythms in the letters the day they brought the Texan in. It was another quiet, hot, untroubled day. The heat pressed heavily on the roof, stifling sound. Dunbar was lying motionless on his back again with his eyes staring up at the ceiling like a doll's. He was working hard at increasing his life span. He did it by cultivating boredom. Dunbar was working so hard at increasing his life span that Yossarian thought he was dead. They put the Texan in a bed in the middle of the ward, and it wasn't long before he donated his views.

Dunbar sat up like a shot. "That's it," he cried excitedly. "There was something missing – all the time I knew there was something missing – and now I know what it is." He banged his fist down into his palm. "No patriotism," he declared.

ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า และคนหยาบคาย ซึ่งเป็นผู้ไม่มีอันจะกิน

ยอสซาเรียนกำลังตัดข้อความที่มีจังหวะสัมผัสในจดหมายทิ้ง ในวันที่พวกนั้นพาคนเท็กซัสเข้ามา วันนั้นเป็นวันที่สงบเงียบ ร้อน และไม่มีเรื่องยุ่งยาก ไอความร้อน สุมเกาะอยู่บนหลังคา ทำให้เสียงทั้งมวลหายใจไม่ออก ดันบาร์อยู่ในท่านอนหงาย ไม่ขยับเขยื้อนอีกครั้ง ตาจ้องมองเพดานเหมือนกับตาของตุ๊กตา เขากำลังทำงานอย่างหนักเพื่อเพิ่มอายุขัยของตนเองด้วยการบ่มเพาะความน่าเบื่อ ดันบาร์ทำงานหนักเพื่อเพิ่มอายุขัยของตัวเองมากจนยอสซาเรียนคิดว่าเขาตายเสียแล้ว พวกนั้นให้คนเท็กซัสอยู่เตียงตรงกลางวอร์ด ไม่นานนัก เขาก็เริ่มแสดงความคิดเห็นออกมา

ดันบาร์ดีดตัวลุกขึ้นนั่ง “นั่นแหละ” เขาร้องออกมาอย่างตื่นตื่น “มีอะไรหายไป สักอย่าง ฉันรู้ที่อยู่ตลอดเวลาว่ามันต้องมีอะไรหายไป ตอนนี้ ฉันรู้แล้วว่าอะไรหายไป เขาทุบกำปั้นลงบนฝ่ามือตนเองอย่างแรง “ความรักชาติหายไปนั่นเอง” เขาบอก

‘You're right,’ Yossarian shouted back. ‘You're right, you're right, you're right. The hot dog, the Brooklyn Dodgers. Mom's apple pie. That's what everyone's fighting for. But who's fighting for the decent folk? Who's fighting for more votes for the decent folk? There's no patriotism, that's what it is. And no matriotism, either.’

The warrant officer on Yossarian's left was unimpressed. "Who gives a shit?" he asked tiredly, and turned over on his side to go to sleep.

The Texan turned out to be good-natured, generous and likable. In three days no one could stand him.

He sent shudders of annoyance scampering up ticklish spines, and everybody fled from him – everybody but the soldier in white, who had no choice. The soldier in white was encased from head to toe in plaster and gauze. He had two useless legs and two useless arms. He had been

“ถูกต้อง” ขอสซาเรียนตะโกนกลับมา “นายพูดถูก ถูกจริงๆ ถูกที่สุด” ทุกคนยอมสู้เพื่อ ฮ็อทดอก ทิมบรูคลินดีอดเจอร์² พายแอปเปิ้ลแบบโฮมเมดของแม่ แต่ใครล่ะจะสู้เพื่อผู้มีเกียรติ เรื่องอะไรจะต้องสู้ให้พวกนั้นมีสิทธิ์ออกเสียงมากขึ้น ไร้ความรักช่งรักชาติ สู้เพื่อบ้านเกิดเมืองนอนอะไรนะ ไม่มีหรอก”

พันจ่าทางซ้ายมือของขอสซาเรียนรู้สึกไม่ค่อยประทับใจเท่าไร “ใครพูดเรื่องเง่านี้ขึ้นมาวะ” เขาถามอย่างรำคาญ แล้วก็พลิกตัวนอนหันหลังให้

ชายเท็กซัสคนนั้นกลับกลายเป็นคนที่มีนิสัยใจคอดี มีน้ำใจ และเป็นที่น่าชื่นชอบ แต่ภายในสามวัน ก็ไม่มีใครทนเขาได้

เขาสร้างความรำคาญจนทำให้ใครๆ ต่างก็สะดุ้งโหยงไปจนถึงไขสันหลัง และทุกคนๆ ก็เริ่มหนีเขา ทุกคนยกเว้นทหารในชุดขาว ซึ่งไม่มีทางเลือก นายทหารในชุดขาวถูกห่อหุ้มด้วยผ้าพันแผลและผ้าก๊อซตั้งแต่ตัวจรดเท้า ขาและแขนทั้งสองข้างของเขาใช้การไม่ได้ เขาถูกแอบพาตัวเข้ามาที่เวิร์ดในตอนกลางคืน โดยที่ผู้ป่วยคนอื่นๆ ไม่

² บรูคลิน ดีอดเจอร์ (Brooklyn Dodgers) เป็นชื่อทีมเบสบอลอเมริกันทีมหนึ่งในปี ค.ศ.1913 และระหว่างปี ค.ศ. 1932-1957 ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น ลอสแอนเจลิส ดีอดเจอร์ (Los Angeles Dodgers)

smuggled into the ward during the night, and the men had no idea he was among them until they awoke in the morning and saw the two strange legs hoisted from the hips, the two strange arms anchored up perpendicularly, all four limbs pinioned strangely in air by lead weights suspended darkly above him that never moved. Sewn into the bandages over the insides of both elbows were zippered lips through which he was fed clear fluid from a clear jar. A silent zinc pipe rose from the cement on his groin and was coupled to a slim rubber hose that carried waste from his kidneys and dripped it efficiently into a clear, stoppered jar on the floor. When the jar on the floor was full, the jar feeding his elbow was empty, and the two were simply switched quickly so that the stuff could drip back into him. All they ever really saw of the soldier in white was a frayed black hole over his mouth.

The soldier in white had been filed next to the Texan, and the Texan sat sideways on his own bed and talked to him throughout the morning, afternoon and evening in a pleasant, sympathetic drawl. The Texan never minded

ทราบ จนกระทั่งตื่นขึ้นมาในตอนเช้า และเห็นขาประหลาดๆ ทั้งสองข้างถูกยกขึ้น ตั้งแต่แนวสะโพก รวมทั้งแขนทั้งสองข้างก็ถูกยกขึ้นเป็นแนวตั้งฉาก แขนขาทั้งสองถูกจับมัดอย่างแปลกๆ ในอากาศเหนือตัวเขาด้วยลูกตุ้มตะกั่ว ซึ่งแขวนชอนอยู่ในที่มืด และไม่เคยขยับเขยื้อนเลย ผ้าพันแผลพันเหนือข้อศอกด้านในทั้งสองข้างมีซิปสำหรับเปิด-ปิดเย็บติดอยู่ โดยจะมีของเหลวใสจากเหยือกใสบานเข้าไป มีท่อสังกะสีไร้เสียงไหลออกมาจากซีเมนต์ชนิดยืดหยุ่นซึ่งติดอยู่บนต้นขาต่อเข้ากับสายยางบางๆ เส้นหนึ่ง ซึ่งจะคอยลำเลียงของเสียจากไต และหยดลงในเหยือกใสที่ตั้งอยู่บนพื้น และมีจุกปิดอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อเหยือกที่อยู่บนพื้นเต็ม เหยือกที่ป้อนข้อศอกว่าง พวกเขาจะสลับเหยือกทั้งสองอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ของเหลวจากเหยือกเก่าหยดกลับเข้าไปในตัวเขาผ่านซิปตรงข้อศอก สิ่งที่อยู่ป่วยคนอื่นเคยได้เห็นจริงๆ จากทหารในชุดขาวก็คือ รูสีดำเปื่อยยุ่ยที่อยู่เหนือปากของเขา

นายทหารในชุดขาวอยู่เคียงถัดจากชายชาวเท็กซัส และชายชาวเท็กซัสจะมานั่งที่ด้านหนึ่งของเตียงนายทหารในชุดขาว และพูดคุยกับเขาตลอดทั้งเช้า สาย บ่าย เย็น ด้วยเสียงยานางฟังพอใจ และเห็นอกเห็นใจ ชายชาวเท็กซัสไม่สนใจว่านายทหารในชุด

that he got no reply.

Temperatures were taken twice a day in the ward. Early each morning and late each afternoon Nurse Cramer entered with a jar full of thermometers and worked her way up one side of the ward and down the other, distributing a thermometer to each patient. She managed the soldier in white by inserting a thermometer into the hole over his mouth and leaving it balanced there on the lower rim. When she returned to the man in the first bed, she took his thermometer and recorded his temperature, and then moved on to the next bed and continued around the ward again. One afternoon when she had completed her first circuit of the ward and came a second time to the soldier in white, she read his thermometer and discovered that he was dead.

‘Murderer,’ Dunbar said quietly.

The Texan looked up at him with an uncertain grin.

‘Killer,’ Yossarian said.

เขาจะตอบเขาหรือไม่

ที่วอร์ดนี้ จะมีการวัดปรอทวันละสองครั้ง คือช่วงเช้าตรู่กับบ่ายแก่ๆของทุกวัน นางพยาบาลเมอร์จะเข้ามาพร้อมกับเหยือกที่มีปรอทวัดไข้ยู่เต็มไปหมด เดินแจกปรอทวัดไข้ให้คนไข้แต่ละคน โดยเริ่มจากตอนบนของวอร์ดก่อน จากนั้นจึงค่อยลงมาตอนล่าง เธอจัดการให้นายทหารในชุดขาววัดอุณหภูมิ โดยใส่ปรอทลงไปในรูที่อยู่เหนือปากเขา และทิ้งให้ปรอททรงตัวอยู่ตรงขอบล่าง เมื่อเธอกลับมาหาคนไข้ที่เตียงแรก เธอก็ดึงปรอทออก และบันทึกอุณหภูมิของเขา จากนั้น ก็ย้ายไปที่เตียงถัดไป และทำแบบนี้ไปเรื่อยๆทั่วแผนก บ่ายวันหนึ่ง เมื่อเธอวัดปรอทเสร็จไปครั้งแรกของวอร์ด และเดินมาหาชายทหารในชุดขาวครั้งที่สอง เธออ่านปรอทของเขา และพบว่าเขาเสียชีวิตแล้ว

“ฆาตกร” ดันบาร์พูดขึ้นเบาๆ

ชายชาวเท็กซันมองไปที่เขาพร้อมกับยิ้มกว้างอย่างสงสัย

“ฆาตกร” ยอสซาเรียนบอก

What are you fellas talkin' about?' the Texan asked nervously.

'You murdered him,' said Dunbar.

'You killed him,' said Yossarian.

The Texan shrank back. 'You fellas are crazy. I didn't even touch him.'

'You murdered him,' said Dunbar.

'I heard you kill him', said Yossarian.

'You killed him because he was a nigger,' Dunbar said.

'You fellas are crazy,' the Texan cried. 'They don't allow niggers in here. They got a special place for niggers.'

'The sergeant smuggled him in,' Dunbar said.

'The Communist sergeant,' said Yossarian.

'And you knew it.'

“พวกนายพูดเรื่องอะไรกัน” ชายชาวเท็กซัสถามอย่างกระวนกระวาย

“นายฆ่าเขา” ดันบาร์พูด

“นายฆ่าเขา” ยอสซาเรียนพูดตาม

ชายเท็กซัสถอยหลังกลับ “พวกนายมันบ้า ฉันยังไม่ทันจะแตะหมอนนั่นเลย”

“นายฆ่าเขา” ดันบาร์บอก

“ฉันได้ยินว่านายฆ่าเขา” ยอสซาเรียนพูดขึ้นบ้าง

“นายฆ่าเขาเพราะเขาเป็นไอ้มีด” ดันบาร์บอก

“พวกนายมันบ้า” ชายชาวเท็กซัสร้อง “เขาไม่อนุญาตให้พวกนิโกรเข้ามาในนี้สัก
หน่อย พวกเขามีที่พิเศษสำหรับพวกนิโกร”

“จ่านั่นมันแอบพาตัวเขาเข้ามา” ดันบาร์บอก

“ไอ้จ่าหัวคอมมิวนิสต์ไง” ยอสซาเรียนเอ่ยขึ้น

“และนายก็รู้นี่”

The warrant officer on Yossarian's left was unimpressed by the entire incident of the soldier in white. The warrant officer was unimpressed by everything and never spoke at all unless it was to show irritation.

The day before Yossarian met the chaplain, a stove exploded in the mess hall and set fire to one side of the kitchen. An intense heat flashed through the area. Even in Yossarian's ward, almost three hundred feet away, they could hear the roar of the blaze and the sharp cracks of flaming timber. Smoke sped past the orange-tinted windows. In about fifteen minutes the crash trucks from the airfield arrived to fight the fire. For a frantic half hour it was touch and go. Then the firemen began to get the upper hand. Suddenly there was the monotonous old drone of bombers returning from a mission, and the firemen had to roll up their hoses and speed back to the field in case one of the planes crashed and caught fire. The planes landed safely. As soon as the last one was down, the firemen wheeled their trucks around and

หันจ่าที่อยู่ทางด้านซ้ายของยอสซาเรียนรู้สึกไม่พอใจกับเหตุการณ์ทั้งหมดเกี่ยวกับนายทหารในชุดขาว เขาไม่พอใจไปซะทุกอย่างเรื่อง แต่ก็ไม่เคยพูดอะไรออกมาเลย นอกจากแสดงความหงุดหงิดให้เห็น

หนึ่งวันก่อนที่ยอสซาเรียนจะได้พบกับอนุศาสนาจารย์ ได้เกิดเหตุการณ์เตาระเบิดขึ้นที่โรงอาหาร และทำให้ห้องครัวด้านหนึ่งลุกเป็นเพลิง ความร้อนอย่างรุนแรงปรากฏขึ้นมาในชั่วอึดใจไปทั่วทั้งบริเวณนั้น แม้แต่ที่วอร์ดของยอสซาเรียนเอง ซึ่งอยู่ไกลออกไปเกือบ 300 ไมล์ ก็ยังได้ยินเสียงไฟลุกโชนคำราม และเสียงรอยแตกคังเปรี้ยะๆของไม้สักที่กำลังลุกเป็นไฟ คิวไฟได้กระจายผ่านบรรดาหน้าต่าง กระจกสีส้มอย่างรวดเร็ว อีกประมาณ 15 นาทีต่อมา รถบรรทุกสำหรับช่วยเหลือผู้รอดชีวิตจากเครื่องบินตกจากสนามบินก็มาถึงเพื่อช่วยดับไฟ ครึ่งชั่วโมงที่ป่าคั้งนั้นเป็นสถานการณ์ต่อแหลมที่น่าหวาดกลัว แล้วนักดับเพลิงก็เริ่มควบคุมเพลิงได้ทันใดนั้น บรรดาเครื่องบินทิ้งระเบิดเก่าๆ ควบคุมโดยวิทยุบังคับแต่ไม่มีนักบินประจำอยู่ ซึ่งกลับมาจากการปฏิบัติการก็ส่งเสียงเข้ามาเป็นทำนองเดียวกัน และนักดับเพลิงก็ต้องม้วนสายดับเพลิงเก็บ และรีบถอยออกมาที่สนาม เพื่อว่าเครื่องบินลำใดลำหนึ่งตกลงมา และก่อให้เกิดไฟไหม้ เครื่องบินดังกล่าวร้อนลงอย่างปลอดภัย

raced back up the hill to resume their fight with the fire at the hospital. When they got there, the blaze was out. It had died of its own accord, expired completely without even an ember to be watered down, and there was nothing for the disappointed firemen to do but drink tepid coffee and hang around trying to screw the nurses.

The chaplain arrived the day after the fire. Yossarian was busy expurgating all but romance words from the letters when the chaplain sat down in a chair between the beds and asked him how he was feeling. He had placed himself a bit to one side, and the captain's bars on the tab of his shirt collar were all the insignia Yossarian could see. Yossarian had no idea who he was and just took it for granted that he was either another doctor or another madman.

'Oh, pretty good,' he answered. 'I've got a slight pain in my liver and I haven't been the most regular of fellows, I guess, but all in all I must admit that I feel pretty good.'

ทันทีที่ เครื่องบินลำสุดท้ายลงจอด นักดับเพลิงก็หมุนพวงมาลัยรถ รีบขับขึ้นเขาด้วยความเร็วเพื่อกลับไปเริ่มต้นดับไฟที่โรงพยาบาลอีกครั้ง เมื่อพวกเขาไปถึงที่นั่น ไฟที่ลูกโชนกลับดับลงแล้ว ไฟดับลงไปเอง ดับสนิทไม่เหลือแม้แต่ถ่านคูปาให้ฉีดน้ำดับ และไม่เหลืออะไรให้เหล่านักดับเพลิงที่รู้สึกผิดหวังทำเลยนอกจากจะนั่งดื่มกาแฟจืดชืด แล้วก็ออกเตร็ดเตร่พยายามสอยพวกนางพยาบาลมามีเพศสัมพันธ์ด้วย

อนุศาสนาจารย์เดินทางมาถึงอีกหนึ่งวันหลังจากเกิดไฟไหม้ ยอซซาเรียนกำลังยุ่งกับการตัดคำทุกคำในจดหมายออก โดยเหลือไว้แต่คำหวานๆ เมื่ออนุศาสนาจารย์นั่งลงบนเก้าอี้ระหว่างเตียง และถามเขาว่ารู้สึกเป็นยังไงบ้าง เขาทิ้งตัวลงมาด้านหนึ่งเล็กน้อย บังบนแถบปกเสื้อร้อยเอกของเขามีแต่เครื่องหมายชั้นยศที่ยอซซาเรียนสามารถเห็นได้ ยอซซาเรียนไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร และก็สรุปเอาเองว่าชายคนนั้นอาจจะเป็นหมอ หรือไม่ก็คนวิกลจริตอีกคนหนึ่ง

“อืม ก็ค่อนข้างดี” เขาตอบ “รู้สึกปวดตบเล็กน้อย และคิดว่าคงไม่ได้เป็นคนที่ปกติที่สุดในบรรดาเพื่อนๆ แต่สรุปแล้วต้องยอมรับว่าผมค่อนข้างสบายดี”

<p>‘That's good,’ said the chaplain.</p> <p>‘Yes,’ Yossarian said. ‘Yes, that is good.’</p> <p>‘I meant to come around sooner,’ the chaplain said, ‘but I really haven't been well.’</p> <p>‘That's too bad,’ Yossarian said.</p> <p>‘Just a head cold,’ the chaplain added quickly.</p> <p>‘I've got a fever of a hundred and one,’ Yossarian added just as quickly.</p> <p>‘That's too bad,’ said the chaplain.</p> <p>‘Yes,’ Yossarian agreed. ‘Yes, that is too bad.’</p> <p>The chaplain fidgeted. ‘Is there anything I can do for you?’ he asked after a while.</p> <p>‘No, no.’ Yossarian sighed. ‘The doctors are doing all that's humanly possible, I suppose.’</p>	<p>“ดีแล้วล่ะ” อนุศาสนาจารย์บอก</p> <p>“อืม” ขอสซาเรียนตอบ “ดีทีเดียว”</p> <p>“ผมตั้งใจว่าจะมาที่นี้เร็วกว่านี้” อนุศาสนาจารย์พูด “แต่ผมไม่ค่อยสบายจริงๆ”</p> <p>“แยจ้จนะ” ขอสซาเรียนบอก</p> <p>“ก็แค่รู้สึกเย็นที่หัวนะ” อนุศาสนาจารย์บอกอย่างรวดเร็ว</p> <p>“ผมเองก็มีไข้ 101 องศา” ขอสซาเรียนบอกกลับเร็วๆเช่นกัน</p> <p>“งั้นก็แย่น้อยนะ” อนุศาสนาจารย์บอก</p> <p>“ครับ” ขอสซาเรียนเห็นด้วย “แย่”</p> <p>อนุศาสนาจารย์รู้สึกกระวนกระวายใจ “มีอะไรที่ผมพอจะช่วยคุณได้ไหม” เขาถามขึ้นหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง</p> <p>“ไม่ต้องหรอก” ขอสซาเรียนถอนหายใจ “ผมว่าหมอต่างก็ทำทุกวิธีเท่าที่มนุษย์จะพึงทำได้แล้วล่ะ”</p>
--	--

‘No, no.’ The chaplain colored faintly. ‘I didn't mean anything like that. I meant cigarettes...or books...or...toys.’

‘No, no,’ Yossarian said. ‘Thank you. I have everything I need, I suppose – everything but good health.’

‘That's too bad.’

‘Yes,’ Yossarian said. ‘Yes, that is too bad.’

The chaplain stirred again. He looked from side to side a few times, then gazed up at the ceiling, then down at the floor. He drew a deep breath.

‘Lieutenant Nately sends his regards,’ he said.

Yossarian was sorry to hear they had a mutual friend. It seemed there was a basis to their conversation after all. ‘You know Lieutenant Nately?’ he asked regretfully.

‘Yes, I know Lieutenant Nately quite well.’

“เปล่าๆ” อนุศาสนาจารย์หน้าแดงจิ้นมาเล็กน้อย “ผมไม่ได้หมายความว่าอะไรยังงั้น ผมหมายถึงพวกบุหรี่...หนังสือ...หรือพวกของเล่นนะ”

“ไม่ดีกว่า” ขอสซาเรียนบอก “ขอบคุณ ผมมีทุกอย่างที่ต้องการแล้ว คิดว่าทุกอย่างยกเว้นสุขภาพที่แข็งแรง”

“แย่หน่อยนะ”

“อืม ใช่” ขอสซาเรียนตอบ “แยจริงๆ”

อนุศาสนาจารย์ขยับท่าทางเล็กน้อย เขามองจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งสองสามครั้ง ก่อนจะจ้องไปที่เพดาน แล้วจึงจ้องมองพื้น เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ

“ร้อยโทเนทลีย์ฝากเชื่อมคุณด้วย” เขาบอก

ขอสซาเรียนรู้สึกเสียใจเมื่อได้ยินว่าพวกเขามีเพื่อนคนเดียวกัน ดูเหมือนว่าในที่สุดพวกเขาก็มีเรื่องให้สนทนาร่วมกัน “คุณรู้จักร้อยโทเนทลีย์ด้วยหรือ” เขาถามด้วยความรู้สึกเสียใจในภายหลัง

“ครับ ผมรู้จักเขาค่อนข้างดี”

<p>‘He's a bit loony, isn't he?’</p> <p>The chaplain's smile was embarrassed. ‘I'm afraid I couldn't say. I don't think I know him that well.’</p> <p>‘You can take my word for it,’ Yossarian said. ‘He's as goofy as they come.’</p> <p>The chaplain weighed the next silence heavily and then shattered it with an abrupt question. ‘You are Captain Yossarian, aren't you?’</p> <p>‘Nately had a bad start. He came from a good family.’</p> <p>‘Please excuse me,’ the chaplain persisted timorously. ‘I may be committing a very grave error. Are you Captain Yossarian?’</p> <p>‘Yes,’ Captain Yossarian confessed. ‘I am Captain Yossarian.’</p> <p>‘Of the 256th Squadron?’</p> <p>‘Of the fighting 256th Squadron,’ Yossarian replied. ‘I</p>	<p>“หมอนั่นมันบ้าเนอะ”</p> <p>รอยยิ้มของอนุศาสนาจารย์แสดงความอึดอัด “ผมเกรงว่าคงจะบอกไม่ได้ เพราะผมไม่ได้รู้จักเขาดีขนาดนั้น”</p> <p>“เชื่อผมได้เลย” ขอสซาเรียนบอก “หมอนั่นมันเซ่อๆซำๆทีเดียว”</p> <p>อนุศาสนาจารย์นั่งไปพักใหญ่ แล้วจึงทำลายความเงียบด้วยคำถามแบบปัจจุบันทันด่วน “คุณคือร้อยเอกขอสซาเรียนใช่ไหม”</p> <p>“เนทลีย์เริ่มต้นไม่ดี เพราะเขามาจากครอบครัวที่ดี”</p> <p>“ขอโทษนะครับ” อนุศาสนาจารย์ยังคงยืนกรานคำถามเดิมอย่างหวาดๆ “ผมอาจจะทำพลาดอย่างมหันต์ แต่ว่าคุณคือร้อยเอกขอสซาเรียนใช่ไหมครับ”</p> <p>“ใช่” ร้อยเอกขอสซาเรียนสารภาพ “ผมคือร้อยเอกขอสซาเรียน</p> <p>“จากฝูงบินที่ 256 ใช่ไหมครับ”</p> <p>“ครับ จากฝูงบินรบที่ 256” ขอสซาเรียนตอบ “ผมก็ไม่รู้หรอกนะว่าจะมีร้อยเอก</p>
---	--

didn't know there were any other Captain Yossarians. As far as I know, I'm the only Captain Yossarian I know, but that's only as far as I know.'

'I see,' the chaplain said unhappily.

'That's two to the fighting eighth power,' Yossarian pointed out, 'if you're thinking of writing a symbolic poem about our squadron.'

'No,' mumbled the chaplain. 'I'm not thinking of writing a symbolic poem about your squadron.'

Yossarian straightened sharply when he spied the tiny silver cross on the other side of the chaplain's collar. He was thoroughly astonished, for he had never really talked with a chaplain before.

'You're a chaplain,' he exclaimed ecstatically. 'I didn't know you were a chaplain.'

'Why, yes,' the chaplain answered. 'Didn't you know I was a chaplain?'

ยอสซาเรียนคนอื่นๆไปล่า แต่เท่าที่รู้ ผมคือร้อยเอกยอสซาเรียนเพียงคนเดียวที่ผมรู้จัก และนั่นก็เป็นเพียงอย่างเดียวที่ผมรู้'

“งั้นหรือครับ” อนุศาสนาจารย์พูดอย่างไม่ค่อยมีความสุข

“ฝูงบิน 2⁸ นั้นแหละ” ยอสซาเรียนอธิบาย “ถ้าคุณคิดที่จะแต่งกลอนที่เป็นสัญลักษณ์เกี่ยวกับฝูงบินของเรา”

“เปล่าหรือครับ” อนุศาสนาจารย์พิมพ์ “ผมไม่ได้คิดจะเขียนกลอนที่เป็นสัญลักษณ์เกี่ยวกับฝูงบินของคุณหรอก”

ยอสซาเรียนยึดตัวตรงอย่างทันทีทันใด เมื่อเห็นไม้กางเขนสีเงินอันเล็กๆ ที่ปกเสื้ออีกด้านหนึ่งของอนุศาสนาจารย์ เขารู้สึกประหลาดใจมาก เนื่องจากเขาไม่เคยพูดคุยกับคนที่เป็อนุศาสนาจารย์มาก่อน

“คุณเป็นอนุศาสนาจารย์” เขาร้องอุทานออกมาด้วยความยินดีอย่างเหลือล้น “ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นอนุศาสนาจารย์”

“งั้นรี” อนุศาสนาจารย์ถาม “คุณไม่รู้หรือว่าผมเป็นอนุศาสนาจารย์”

‘Why, no. I didn't know you were a chaplain.’ Yossarian stared at him with a big, fascinated grin. ‘I've never really seen a chaplain before.’

The chaplain flushed again and gazed down at his hands. He was a slight man of about thirty-two with tan hair and brown diffident eyes. His face was narrow and rather pale. An innocent nest of ancient pimple pricks lay in the basin of each cheek. Yossarian wanted to help him.

‘Can I do anything at all to help you?’ the chaplain asked.

Yossarian shook his head, still grinning. ‘No, I'm sorry. I have everything I need and I'm quite comfortable. In fact, I'm not even sick.’

‘That's good.’ As soon as the chaplain said the words, he was sorry and shoved his knuckles into his mouth with a giggle of alarm, but Yossarian remained silent and disappointed him. ‘There are other men in the group I must visit,’ he apologized finally. ‘I'll come to see you

“ใช่ ผมไม่รู้ว่าคุณคืออนุศาสนาจารย์” ยอสซาเรียนจ้องอนุศาสนาจารย์ พร้อมกับยิ้มกว้างอย่างหลงใหล “ผมไม่เคยเห็นอนุศาสนาจารย์มาก่อน”

อนุศาสนาจารย์หน้าแดงอีกครั้ง และจ้องมองมือตัวเอง เขาเป็นผู้ชายรูปร่างผอมบาง อายุประมาณ 32 ผมสีน้ำตาลไหม้แดด และมีดวงตาสีน้ำตาลฉายแววประหม่า ใบหน้าเล็กและค่อนข้างซีด มีกลุ่มรอยแผลเป็นจากสิ่วที่แก้มทั้งสองข้าง ยอสซาเรียนต้องการช่วยเขา

“มีอะไรที่ผมจะช่วยให้คุณได้ไหม” อนุศาสนาจารย์ถาม

ยอสซาเรียนส่ายหน้า ยังคงยิ้มกว้างเห็นไรฟัน “ไม่เป็นไรครับ ผมมีทุกสิ่งที่ต้องการแล้ว และผมก็ค่อนข้างจะสะดวกสบายทีเดียวจริงๆแล้ว ผมไม่ได้ป่วยเลยด้วยซ้ำ”

“ดีแล้วล่ะ” ทันทีที่อนุศาสนาจารย์พูดคำนั้นออกไป เขาก็รู้สึกเสียใจและคันหัดเข้าปากตัวเอง พร้อมกับส่งเสียงตกใจกึกๆ แต่ยอสซาเรียนยังคงนิ่งเงียบ และทำให้เขา รู้สึกผิดหวัง “ผมยังต้องไปเยี่ยมผู้ป่วยคนอื่นๆในกลุ่มอีก” อนุศาสนาจารย์ขอตัวในที่สุด “แล้วผมจะมาหาคุณอีก บางทีอาจจะในวันพรุ่งนี้”

again, probably tomorrow.’

‘Please do that,’ Yossarian said.

‘I’ll come only if you want me to,’ the chaplain said, lowering his head shyly. ‘I’ve noticed that I make many of the men uncomfortable.’

Yossarian glowed with affection. ‘I want you to,’ he said. ‘You won’t make me uncomfortable.’

The chaplain beamed gratefully and then peered down at a slip of paper he had been concealing in his hand all the while. He counted along the beds in the ward, moving his lips, and then centered his attention dubiously on Dunbar.

‘May I inquire,’ he whispered softly, ‘if that is Lieutenant Dunbar?’

‘Yes,’ Yossarian answered loudly, ‘that is Lieutenant Dunbar.’

‘Thank you,’ the chaplain whispered. ‘Thank you very

“เชิญครับ” ขอสซาเรียนบอก

“ผมจะมาถ้าคุณต้องการ” อนุศาสนาจารย์บอก กัมศรีษะอย่างอายๆ “ผมสังเกตเห็นว่าผมทำให้คนไข้คนอื่นๆรู้สึกอึดอัด”

หน้าของขอสซาเรียนส่องเรื่องรองด้วยความรัก “ผมอยากให้คุณมา” เขาบอก “คุณไม่ทำให้ผมอึดอัดหรอก”

อนุศาสนาจารย์ยิ้มอย่างพึงพอใจ แล้วก็มองคูแผ่นกระดาษที่ซ่อนไว้ในมืออยู่ตลอดมาพักหนึ่ง เขาไล่ นับเตียงในแผนก ขยับริมฝีปาก และจึงเพ่งความสนใจไปที่ดันบาร์อย่างสงสัย

“ผมขอถามหน่อย” เขากระซิบเบาๆ “ว่านั่นใช่ร้อยโทดันบาร์หรือเปล่าครับ”

“ใช่ครับ” ขอสซาเรียนตอบเสียงดัง “นั่นแหละร้อยโทดันบาร์”

“ขอบคุณครับ” อนุศาสนาจารย์พูดเบาๆ “ขอบคุณคุณมากครับ ผมจะต้องไปเยี่ยม

much. I must visit with him. I must visit with every member of the group who is in the hospital.'

'Even those in other wards?' Yossarian asked.

'Even those in other wards.'

'Be careful in those other wards, Father,' Yossarian warned. 'That's where they keep the mental cases. They're filled with lunatics.'

'It isn't necessary to call me Father,' the chaplain explained. 'I'm an Anabaptist.'

'I'm dead serious about those other wards,' Yossarian continued grimly. 'M.P.s won't protect you, because they're craziest of all. I'd go with you myself, but I'm scared stiff: Insanity is contagious. This is the only sane ward in the whole hospital. Everybody is crazy but us. This is probably the only sane ward in the whole world, for that matter.'

The chaplain rose quickly and edged away from

เขา ผมต้องไปเยี่ยมคนไข้ทุกคนที่อยู่ในโรงพยาบาล”

“แม้แต่คนไข้แผนกอื่นด้วยหรือครับ” ขอสซาเรียนถาม

“ใช่แม้แต่คนไข้แผนกอื่นด้วย”

“ระวังคนไข้แผนกอื่นด้วยแล้วกันครับ คุณพ่อ” ขอสซาเรียนเตือน “เขาเก็บคนไข้ที่มีปัญหาทางจิตไว้ที่นั่น แผนกอื่นๆก็มีแต่พวกคนบ้านะ”

“ไม่จำเป็นต้องเรียกผมว่าคุณพ่อหรือ” อนุศาสนาจารย์อธิบาย “ผมเป็นโปรเตสแตนต์”

“ผมพูดจริงๆนะเรื่องคนไข้แผนกอื่นๆนะ” ขอสซาเรียนพูดต่ออย่างเคร่งขรึม “พวก สห. ไม่ปกป้องคุณหรือ เพราะพวกเขาบ้าที่สุดในบรรดาคนไข้ทั้งหมด ผมอยากจะไปกับคุณด้วย แต่ผมก็กลัวสุดขีด เพราะความวิกลจริตมันติดต่อกันได้ ที่นี่อาจจะเป็นเพียงเวิร์ดเดียวในโลกที่ปกติ”

อนุศาสนาจารย์ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เขีบออกจากเตียงขอสซาเรียน แล้วก็พยัก

Yossarian's bed, and then nodded with a conciliating smile and promised to conduct himself with appropriate caution. 'And now I must visit with Lieutenant Dunbar,' he said. Still he lingered, remorsefully. 'How is Lieutenant Dunbar?' he asked at last.

'As good as they go,' Yossarian assured him. 'A true prince. One of the finest, least dedicated men in the whole world.'

'I didn't mean that,' the chaplain answered, whispering again. 'Is he very sick?'

'No, he isn't very sick. In fact, he isn't sick at all.'

'That's good.' The chaplain sighed with relief.

'Yes,' Yossarian said. 'Yes, that is good.'

'A chaplain,' Dunbar said when the chaplain had visited him and gone. 'Did you see that? A chaplain.'

'Wasn't he sweet?' said Yossarian. 'Maybe they

หน้าพร้อมกับยิ้มให้อย่างเป็นมิตร แสดงออกให้เห็นว่าจะไปเยี่ยมคนไข้พวกนั้นด้วยตัวเองด้วยความระมัดระวัง “เอาละ ผมต้องไปเยี่ยมร้อยโทดันบาร์ก่อน” เขาบอก แต่ก็ยังคงอ้อยอิ่งเพราะรู้สึกผิด “แล้วพันโทดันบาร์เป็นยังไงบ้างครับ” เขาถามออกมาในที่สุด

“ดีทีเดียวแหละครับ” ขอสซาเรียนพูดให้อนุศาสนาจารย์วางใจ “เจ้าชายของแท้ เป็นคนที่สบายดีที่สุดในแล้วที่ห่มเทนน้อยที่สุดคนหนึ่งในโลก”

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” อนุศาสนาจารย์บอกเสียงเบาๆ อีกครั้ง “เขาป่วยมากไหม”

“ไม่มากหรอกครับ จริงๆ แล้ว ไม่ป่วยเลยด้วยซ้ำ”

“ดีแล้ว” อนุศาสนาจารย์ถอนหายใจอย่างโล่งอก

“ใช่” ขอสซาเรียนพูด “ดีแล้ว”

“อนุศาสนาจารย์” ดันบาร์พูดขึ้นเมื่ออนุศาสนาจารย์ไปเยี่ยมเขา แล้วก็กลับไป “นายเห็นไหม อนุศาสนาจารย์นะ”

“เขาดูสุขภาพดีเนอะ” ขอสซาเรียนบอก “บางที พวกนั้นควรจะลงคะแนนเสียงให้

should give him three votes.'

'Who's they?' Dunbar demanded suspiciously.

In a bed in the small private section at the end of the ward, always working ceaselessly behind the green plywood partition, was the solemn middle-aged colonel who was visited every day by a gentle, sweet-faced woman with curly ashblond hair who was not a nurse and not a Wac and not a Red Cross girl but who nevertheless appeared faithfully at the hospital in Pianosa each afternoon wearing pretty pastel summer dresses that were very smart and white leather pumps with heels half high at the base of nylon seams that were inevitably straight. The colonel was in Communications, and he was kept busy day and night transmitting glutinous messages from the interior into square pads of gauze which he sealed meticulously and delivered to a covered white pail that stood on the night table beside his bed. The colonel was gorgeous. He had a cavernous

เขาสัก 3 เลียง”

“พวกนั้นนะพวกไหน” ดันบาร์ถามอย่างสงสัย

ในเขตส่วนตัวเล็กๆตรงท้ายแผนก ซึ่งมีการทำงานอยู่ตลอดเวลาข้างหลังฉากนั้น แผ่นไม้สีเขียว จะเป็นเตียงของพันเอกวัยกลางคน ทำทางเคร่งขรึม จะมีผู้หญิงทำทางสุภาพ ใบหน้าอ่อนหวาน ผมสีบลอนด์มาเยี่ยมเขาทุกวัน เธอไม่ใช่ทั้งนางพยาบาล สมาชิกกลุ่มกองหนุนทหารหญิง หรือคนจากหน่วยกาชาด แต่อย่างไรก็ตาม เธอเป็นคนที่มาโรงพยาบาลในเกาะปิอาโนซานี้ในช่วงบ่ายของทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เธอจะสวมชุดกระโปรงฤดูร้อนสีพาสเทลน่ารัก ดูสวยสง่าเป็นอย่างมาก และสวมรองเท้าคัทชูหนังสีขาว มีส้นสูงสักครึ่งหนึ่ง ซึ่งยึดตรงออกมาจากรอยตะเข็บไนลอน พันเอกคนดังกล่าวอยู่กองติดต่อสื่อสาร เขาอยู่ทั้งวันทั้งคืนกับการส่งข้อความเหนียวๆออกมาจากร่างกายลงในผ้าพันแผลสี่เหลี่ยม ปิดผนึกอย่างระมัดระวัง และส่งไปที่ถังสีขาวมีฝาปิด ซึ่งตั้งอยู่ที่โต๊ะหัวเตียงข้างเตียงของเขา ผู้พันคนนี้เป็นคนที่สง่างาม มีริมฝีปากใหญ่กว้าง แก้มตอบ ดวงตาสีฟ้า เสร้า มีจุดอยู่รอบๆดวงตา ใบหน้าสีเงินขวง เขาโอบอ้อมอย่างระมัดระวัง เอาผ้าซับที่ริมฝีปากอย่างซ้ำๆ พร้อมกับแสดงความรังเกียจออกมาโดยอัตโนมัติ

mouth, cavernous cheeks, cavernous, sad, mildewed eyes. His face was the color of clouded silver. He coughed quietly, gingerly, and dabbed the pads slowly at his lips with a distaste that had become automatic.

The colonel dwelt in a vortex of specialists who were still specializing in trying to determine what was troubling him. They hurled lights in his eyes to see if he could see, rammed needles into nerves to hear if he could feel. There was a urologist for his urine, a lymphologist for his lymph, an endocrinologist for his endocrines, a psychologist for his psyche, a dermatologist for his derma; there was a pathologist for his pathos, a cystologist for his cysts, and a bald and pedantic cetologist from the zoology department at Harvard who had been shanghai'd ruthlessly into the Medical Corps by a faulty anode in an I.B.M. machine and spent his sessions with the dying colonel trying to discuss Moby Dick with him.

The colonel had really been investigated. There was

ผู้พันนอนอยู่ท่ามกลางความโกลาหลอลหม่านของบรรดาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ซึ่งยังคงกำลังศึกษาเป็นพิเศษในการพยายามที่จะระบุว่าผู้พันเป็นอะไรกันแน่ พวกเขาต่างก็กระหน่ำพุ่งแสงไฟเข้าไปในดวงตาของผู้พันเพื่อดูว่าเขามองเห็นหรือไม่ รวมทั้งแทงเข็มเข้าที่เส้นประสาทเพื่อดูว่าเขามีความรู้สึกรึ่มหรือไม่ มีแพทย์ระบบทางเดินปัสสาวะซึ่งดูแลเรื่องปัสสาวะ แพทย์ระบบน้ำเหลืองซึ่งดูแลเรื่องน้ำเหลือง แพทย์ระบบต่อมไร้ท่อซึ่งดูแลเรื่องต่อมไร้ท่อ จิตแพทย์ซึ่งดูแลเรื่องจิต แพทย์ผิวหนังซึ่งดูแลเรื่องผิว ยังมีพยาธิแพทย์ซึ่งดูแลเรื่องพยาธิ แพทย์ด้านเซลล์ซึ่งดูแลเรื่องเซลล์ และนักสัตวศาสตร์หัวล้าน อดความรู้ จากภาควิชาสัตววิทยาที่ฮาร์วาร์ด ซึ่งเคยถูกบังคับอย่างไร้ความปราณีให้ไปประจำอยู่ที่เหล่าทหารแพทย์ เนื่องมาจากข้อบกพร่องของเครื่องจักร ยี่ห้อไอบีเอ็มเกิดความผิดพลาด เขาก็เลยต้องใช้ช่วงเวลาของเขาอยู่กับผู้พันใกล้ตาย พยายามถกความคิดเห็นกับผู้พันเรื่องมอบี ดิ๊ก

ร่างกายของผู้พันถูกสำรวจตรวจสอบทุกซอกทุกมุมจริงๆ ไม่มีอวัยวะใดเลยใน

not an organ of his body that had not been drugged and derogated, dusted and dredged, fingered and photographed, removed, plundered and replaced. Neat, slender and erect, the woman touched him often as she sat by his bedside and was the epitome of stately sorrow each time she smiled. The colonel was tall, thin and stooped. When he rose to walk, he bent forward even more, making a deep cavity of his body, and placed his feet down very carefully, moving ahead by inches from the knees down. There were violet pools under his eyes. The woman spoke softly, softer than the colonel coughed, and none of the men in the ward ever heard her voice.

In less than ten days the Texan cleared the ward. The artillery captain broke first, and after that the exodus started. Dunbar, Yossarian and the fighter captain all bolted the same morning. Dunbar stopped having dizzy spells, and the fighter captain blew his nose. Yossarian told the doctors that the pain in his liver had gone away. It was as easy as that. Even the warrant officer fled. In

ร่างกายเขาที่ไม่ได้รับยาแล้วเสื่อมสภาพลง ซ้ำยังถูกปิดฝุ่นขูดคู้ย ผ่านนิ้วสัมผัสจับต้อง และบันทึกภาพเอาไว้ รวมทั้งถูกโยกย้าย ยักยอก และทดแทน หญิงสาวท่าทาง เรียบร้อย อรชรอ่อนแอั้น สูงโปร่ง มักจะสัมผัสตัวผู้พันบ่อยๆขณะนั่งอยู่ข้างๆเตียงเขา และเธอก็เป็นบุคคลยอดเยี่ยมที่แสดงความเสียใจได้อย่างสง่าผ่าเผยทุกครั้งที่ยิ้ม ผู้พัน มีรูปร่างสูง ผอม ตัวอ่อ เมื่อลุกขึ้นเดิน เขาจะโน้มตัวไปข้างหน้ามากกว่าเดิม ทำให้ ร่างกายดูเหมือนมีรอยโหว่ลึก เขาจะวางเท้าลงอย่างระมัดระวัง ใช้แรงตั้งแต่เข่าลงไป ค่อยๆกระเียบไปข้างหน้า มีรอยลึกสีม่วงที่ได้ตาของเขา ผู้หญิงคนนั้นพูดเสียงเบา เบากว่าเสียงไอของผู้พัน และก็ไม่เคยมีคนไข้ในแผนกนี้เคยได้ยินเสียงเธอเลย

ไม่ถึงสิบวัน ชายชาวเท็กซัสก็ทำให้คนไข้หายเกือบเกลี้ยงแผนก โดยที่นายทหาร ปืนใหญ่ศร็อยเอกออกไปก่อน หลังจากนั้นการอพยพก็เริ่มต้นขึ้น ดันบาร์ ขอสซา เรียน และนักบินขับไล่ต่างก็เผ่นเตลิดเปิดเปิงออกไปในเช้าวันเดียวกัน ดันบาร์หาย จากอาการวิงเวียนหน้ามืด และนักบินขับไล่ก็สั่งนำมูกออก ขอสซาเรียนบอกกับหมอ ว่าอาการปวดตับของเขาหายแล้ว ช่วงเป็นอะไรที่ง่ายกันเสียปานนั้น แม้แต่พันจ่าคน คังกล่าวก็หนีออกไป ภายในระยะเวลาไม่ถึง 10 วัน ชายชาวเท็กซัสก็ทำให้ผู้ป่วยทุก

less than ten days, the Texan drove everybody in the ward back to duty – everybody but the C.I.D. man, who had caught cold from the fighter captain and come down with pneumonia.

คนในวอร์ดจำใจต้องกลับไปปฏิบัติหน้าที่ของตน ทุกคนยกเว้นเจ้าหน้าที่จากซีไอดี ซึ่งติดหวัดมาจากนักบินขับไล่ และเป็นโรคปอดบวมในที่สุด

ภาษาต้นฉบับ	ภาษาฉบับแปล
<p>4 DOC DANEEKA</p> <p>Hungry Joe was crazy, and no one knew it better than Yossarian, who did everything he could to help him. Hungry Joe just wouldn't listen to Yossarian. Hungry Joe just wouldn't listen because he thought Yossarian was crazy.</p> <p>'Why should he listen to you?' Doc Daneeka inquired of Yossarian without looking up.</p> <p>'Because he's got troubles.'</p> <p>Doc Daneeka snorted scornfully. 'He thinks he's got troubles? What about me?'</p> <p>Doc Daneeka continued slowly with a gloomy sneer. 'Oh, I'm not complaining. I know there's a war on. I know a lot of people are going to have to suffer for us to win it. But why must I be one of them? Why don't they draft some of these old doctors who keep shooting their kissers</p>	<p>บทที่ 4 ค็อก ดานีก้า</p> <p>ฮังกรี โจ เสียสติไปแล้ว และไม่มีใครรู้เรื่องนี้ดีไปกว่ายอซซารีเยน ซึ่งทำทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อช่วยฮังกรี โจ เพียงแต่ฮังกรี โจไม่ยอมฟังยอซซารีเยน ฮังกรี โจไม่ยอมฟังเพราะเขาคิดว่ายอซซารีเยนเป็นคนวิกลจริต</p> <p>“ทำไมเขาต้องฟังคุณด้วยล่ะ” ค็อก ดานีก้าถามยอซซารีเยน โดยไม่เงยหน้าขึ้นมามอง</p> <p>“เพราะเขานั้นมีปัญหาแหละสิ หมอ”</p> <p>ค็อก ดานีก้าพ่นลมหายใจออกมาอย่างรังเกียจ “เขาคิดว่าตัวเองมีปัญหาหนักใจแล้ว ผมล่ะ”</p> <p>ค็อก ดานีก้าพูดเหน็บแนมต่อช้าๆอย่างขมขื่น “เอ่อ ผมก็ไม่ได้จะบ่นคร่ำครวญอะไรหรอก ผมรู้ว่าสงครามยังไม่จบ และก็รู้ว่ามีคนมากมายจะต้องตกกระกำลำบากเพราะเราเพื่อชัยชนะ แต่ทำไมผมต้องเป็นหนึ่งในนั้นด้วยล่ะ ทำไมถึงไม่เกณฑ์หมอแก่ๆมาล่ะ พวกนี้ดีแต่ป่าวประกาศปาวๆตามที่สาธารณะ ว่ามีการเสียสละอันใหญ่หลวงอะไรบ้างที่อาชีพ</p>

off in public about what big sacrifices the medical game stands ready to make? I don't want to make sacrifices. I want to make dough.'

Doc Daneeka was a very neat, clean man whose idea of a good time was to sulk.

He had a dark complexion and a small, wise, saturnine face with mournful pouches under both eyes. He brooded over his health continually and went almost daily to the medical tent to have his temperature taken by one of the two enlisted men there who ran things for him practically on their own, and ran it so efficiently that he was left with little else to do but sit in the sunlight with his stuffed nose and wonder what other people were so worried about. Their names were Gus and Wes and they had succeeded in elevating medicine to an exact science. All men reporting on sick call with temperatures above 102 were rushed to the hospital. All those except Yossarian reporting on sick call with temperatures below 102 had their gums and toes

หมอฟ้าจะทำ ผมไม่ต้องการเป็นผู้เสียสละ แต่ผมต้องการหาเงิน”

ดีอก คานิก้าเป็นผู้ชายที่สะอาดเรียบร้อยมาก เรื่องสนุกๆ ในความคิดของเขา คือ การ โกรธไม่พูดไม่จา

เขามีผิวสีเข้ม ใบหน้าเล็ก ดูเฉลียวฉลาด แต่เซื่องซึม มีร่องใต้ตาทั้งสองข้างที่ดูเศร้า โศก เขารู้สึกเกี่ยวกับสุขภาพของตัวเองอย่างต่อเนื่อง และไปที่คลินิกพยาบาลเกือบทุกวัน เพื่อให้ทหารเกณฑ์หนึ่งในสองนายวัดอุณหภูมิในร่างกายให้ ทหารเกณฑ์สองคนนั้น จะคอยจัดการปฏิบัติเรื่องต่างๆ ให้เขาด้วยตัวเอง และก็ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากจนแทบจะไม่เหลืออะไรให้เขาทำ นอกจากนั่งตากแดด คัดจมูกพืดฟาด แล้วก็สงสัยว่าคนอื่น ๆ กังวลเรื่องอะไรกันบ้าง ทหารเกณฑ์สองนายนั้นชื่อว่า กัส และเวส ทั้งสองประสบความสำเร็จในการยกระดับการแพทย์ให้เป็นวิทยาศาสตร์ ทหารทุกคนที่รายงานในคนป่วยหาหมอว่ามีอุณหภูมิในร่างกายสูงกว่า 102 องศาฟาเรนไฮต์จะรีบถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล ส่วนทหารทุกคน ยกเว้นยอซซาเรียน ที่รายงานในคนป่วยหาหมอว่ามีอุณหภูมิในร่างกายต่ำกว่า 102 จะถูกป้ายเหงือกและนิ้วเท้าด้วยยาม่วงซึ่งเป็นยาฆ่าเชื้อ และ

³ ประกาศประจำวันให้ผู้ที่ต้องการการดูแลทางการแพทย์ไปรายงานตัวที่ห้องพยาบาลตามกำหนดเวลาแต่ละวัน

painted with gentian violet solution and were given a laxative to throw away into the bushes. All those reporting on a sick call with temperatures of exactly 102 were asked to return in an hour to have their temperatures taken again. Yossarian, with his temperature of 101, could go to the hospital whenever he wanted to because he was not afraid of them.

The system worked just fine for everybody, especially for Doc Daneeka, who found himself with all the time he needed to watch old Major – de Coverley pitching horseshoes in his private horseshoe-pitching pit, still wearing the transparent eye patch Doc Daneeka had fashioned for him from the strip of celluloid stolen from Major Major's orderly room window months before when Major – de Coverley had returned from Rome with an injured cornea after renting two apartments there for the officers and enlisted men to use on their rest leaves.

The only time Doc Daneeka ever went to the medical tent was the time he began to feel he was a very sick man each day and stopped in just to have Gus and Wes look

จะได้รับยาระบายเพื่อเอาไปปาทิ้งตามพุ่มไม้ ทหารทุกคนที่รายงานในคนป่วยหาหมอมว่ามี อุณหภูมิในร่างกายสูง 102 องศาพอคิบพอดี จะถูกเรียกตัวให้กลับมาภายในหนึ่งชั่วโมง เพื่อวัดอุณหภูมิในร่างกายอีกครั้ง ยอสซาเรียน ซึ่งมีอุณหภูมิในร่างกายสูง 101 องศา สามารถไปโรงพยาบาล เมื่อไหร่ก็ได้ที่เขาต้องการ เพราะว่าเขาไม่กลัวคนพวกนั้น

ระบบดังกล่าวใช้ได้ผลกับทุกคน โดยเฉพาะคือคอก ดานิก้า ซึ่งพบว่าตลอดเวลานั้นเขา ต้องการเฝ้าดูพันตรีเดอค็ฟเวอร์ลีชขว้างเกือกม้าลงหลุมส่วนตัวสำหรับเกมขว้างเกือกม้า ทั้งๆที่ยังคงสวมผ้าปิดตาโปร่งแสงแบบโจรสลัด ที่คือคอก ดานิก้าทำให้เขาจากแผ่นฟิล์ม ภาพยนตร์ ซึ่งขโมยจากทางหน้าต่างห้องทำงานกองร้อยของพันตรีเมเจอร์หลายเดือนตอนที่พันตรีเดอค็ฟเวอร์ลีชกลับมาจากกรุงโรม พร้อมกับอาการบาดเจ็บที่กระจกตา หลังจากให้เจ้าหน้าที่ทหาร และพวกทหารเกณฑ์เช่าอพาร์ทเมนต์จำนวน 2 ห้องเพื่อใช้เป็นที่พักผ่อนในช่วงลาหยุด

เวลาเดียวที่คือคอก ดานิก้าจะไปที่เดินท์พยาบาล คือ เวลาที่เขาเริ่มรู้สึกที่ตัวเองป่วยหนักในแต่ละวัน และจะแวะเข้าไปเพื่อให้สักับเวสตรวจเขาอย่างละเอียด ทั้งสองไม่เคยตรวจพบว่าคือคอก ดานิก้า มีอะไรผิดปกติเลย อุณหภูมิในร่างกายของเขามักจะอยู่ที่ 96.8 องศาฟา

him over. They could never find anything wrong with him. His temperature was always 96.8, which was perfectly all right with them, as long as he didn't mind. Doc Daneeka did mind. He was beginning to lose confidence in Gus and Wes and was thinking of having them both transferred back to the motor pool and replaced by someone who could find something wrong.

Doc Daneeka was personally familiar with a number of things that were drastically wrong. In addition to his health, he worried about the Pacific Ocean and flight time. Health was something no one ever could be sure of for a long enough time. The Pacific Ocean was a body of water surrounded on all sides by elephantiasis and other dread diseases to which, if he ever displeased Colonel Cathcart by grounding Yossarian, he might suddenly find himself transferred. And flight time was the time he had to spend in airplane flight each month in order to get his flight pay. Doc Daneeka hated to fly. He felt imprisoned in an airplane. In an airplane there was absolutely no place in the world to go except to another part of the airplane. Doc

เรนไฮต์ เสมอๆ ซึ่งเป็นอุณหภูมิต่ำที่พอดีเป็นอย่างยิ่งสำหรับพวกเขา ทรายใดที่คือคอก ดานีก้า ไม่สังเกต แต่ที่จริง ค็อก ดานีก้ากลับสังเกตอย่างจริงจัง เขาเริ่มจะหมดความมั่นใจในตัวก๊สกับเวสแล้ว และกำลังคิดที่จะย้ายทั้งสองคนกลับไปอยู่ที่หน่วยโรงรถ แล้วก็หาคนที่สามารถตรวจพบสิ่งผิดปกติได้มาแทนที่

โดยส่วนตัวแล้ว เขาจะคุ้นเคยกับหลายสิ่งหลายอย่างที่ผิดปกติอย่างรุนแรง นอกจากเรื่องสุขภาพของตนเองแล้ว เขายังคงวิตกกังวลเรื่องมหาสมุทรแปซิฟิก และเวลาบินอีกด้วย สุขภาพเป็นเรื่องที่ไม่มีใครสามารถวางใจได้มาตั้งเนิ่นนานแล้ว ส่วนมหาสมุทรแปซิฟิก ก็คือส่วนของน้ำที่ถูกโรคเท้าช้างกับเชื้อโรคร้ายแรงอื่นๆล้อมรอบอยู่ทุกด้าน ซึ่งเขาอาจจะพบว่าจู่ๆก็ตัวเองก็ได้รับโรคนั้นแล้ว ถ้าทำให้พันเอกแคธคาทไม่พอใจโดยการบอกให้ยอสซาเรียนงดบิน และเวลาบิน ก็คือ เวลาที่เขาต้องใช้อุปกรณ์เครื่องบินในแต่ละเดือนเพื่อที่จะได้รับเงินจากการออกบิน ค็อก ดานีก้าเกลียดการออกบิน เขารู้สึกถูกกักขังเวลาอยู่บนเครื่องบิน แน่แน่นอนว่า บนเครื่องบินนั้นไม่มีที่ใดในโลกให้ไป นอกจากอีกส่วนหนึ่งของเครื่อง มีคนบอกค็อก ดานีก้าว่าจริงๆแล้ว คนที่ชอบบินเข้าไปในเครื่องบินนั้น เป็นคนที่กำลังเปิดช่องให้ความปรารถนาในจิตใจได้สำนึกไต่กลับเข้าไปในมดลูก คนที่บอกเรื่องนี้กับเขา คือ ยอสซาเรียน ผู้ซึ่งทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ค็อก ดานีก้าได้รับเงินสะสมจากการบินในแต่ละเดือน โดยไม่ต้องไต่กลับเข้าไปในมดลูกอีก ยอสซาเรียนจะ

Daneeka had been told that people who enjoyed climbing into an airplane were really giving vent to a subconscious desire to climb back into the womb. He had been told this by Yossarian, who made it possible for Dan Daneeka to collect his flight pay each month without ever climbing back into the womb. Yossarian would persuade McWatt to enter Doc Daneeka's name on his flight log for training missions or trips to Rome.

'You know how it is,' Doc Daneeka had wheedled, with a sly, conspiratorial wink.

'Why take chances when I don't have to?'

'Sure,' Yossarian agreed.

'What difference does it make to anyone if I'm in the plane or not?'

'No difference.'

'Sure, that's what I mean,' Doc Daneeka said. 'A little grease is what makes this world go round. One hand

หว่านล้อมแม่ควัดทำให้ใส่ชื่อค็อก ดานีก้า ลงในบันทึกการบินของเขา เมื่อไปปฏิบัติภารกิจ ฝึกอบรบ หรือ ไปปฏิบัติงานที่กรุงโรม

“คุณรู้มั๊ยว่ามันจะเป็นยังไง” ค็อก ดานีก้าพูดด้วยน้ำเสียง โน้มน้าว พร้อมกับขยิบตาเจ้าเล่ห์ที่เป็นอันรู้กัน

“ทำไมผมจะต้องเอาตัวเข้าไปเสี่ยงโดยไม่จำเป็นด้วยล่ะ”

“มันก็ใช่” ยอสซาเรียนเห็นด้วย

“แล้วมันจะต่างกันตรงไหน ถ้าผมจะอยู่หรือไม่อยู่บนเครื่องบิน”

“ก็ไม่แตกต่างหรอก”

“ถูกต้อง นั่นแหละคือความหมายของผม” ค็อก ดานีก้าพูด “น้ำมันหล่อลื่นเพียง

washes the other. Know what I mean? You scratch my back, I'll scratch yours.'

Yossarian knew what he meant.

'That's not what I meant,' Doc Daneeka said, as Yossarian began scratching his back. 'I'm talking about co-operation. Favors. You do a favor for me, I'll do one for you. Get it?'

'Do one for me,' Yossarian requested.

'Not a chance,' Doc Daneeka answered.

There was something fearful and minute about Doc Daneeka as he sat despondently outside his tent in the sunlight as often as he could, dressed in khaki summer trousers and a short-sleeved summer shirt that was bleached almost to an antiseptic gray by the daily laundering to which he had it subjected. He was like a man who had grown frozen with horror once and had never come completely unthawed. He sat all tucked up into

เล็กน้อยคือสิ่งที่ทำให้โลกนี้หมุนได้ ก็น้ำพึ่งเรือเสื่อพึ่งบ้านะแหละ คุณเข้าใจที่ผมพูดมั๊ย เช่น คุณเกาหลังให้ผม ผมก็จะเกาหลังให้คุณ”

ยอสซาเรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่คืออก ดานิก้าพูด

“ผมไม่ได้หมายความว่ายังงั้น” คืออก ดานิก้าบอก เมื่อยอสซาเรียนเริ่มต้นเกาหลังให้เขา “ผมกำลังพูดถึงความร่วมมือกัน ความช่วยเหลือนะ คุณช่วยผม แล้วผมก็จะช่วยคุณ เข้าใจมั๊ย”

“งั้นหมอบอกช่วยผมเรื่องหนึ่ง” ยอสซาเรียนขอ

“ไม่มีทาง” คืออก ดานิก้าตอบ

มีบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับคืออก ดานิก้าที่ดูน่ากลัว และมองไม่เห็น เมื่อเขานั่งอยู่นอกเต็นท์ตัวเองท่ามกลางแสงอาทิตย์อย่างหมกมัวคล้ายตาขอกบอ่ยที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ เขาจะสวมกางเกงขาขาวสีทากิและเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสำหรับหน้าร้อน ซึ่งสีดกจนเกือบจะเป็นสีเทาของยามาเชื่อ เนื่องจากส่งไปซักรีดทุกวัน เขาดูเหมือนกับผู้ชายที่ครั้งหนึ่งเกิดความหวาดกลัวจนตัวแข็งเป็นน้ำแข็ง และน้ำแข็งนั้นก็ไม่เคยละลายออกได้หมดเสียที เขานั่งตัวงอออกดอก ไหลที่ขอบบางทั้งสองข้างเบียดจนบาบศริยะไปครึ่งหนึ่ง มือสีแทนกับนิ้วมือสี

himself, his slender shoulders huddled halfway around his head, his suntanned hands with their luminous silver fingernails massaging the backs of his bare, folded arms gently as though he were cold. Actually, he was a very warm, compassionate man who never stopped feeling sorry for himself.

'Why me?' was his constant lament, and the question was a good one.

Yossarian knew it was a good one because Yossarian was a collector of good questions and had used them to disrupt the educational sessions Clevinger had once conducted two nights a week in Captain Black's intelligence tent with the corporal in eyeglasses who everybody knew was probably a subversive. Captain Black knew he was a subversive because he wore eyeglasses and used words like panacea and utopia, and because he disapproved of Adolf Hitler, who had done such a great job of combating un-American activities in Germany. Yossarian attended the educational sessions because he

เงินเปล่งประกายกำลังบีบนิ้วเข้าที่ ด้านหลังท่อนแขนอันเปลือยเปล่า ซึ่งพับงออยู่ราวกับว่าเขาหนาว อันที่จริงแล้ว เขาเป็นผู้ชายที่อบอุ่น มีเมตตากรุณา ซึ่งไม่เคยหยุดความรู้สึกสงสารตัวเองได้เลย

“ทำไมต้องเป็นฉันด้วย” มักจะเป็นเสียงคร่ำครวญที่ได้ยินเป็นประจำจากค็อก ดานิก้า และนั่นก็เป็นคำถามที่ดีคำถามหนึ่ง

ยอสซาเรียนรู้ว่าเป็นคำถามที่ดี เพราะเขาเป็นนักสะสมคำถามที่ดี และมักจะใช้คำถามพวกนั้นมาทำลายชั่วโมงให้ความรู้ ซึ่งครั้งหนึ่ง เคลวินเจอร์เคยจัดขึ้นสัปดาห์ละสองคืนที่เต็นท์หน่วยข่าวกรองของร้อยเอก แบล็ค กับสิบโทสวมแว่นตานายหนึ่ง ซึ่งทุกคนทราบที่น่าจะเป็นพวกสนับสนุนการปฏิวัติหัวรุนแรง ร้อยเอกแบล็คทราบว่าเขาเป็นพวกสนับสนุนการปฏิวัติหัวรุนแรง เพราะเขามักจะใช้คำพูด เช่น ยาคอบจักรวาล กับรัฐในอุดมคติ และเพราะว่าเขาไม่ชอบ ออกอล์ฟ ฮิตเลอร์ ผู้ซึ่งมีความสามารถในการปราบปรามกิจกรรมต่างๆที่ไม่ใช่ของอเมริกาในเยอรมนี ยอสซาเรียนเข้าร่วมในชั่วโมงให้ความรู้ด้วย เนื่องจากเขาต้องการทราบสาเหตุว่าทำไมคนจำนวนมากจึงทำงานกันอย่างเอาจริงเอาจัง

wanted to find out why so many people were working so hard to kill him. A handful of other men were also interested, and the questions were many and good when Clevinger and the subversive corporal finished and made the mistake of asking if there were any.

'Who is Spain?'

'Why is Hitler?'

'When is right?'

'Where was that stooped and mealy-colored old man I used to call Poppa when the merry-go-round broke down?'

'How was trump at Munich?'

'Ho-ho beriberi.'

and

'Balls!'

เพื่อฆ่าเขา คนอื่นๆอีกหยิบมือเดียวก็รู้สึกสนใจเช่นกัน มีคำถามที่ดีเยอะเยอะมากมาย ตามมา เมื่อเคลวินเจอร์และสิบโทนักปฏิวัติหัวรุนแรงพูดจบ และทำพลาดโดยถามว่าใครมีข้อสงสัยใดๆอีกหรือไม่

“สเปนคือใคร”

“ทำไมถึงเป็นฮิตเลอร์”

“เมื่อไหร่ถึงจะใช่ล่ะ”

“แล้วตุ๊กตาชายแก่หลังโค้ง ที่ทำมาจากแป้งสีๆ ที่ผมเคยเรียกว่าป๊อปปา เมื่อตอนม้าหมุนเจ็ง อยู่ที่ไหนล่ะ”

“แล้วเสียงแตรที่มิวนิคเป็นไงบ้าง”

“โฮ โฮ เบอริ เบอริ”

และก็

“ลูกบอล!”

<p>All rang out in rapid succession, and then there was Yossarian with the question that had no answer:</p> <p>'Where are the Snowdens of yesteryear?'</p> <p>The question upset them, because Snowden had been killed over Avignon when Dobbs went crazy in mid-air and seized the controls away from Huple.</p> <p>The corporal played it dumb. 'What?' he asked.</p> <p>'Where are the Snowdens of yesteryear?'</p> <p>'I'm afraid I don't understand.'</p> <p>'<i>Où sont les Neigedens d'antan?</i>' Yossarian said to make it easier for him.</p> <p>'<i>Parlez en anglais, for Christ's sake,</i>' said the corporal. '<i>Je ne parle pas francais.</i>'</p> <p>'Neither do I,' answered Yossarian, who was ready to</p>	<p>คำถามต่างๆ ค้างขึ้นต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็มีคำถามจากยอซซาเรียน ซึ่งไม่มีคำตอบ</p> <p>“แล้วครอบครัวสโนเดนส์เมื่อวันวานล่ะอยู่ที่ไหน”</p> <p>พวกเขา รู้สึกไม่พอใจกับคำถามนี้ เนื่องจากสโนเดนถูกฆ่าตายเหนือเมืองอาวินญงในฝรั่งเศส ตอนที่ต้อบส์เกิดคลั่งขึ้นมากกลางอากาศ และหันไปคว้าที่ควบคุมจากฮูเปิล</p> <p>สิบโทคนดังกล่าวแก้งตีหน้าโง่ “อะไรนะ” เขาถาม</p> <p>“แล้วครอบครัวสโนเดนส์เมื่อวันวานล่ะอยู่ที่ไหน”</p> <p>“ฉันเกรงว่าจะไม่เข้าใจที่นายพูด”</p> <p>“อู ซงต์ เลส์ เนชดีองส์ ค็องตอง” ยอซซาเรียนถามเป็นภาษาฝรั่งเศสเพื่อให้เขาเข้าใจง่ายขึ้น</p> <p>“ปาร์เลส์ ออง อองเกลส์ พับฟาสิ” สิบโทตอบกลับเป็นภาษาฝรั่งเศสปนอังกฤษ</p> <p>“เมอ เนอ ปาร์ล ปาส์ ฟรองเซส์”</p> <p>“ผมก็ไม่พูดฝรั่งเศสเหมือนกัน” ยอซซาเรียนตอบ เขาพร้อมที่จะไล่บี้อิบโทคน</p>
---	---

pursue him through all the words in the world to wring the knowledge from him if he could, but Clevinger intervened, pale, thin, and laboring for breath, a humid coating of tears already glistening in his undernourished eyes.

Group Headquarters was alarmed, for there was no telling what people might find out once they felt free to ask whatever questions they wanted to. Colonel Cathcart sent Colonel Korn to stop it, and Colonel Korn succeeded with a rule governing the asking of questions. Colonel Korn's rule was a stroke of genius, Colonel Korn explained in his report to Colonel Cathcart. Under Colonel Korn's rule, the only people permitted to ask questions were those who never did. Soon the only people attending were those who never asked questions, and the sessions were discontinued altogether, since Clevinger, the corporal and Colonel Korn agreed that it was neither possible nor necessary to educate people who never questioned anything.

Colonel Cathcart and Lieutenant Colonel Korn lived and worked in the Group Headquarters building, as did all the

ดังกล่าวโดยใช้คำทุกคำที่มีอยู่ในโลกมาบีบเค้นเรื่องราวที่สิบโทผู้นั้นรู้ออกมาให้หมดถ้าทำได้ แต่เคลวินเจอร์เข้ามาขวางเสียก่อน หน้าเขาซีดขาว พยายามจะหายใจออกมา และมีน้ำตาที่รินๆส่องประกายตลอดเบ้าตาที่แห้งผาก

ศูนย์บังคับบัญชาใหญ่รู้สึกตื่นตกใจ เนื่องจากไม่มีความหมายพิเศษที่บ่งบอกว่า ผู้คนจะทราบข้อมูลอะไรกันบ้าง เมื่อพวกเขาได้อิสระให้ถามอะไรก็ได้ที่อยากรู้ พันเอก แครคคาทได้ส่งตัวพันโท คอรันมาระงับเรื่องนี้ และเขาก็ทำได้สำเร็จ โดยการออกกฎควบคุมเรื่องการถามคำถาม เขาอธิบายในรายงานตัวเองที่ส่งให้พันเอก แครคคาทว่า กฎของพันโทคอรัน เป็นกลยุทธ์ที่หลักแหลมมาก ตามกฎของพันโทคอรันแล้ว ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ถามคำถามจะต้องเป็นผู้ที่ไม่เคยถามคำถามมาก่อนเท่านั้น ในไม่ช้า ผู้ที่เข้าร่วมฟังการให้ความรู้ก็มีเพียงแต่ผู้ที่ไม่เคยถามคำถามมาก่อนเลย และช่วงเวลาดังกล่าวก็ยกเลิกไปในที่สุด เนื่องจากเคลวินเจอร์ นายสิบโท และพันโทคอรันต่างเห็นพ้องต้องกันว่า เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้และไม่มีความจำเป็น ที่จะให้ความรู้แก่ผู้ที่ไม่เคยตั้งคำถามใดๆเลย

พันเอก แครคคาท และพันโท คอรัน พักและทำงานอยู่ที่อาคารศูนย์บังคับบัญชาใหญ่

members of the headquarters staff, with the exception of the chaplain. The Group Headquarters building was an enormous, windy, antiquated structure built of powdery red stone and banging plumbing. Behind the building was the modern skeet-shooting range that had been constructed by Colonel Cathcart for the exclusive recreation of the officers at Group and at which every officer and enlisted man on combat status now, thanks to General Dreedle, had to spend a minimum of eight hours a month.

Yossarian shot skeet, but never hit any. Appleby shot skeet and never missed. Yossarian was as bad at shooting skeet as he was at gambling. He could never win money gambling either. Even when he cheated he couldn't win, because the people he cheated against were always better at cheating too. These were two disappointments to which he had resigned himself: he would never be a skeet shooter, and he would never make money.

'It takes brains not to make money,' Colonel Cargill wrote in one of the homiletic memoranda he regularly

เหมือนกับสมาชิกคนอื่นๆที่นั่น ยกเว้นอนุศาสนาจารย์ อาคารศูนย์บังคับบัญชาใหญ่มีขนาดโอโถง ลมพัดแรง มีโครงสร้างแบบโบราณ โดยสร้างจากอิฐแดงบด และมีระบบท่อประปาที่กระทบกันดังโครมคราม ข้างหลังตึกจะเป็นแนวสำหรับยิงเป้าบิน ซึ่งพันเอกแคธคาท สร้างขึ้นเพื่อเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจเฉพาะสำหรับเจ้าหน้าที่ทหารประจำศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ โดยที่นายทหารทุกคน รวมทั้งทหารเกณฑ์ที่อยู่ในสถานะต้องออกรบ จะต้องใช้เวลาฝึกยิงเป้าบินอย่างน้อย 8 ชั่วโมงต่อเดือน เนื่องจากเป็นคำสั่งของพลเอกดรีดเดิล

ยอสซาเรียนก็ยิงเป้าบิน แต่ไม่เคยยิงโดนเป้าเลย แอปเปิลบี้ก็ฝึก และไม่เคยพลาดสักเป้าเลย ยอสซาเรียนยิงเป้าบินได้แย่มากๆกับเวลาที่เขาลงพนันขันต่อ เขาไม่เคยได้เงินจากการพนันเลยเช่นกัน ถึงแม้ว่าจะใช้เล่นโกงก็แล้ว แต่ก็ไม่เคยชนะสักที เพราะว่าคนที่ยอสซาเรียนเล่นโกงมักจะโกงเก่งกว่าเขาอยู่เสมอๆ ยอสซาเรียนมีเรื่องผิดหวัง 2 เรื่องที่เขาต้องยอมแพ้ให้ คือ เรื่องที่เขาจะไม่มีวันเป็นนักยิงเป้าบินได้เลย กับเรื่องที่เขาไม่เคยหาเงินได้เลย

“ถ้าใช้สมองล่ะก็ หาเงินไม่ได้หรอก” พันเอก คาร์จิลเขียนลงในบันทึกข้อความที่ยาว

prepared for circulation over General Peckem's signature.

'Any fool can make money these days and most of them do. But what about people with talent and brains? Name, for example, one poet who makes money.'

'T. S. Eliot,' ex-P.F.C. Wintergreen said in his mail-sorting cubicle at Twenty seventh Air Force Headquarters, and slammed down the telephone without identifying himself.

Colonel Cargill, in Rome, was perplexed.

'Who was it?' asked General Peckem.

'I don't know,' Colonel Cargill replied.

'What did he want?'

'I don't know.'

'Well, what did he say?'

ยึดเป็นบทเทศนาฉบับหนึ่ง ซึ่งเขาต้องเตรียมส่งเวียนไปให้พลเอกเพ็คเค็ม เซ็นเป็นประจำ

“ทุกวันนี้ คนโง่คนไหนๆก็สามารถหาเงินได้ แถมส่วนใหญ่ก็ทำสำเร็จด้วย แต่พวกคนที่มีทั้งพรสวรรค์และสมองล่ะ ไหนลองยกตัวอย่าง ชื่อของกวีที่หาเงินได้มาสักคนสิ”

“ที. เอส. อีเลียต ครับท่าน” วินเทอร์กรีน อดีตสลิปตริกกองประจำการ พุดขึ้นมาจากคอกทำงานเล็กๆที่ใช้เป็นที่คัดแยกจดหมาย ประจำศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ของกองทัพอากาศที่ 27 แล้วก็กระแทกหูโทรศัพท์ลงโดยไม่บอกชื่อเสียงเรียงนามตัวเอง

พันเอก คาร์จิล ซึ่งอยู่ที่กรุง โรม รู้สึกงุนงงเป็น ใก่ตาแตก

“ใครนะ” พลเอก เพ็คเค็ม ถาม

“ผมก็ไม่ทราบครับท่าน” พันเอก คาร์จิลตอบ

“หมอนั่นต้องการอะไร”

“ผมก็ไม่ทราบอีกเหมือนกันครับท่าน”

“เอาล่ะ แล้วหมอนั่นพูดอะไรบ้าง”

<p>' "T. S. Eliot," ' Colonel Cargill informed him.</p> <p>'What's that?'</p> <p>' "T. S. Eliot," ' Colonel Cargill repeated.</p> <p>'Just "T. S. -" '</p> <p>'Yes, sir. That's all he said. Just "T. S. Eliot." '</p> <p>'I wonder what it means,' General Peckem reflected. Colonel Cargill wondered, too.</p> <p>'T. S. Eliot,' General Peckem mused.</p> <p>'T. S. Eliot,' Colonel Cargill echoed with the same funereal puzzlement.</p> <p>General Peckem roused himself after a moment with an unctuous and benignant smile. His expression was shrewd and sophisticated. His eyes gleamed maliciously. 'Have someone get me General Dreedle,' he requested</p>	<p>“ที.เอส. อีเลียต ครับท่าน” พันเอก คาร์จิลบอก</p> <p>“แล้วมันคืออะไรล่ะ”</p> <p>“ที.เอส. อีเลียต ครับท่าน” พันเอก คาร์จิลตอบ</p> <p>“แค่ ‘ที.เอส’ งั้นหรือ”</p> <p>“ครับท่าน เขาพูดแค่นั้น แค่ว่า ‘ที. เอส. อีเลียต’”</p> <p>“ฉันสงสัยว่ามันหมายความว่าอะไร” พลเอก เฟ็คเค็ม ตอบกลับ พันเอก คาร์จิลก็สงสัยเช่นกัน</p> <p>“ที.เอส. อีเลียต” พลเอก เฟ็คเค็ม ครุ่นคิด</p> <p>“ที.เอส. อีเลียต” พันเอก คาร์จิล เลียนแบบคำพูดพร้อมกับ แสดงความงุนงงท่าทางเศร้าๆเหมือนกัน</p> <p>นายพล เฟ็คเค็ม ตื่นจากภวังค์หลังจากผ่านไปชั่วขณะหนึ่ง เขายิ้มอ่อนโยน สีหน้าของเขาดูเจ้าเล่ห์และดูผ่านประสพการณ์มามาก สายตาของเขาปรากฏให้เห็นความชั่วร้ายอยู่แวบหนึ่ง “ให้ใครต่อสายถึงนายพล ครีตเคิล ให้นั้นหน่อยสิ” เขาบอกพันเอกคาร์จิล</p>
---	---

Colonel Cargill. 'Don't let him know who's calling.'

Colonel Cargill handed him the phone.

'T. S. Eliot,' General Peckem said, and hung up.

'Who was it?' asked Colonel Moodus.

General Dreedle, in Corsica, did not reply. Colonel Moodus was General Dreedle's son-in-law, and General Dreedle, at the insistence of his wife and against his own better judgment, had taken him into the military business. General Dreedle gazed at Colonel Moodus with level hatred. He detested the very sight of his son-in-law, who was his aide and therefore in constant attendance upon him. He had opposed his daughter's marriage to Colonel Moodus because he disliked attending weddings. Wearing a menacing and preoccupied scowl, General Dreedle moved to the full-length mirror in his office and stared at his stocky reflection. He had a grizzled, broad-browed head with iron-gray tufts over his eyes and a blunt and belligerent jaw. He brooded in ponderous speculation over

“อย่าให้เขารู้ว่าใครโทรมานะ”

พันเอก คาร์จิลส่งโทรศัพท์ให้เขา

“ที.เอส. อีเลียต” พลเอก เพ็กเค็มพูดและวางหูลง

“นั่นใครนะ” พันเอก มูดัสถาม

พลเอก ดรีดเดิล ซึ่งอยู่ที่เกาะคอซีก้า ไม่ได้ตอบกลับ พันเอก มูดัส เป็นลูกเขยของเขา และพลเอก ดรีดเดิลก็เป็นคนพาพันเอก มูดัส เข้ามาทำงานในแวดวงทหาร เนื่องจากภรรยาของเขารบเร้า ฝรั่งที่ขัดกับการตัดสินใจของเขาซึ่งที่คิดว่า พลเอกดรีดเดิล จ้องมองพันเอกมูดัสด้วยความเกลียดชัง เขาหมั่นจี้หน้าลูกเขยตัวเองเป็นอย่างมาก พันเอก มูดัสเป็นนายทหารผู้ช่วยของพลเอก ดรีดเดิล ทำให้เขาต้องคอยติดตามพลเอกดรีดเดิลอยู่ตลอดเวลา พลเอก ดรีดเดิลคัดค้านการแต่งงานของลูกสาวตนกับพันเอก มูดัส เนื่องจากเขาเกลียดการเข้าร่วมพิธีแต่งงาน พลเอก ดรีดเดิล ซึ่งมีหน้าตาน่ากลัว และบุดิ่งอยู่ก่อนแล้ว ขยับเข้าไปที่กระจกเงาบานใหญ่แบบเต็มตัวที่อยู่ในห้องทำงานของเขา และจ้องเข้าไปในกระจกซึ่งสะท้อนให้เห็นร่างกายที่เตี้ยล่ำของตน เขามีหัวคิ้วสีขาว กว้าง เป็นกระจุกสีดำออกเลาเป็นหย่อมๆเหนือลูกตา และมีขากรรไกรที่ดูเป็นปฏิกิริยา เขากำลังครุ่นคิดอย่างหนักเกี่ยวกับข้อความลึกลับ ที่เพิ่งได้รับมา สีหน้าของเขาค่อยๆอ่อนลงพร้อมกับเกิดความคิด

the cryptic message he had just received. Slowly his face softened with an idea, and he curled his lips with wicked pleasure.

'Get Peckem,' he told Colonel Moodus. 'Don't let the bastard know who's calling.'

'Who was it?' asked Colonel Cargill, back in Rome.

'That same person,' General Peckem replied with a definite trace of alarm. 'Now he's after me.'

'What did he want?'

'I don't know.'

'What did he say?'

'The same thing.'

'"T. S. Eliot"?'

'Yes, "T. S. Eliot." That's all he said.' General Peckem

ขึ้นมา เขาแม้ริมฝีปาก แสดงความพึงพอใจอย่างชั่ววูบ

“ต่อสายเพ็คเค็มซี” เขาบอกพันเอก มูดัส “ไม่ต้องให้ตั้งนั้นรู้ว่าใครโทรมานะ”

กลับมาที่กรุงโรม “ใครหรือครับท่าน” พันเอก คาร์จิล ถาม

“ไอ้คนเดิมนั้นแหละ” พลเอก เพ็คเค็ม ตอบด้วยน้ำเสียงวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด
“ตอนนี้มันกำลังไล่ล่าฉัน”

“แล้วหมอนั้นต้องการอะไรกันแน่ครับท่าน”

“ฉันเองก็ไม่รู้”

“แล้วเขาพูดว่ายังไงหรือครับ”

“เหมือนกัน”

“‘ที.เอส. อีเลียต’ นะหรือครับ”

“ใช่ ‘ที.เอส. อีเลียต’ นั้นแหละ หมอนั้นพูดแค่นั้น” นายพล เพ็คเค็มคิดอย่างมี

had a hopeful thought.

'Perhaps it's a new code or something, like the colors of the day. Why don't you have someone check with Communications and see if it's a new code or something or the colors of the day?'

Communications answered that T. S. Eliot was not a new code or the colors of the day.

Colonel Cargill had the next idea. 'Maybe I ought to phone Twenty-seventh Air Force Headquarters and see if they know anything about it. They have a clerk up there named Wintergreen I'm pretty close to. He's the one who tipped me off that our prose was too prolix.'

Ex-P.F.C. Wintergreen told Cargill that there was no record at Twenty-seventh Air Force Headquarters of a T. S. Eliot.

'How's our prose these days?' Colonel Cargill decided to inquire while he had ex-P.F.C. Wintergreen on the

ความหวัง

“บางที มันอาจจะรหัสลับตัวใหม่ หรืออะไรสักอย่าง เช่น สีต่างๆประจำวัน ทำไมไม่ส่งคนไปตรวจสอบกับหน่วยสื่อสารทีลี ว่ามันคือรหัสลับตัวใหม่ สีต่างๆประจำวัน หรืออะไรกันแน่”

หน่วยติดต่อสื่อสารตอบมาว่า ที.เอส. อีเลียต ไม่ใช่รหัสลับตัวใหม่ หรือเป็นสีประจำวัน

พันเอก คาร์จิล เกิดความคิดต่อมา “บางที ผมควรจะไปโทรไปที่ศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ของกองทัพอากาศที่ 27 เพื่อว่าพวกเขาจะรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นบ้าง ที่นั่นมีพนักงานเสมียนชื่อว่าวินเทอร์กรีน ซึ่งผมค่อนข้างสนิทด้วย เขาเป็นคนที่บอกผมว่า งานเขียนของเรายืดยาว น่าเบื่อเกินไป”

อดีตสิบตรี วินเทอร์กรีนบอกคาร์จิลว่า ไม่มีการบันทึกเรื่อง ที.เอส. อีเลียต ที่ศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ของกองทัพอากาศที่ 27

“ตอนนี้ งานเขียนของเราเป็นยังไงบ้าง” พันเอก คาร์จิล ตัดสินใจถาม ขณะที่คุยกับอดีตสิบตรี วินเทอร์กรีน ทางโทรศัพท์ “ดีขึ้นมากโขมัย”

phone. 'It's much better now, isn't it?'

'It's still too prolix,' ex-P.F.C. Wintergreen replied.

'It wouldn't surprise me if General Dreedle were behind the whole thing,' General Peckem confessed at last. 'Remember what he did to that skeet-shooting range?'

General Dreedle had thrown open Colonel Cathcart's private skeet-shooting range to every officer and enlisted man in the group on combat duty. General Dreedle wanted his men to spend as much time out on the skeet-shooting range as the facilities and their flight schedule would allow. Shooting skeet eight hours a month was excellent training for them. It trained them to shoot skeet.

Dunbar loved shooting skeet because he hated every minute of it and the time passed so slowly. He had figured out that a single hour on the skeet-shooting range with people like Havermeyer and Appleby could be worth as

“ก็ยังคงยืดยาว น่าเบื่อเกินไปเหมือนเดิมครับ” อดีตสิบตรี วินเทอร์กรีนตอบ

“ฉันจะไม่แปลกใจหรอก ถ้าหากพลเอก ดรีดเดิล เป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดนี้” พลเอกเพ็คเค็มสารภาพออกมาในที่สุด “จำว่าเขาทำอะไรไว้ที่เขตฝึกยิงเป้าบินได้มั๊ย”

พลเอก ดรีดเดิล เล่นเปิดสนามยิงเป้าบินส่วนตัวของพันเอก แคธคาท แม่หรรษาให้เจ้าหน้าที่ทหารกับทหารเกณฑ์ทุกคนในกลุ่มที่มีหน้าที่รบเข้ามาใช้ พลเอก ดรีดเดิล ต้องการให้คนของเขาใช้เวลาที่ลานยิงเป้าบินมากเท่าที่สถานที่และตารางบินของพวกเขาจะอำนวย การยิงเป้าบินให้ได้ 8 ชั่วโมงต่อเดือนเป็นการฝึกที่เยี่ยมยอดสำหรับพวกเขา เพราะเป็นการทำให้พวกเขาฝึกยิงเป้าเคลื่อนไหว

ดันบาร์โปรดปรานการยิงเป้าบินเป็นอย่างมาก เพราะเขาเกลียดทุกคนที่ฝึกมัน และเวลาแต่ละนาทีก็ผ่านพ้นไปอย่างเชื่องช้า เขาพบว่าเวลาในการยิงเป้าบินแต่ละชั่วโมงกับ

much as eleven-times-seventeen years.

'I think you're crazy,' was the way Clevinger had responded to Dunbar's discovery.

'Who wants to know?' Dunbar answered.

'I mean it,' Clevinger insisted.

'Who cares?' Dunbar answered.

'I really do. I'll even go so far as to concede that life seems longer i -'

'- *is* longer i -'

'- *is* longer – *is* longer? All right, *is* longer if it's filled with periods of boredom and discomfort, b -'

'Guess how fast?' Dunbar said suddenly.

'Huh?'

คนอย่างฮาเวอร์เมเยอร์ และแอปเปิ้ลมีค่าเท่ากับหลายพันปี

“ฉันคิดว่านายบ้าไปแล้ว” เป็นคำพูดที่เคลวินเจอร์ใช้โต้ตอบสิ่งที่ดันบาร์ค้นพบ

“ใครถามความเห็นนาย” ดันบาร์ตอบกลับ

“ฉันพูดจริงๆนะ” เคลวินเจอร์ยืนยันความคิดตัวเอง

“ใครจะสน” ดันบาร์พูดตอบ

“แต่ฉันสน แม้แต่ตัวฉันก็กลัวที่จะยอมรับว่าชีวิตดูเหมือนจะยืนยาวขึ้น...ถ...ถะ...”

“ไม่ใช่ดูเหมือน...แต่จะยืนยาวขึ้น...ถ...ถะ...”

“ยืนยาวขึ้นนั่นหรือ เอาละ ชีวิตจะยืนยาวขึ้นถ้ามีช่วงเวลาที่น่าเบื่อและลำบากมาเติมเต็ม...ต...ตะ...”

“ทายลี ว่าเร็วแค่ไหน” ดันบาร์ก็พูดขึ้นมาทันทีทันใด

“ว่าไงนะ”

<p>'They go,' Dunbar explained.</p> <p>'Years.'</p> <p>'Years.'</p> <p>'Years,' said Dunbar. 'Years, years, years.'</p> <p>'Clevinger, why don't you let Dunbar alone?' Yossarian broke in. 'Don't you realize the toll this is taking?'</p> <p>'It's all right,' said Dunbar magnanimously. 'I have some decades to spare. Do you know how long a year takes when it's going away?'</p> <p>'And you shut up also,' Yossarian told Orr, who had begun to snigger.</p> <p>'I was just thinking about that girl,' Orr said. 'That girl in Sicily. That girl in Sicily with the bald head.'</p> <p>'You'd better shut up also,' Yossarian warned him.</p> <p>'It's your fault,' Dunbar said to Yossarian. 'Why don't</p>	<p>“ที่ผ่านไป” ดันบาร์อธิบาย</p> <p>“หลายปี”</p> <p>“หลายปี”</p> <p>“หลายปี” ดันบาร์พูด “หลายๆปี”</p> <p>“เคลวินเจอร์ ทำไมนายไม่หยุดรบกวนดันบาร์สักที” ขอสซาเรียนพูดชัดขึ้นมา “นายไม่รู้หรือตัวเองทำให้ดันบาร์แย่แค่ไหน”</p> <p>“ไม่เป็นไรหรอก” ดันบาร์พูดอย่างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ “ฉันยังมีเวลาเหลืออีกถมไป นายรู้มั๊ยว่ามันยาวนานแค่ไหนกว่าจะผ่านพ้นไปปีหนึ่ง”</p> <p>“นายก็ควาย เจ็บไปเลย” ขอสซาเรียนบอกออร์ ซึ่งเริ่มส่งเสียงคิกคัก</p> <p>“ฉันก็แค่กำลังคิดถึงผู้หญิงคนนั้น” ออร์พูด “ผู้หญิงที่เกาะชิซิลีคนนั้น คนที่หัวเกรียนๆไง”</p> <p>“หุบปากไปด้วยจะดีกว่า” ขอสซาเรียนเตือนออร์</p> <p>“นายนั่นแหละผิด” ดันบาร์พูดกับขอสซาเรียน “ทำไมไม่ปล่อยให้หมอนั้นส่งเสียงคิก</p>
---	--

you let him snigger if he wants to? It's better than having him talking.'

'All right. Go ahead and snigger if you want to.'

'Do you know how long a year takes when it's going away?' Dunbar repeated to Clevinger. 'This long.' He snapped his fingers. 'A second ago you were stepping into college with your lungs full of fresh air. Today you're an old man.'

'Old?' asked Clevinger with surprise. 'What are you talking about?'

'Old.'

'I'm not old.'

'You're inches away from death every time you go on a mission. How much older can you be at your age? A half minute before that you were stepping into high school, and an unhooked brassiere was as close as you ever hoped to get to Paradise. Only a fifth of a second before that you

ก็กลับไปละถ้าอยากนึก ดีกว่าปล่อยให้พูดออกมาเสียอีก”

“ก็ได้ ถ้านายอยากจะส่งเสียงคิกคักล่ะก็ เชิญตามสบาย”

“นายรู้มั๊ยว่ามันยาวนานแค่ไหนกว่าจะผ่านพ้นไปปีหนึ่ง” ดันบาร์พูดซ้ำให้เคลวินเจอร์ฟัง “แค่นี้ไง” เขาตีดนิ้วดังเปาะ “เมื่อนาทีที่แล้วนายกำลังก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยด้วยอากาศสดชื่นเต็มปอด แล้ววันนี้ นายก็กลายเป็นคนแก่”

“คนแก่นั่นหรือ” เคลวินเจอร์ถามด้วยความประหลาดใจ “นายกำลังพูดเรื่องอะไรนะ”

“เรื่องที่นายแก่ไง”

“ฉันไม่ได้แก่”

“ทุกครั้งที่นายออกไปปฏิบัติภารกิจ ชีวิตของนายก็เชียดกับความตายแค่นี้ไม่กี่วินาทีหรือแล้วนายจะอยู่ได้นานอีกแค่ไหนกันเชียว ครึ่งนาทีก่อนหน้านั้น นายกำลังก้าวเข้าวัยสู่มัธยมปลาย และประสบการณ์ที่เยี่ยมยอดที่สุดที่นายจะหวังได้ก็คือได้มีขงทรงที่ถูกลดตะขอกออกตัวหนึ่งมาอยู่ในระยะใกล้ๆ และเพียงแค่ว่า 0.05 วินาทีก่อนหน้านั้น นายยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ มีวันหยุดหน้าร้อน 10 สัปดาห์ ซึ่งเป็นระยะเวลาสุดแสนจะเนิ่นนาน แต่แล้วก็

were a small kid with a ten-week summer vacation that lasted a hundred thousand years and still ended too soon. Zip! They go rocketing by so fast. How the hell else are you ever going to slow time down?' Dunbar was almost angry when he finished.

'Well, maybe it is true,' Clevinger conceded unwillingly in a subdued tone. 'Maybe a long life does have to be filled with many unpleasant conditions if it's to seem long. But in that event, who wants one?'

'I do,' Dunbar told him.

'Why?' Clevinger asked.

'What else is there?'

สิ้นสุดลงเร็วเกินไป ไม่เหลือเลยสักวินาที! เวลาผ่านไปไว้มันจะจรวด นายล่ะ เคยทำอะไรให้มันเดินช้าลงได้บ้างมั๊ย” ดันบาร์เกือบจะมีโมโหเมื่อพูดจบ

“เอาล่ะ บางทีก็อาจจะเป็นเรื่องจริง” เคลวินเจอร์พูดเห็นด้วยอย่างไม่เต็มใจด้วยน้ำเสียงสงบเสงี่ยม “บางที ชีวิตที่ยืนยาวก็อาจจะต้องเจอกับเงื่อนไขหลายๆอย่างที่ไม่น่าสนุกนัก ถ้าจะให้ชีวิตยืนยาว แต่ใครล่ะจะต้องการหากต้องเป็นแบบนั้น”

“ฉันไง” ดันบาร์บอกเคลวินเจอร์

“ทำไม” เคลวินเจอร์ถาม

“นอกจากชีวิตแล้ว ยังมีอะไรหลงเหลืออยู่บ้างล่ะ”

ภาษาต้นฉบับ	ภาษาฉบับแปล
<p>5 CHIEF WHITE HALFOAT</p> <p>Doc Daneeka lived in a splotched gray tent with Chief White Halfoat, whom he feared and despised.</p> <p>'I can just picture his liver,' Doc Daneeka grumbled.</p> <p>'Picture my liver,' Yossarian advised him.</p> <p>'There's nothing wrong with your liver.'</p> <p>'That shows how much you don't know,' Yossarian bluffed, and told Doc Daneeka about the troublesome pain in his liver that had troubled Nurse Duckett and Nurse Cramer and all the doctors in the hospital because it wouldn't become jaundice and wouldn't go away.</p> <p>Doc Daneeka wasn't interested. 'You think you've got troubles?' he wanted to know. 'What about me? You should've been in my office the day those newlyweds</p>	<p>บทที่ 5 หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟต</p> <p>คือก ดานิก้า พักอยู่ที่เต็นท์สีเทาเประอะเปื้อนกับหัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟต ซึ่งเป็นคนที่เขากลัวและรังเกียจ</p> <p>“ผมนี่ก็ได้แต่ภาพตับของเขา” คือก ดานิก้าพึมพำ</p> <p>“นี่กภาพตับผมแทนสิหมอ” ยอสซาเรียนแนะนำ</p> <p>“ตับคุณไม่มีอะไรผิดปกติสักหน่อย”</p> <p>“นั่นแสดงให้เห็นว่ายังมีอะไรอีกมากที่หมอไม่รู้” ยอสซาเรียนเกทับ และบอกคือก ดานิก้าเกี่ยวกับอาการทรมาณจากการปวดตับ ซึ่งสร้างปัญหาให้กับนางพยาบาลค็อกเก็ต และนางพยาบาลเครเมอร์ รวมทั้งหมอในโรงพยาบาลทุกคน เนื่องจากอาการที่ว่ามันไม่ใช่โรคคิซัน และยังไม่ยอมหายไป</p> <p>คือก ดานิก้า ไม่สนใจ “คุณคิดว่าตัวเองมีปัญหาเยอะแยะมากนักรึไร” เขาต้องการรู้ “แล้วผมล่ะ คุณน่าจะได้อู่ในที่ทำงานผมนะในวันที่คู่ข่าวใหม่ปลามันเข้า</p>

walked in.'

'What newlyweds?'

'Those newlyweds that walked into my office one day. Didn't I ever tell you about them? She was lovely.'

So was Doc Daneeka's office. He had decorated his waiting room with goldfish and one of the finest suites of cheap furniture. Whatever he could he bought on credit, even the goldfish. For the rest, he obtained money from greedy relatives in exchange for shares of the profits. His office was in Staten Island in a two-family firetrap just four blocks away from the ferry stop and only one block south of a supermarket, three beauty parlors, and two corrupt druggists. It was a corner location, but nothing helped. Population turnover was small, and people clung through habit to the same physicians they had been doing business with for years. Bills piled up rapidly, and he was soon faced with the loss of his most precious medical instruments: his adding machine was repossessed, and

มา”

“คู่ข่าวใหม่ปลามันอะไร”

“ก็สองสามีภรรยาที่เดินเข้ามาในที่ทำงานผมวันหนึ่ง ผมยังไม่เคยเล่าให้คุณ ฟิงฮอร์ทรี ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนน่ารัก”

เช่นเดียวกับห้องทำงานของด็อก ดานีก้า ห้องสำหรับนั่งรอของดกแต่งด้วยปลาทอง และชุดเครื่องเรือนราคาถูกที่ดีที่สุดในตัว เขาซื้อของทุกอย่างด้วยเงินเชื่อถ้าทำได้ แม้แต่ปลาทอง สำหรับส่วนที่เหลือ เขาได้รับเงินมาจากญาติๆผู้มีนิสัยละโมภ โดยนำหุ้นตัวที่ทำกำไรได้มาแลกเปลี่ยน ห้องทำงานของเขาอยู่ที่เกาะสแตเต็นท์ในอาคารสำหรับสองครอบครัว ซึ่งไม่มีทางหนีไฟ ห่างจากท่าเรือข้ามฟากแค่สี่ช่วงตึก และห่างจากซูเปอร์มาร์เก็ต 1 แห่ง ร้านเสริมสวย 3 แห่ง และร้านขายยาถังเงิน 2 แห่ง ไปทางทิศใต้เพียงหนึ่งช่วงตึก อาคารดังกล่าวอยู่ในทำเลที่ดีมมมมมม แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยอะไร การโยกย้ายของผู้คนมีจำนวนน้อย และคนก็มักจะยึดติดกับนิสัยที่จะไปหาหมอคนเดิมที่เคยไปหาด้วยเป็นเวลานานหลายปี ใบแจ้งหนี้ต่างๆกองเป็นตั้งอย่างรวดเร็ว และในไม่ช้าเขาก็สูญเสียเครื่องมือแพทย์อันมีค่ามากที่สุด กล่าวคือ เครื่องบวกเลขถูกยึด จากนั้น ก็เป็นเครื่องพิมพ์ดีด แดมปลาทองก็ขังมาตาย โชคดีที่

then his typewriter. The goldfish died. Fortunately, just when things were blackest, the war broke out.

'It was a godsend,' Doc Daneeka confessed solemnly. 'Most of the other doctors were soon in the service, and things picked up overnight. The corner location really started paying off, and I soon found myself handling more patients than I could handle competently. I upped my kickback fee with those two drugstores. The beauty parlors were good for two, three abortions a week. Things couldn't have been better, and then look what happened. They had to send a guy from the draft board around to look me over. I was Four-F. I had examined myself pretty thoroughly and discovered that I was unfit for military service. You'd think my word would be enough, wouldn't you, since I was a doctor in good standing with my country

เมื่อตอนที่ทุกสิ่งทุกอย่างมีดมนที่สุด สงครามก็ปะทุขึ้น

“แล้วสวรรค์ก็ทรงโปรด” คือก ดานิก้าสารภาพอย่างเคร่งขรึม “ในไม่ช้า หมอคนอื่นๆส่วนใหญ่ก็ต้องเข้าไปรับใช้ชาติ แล้วอะไรก็ดีขึ้นมาในฉับพลัน อาคารตรงทำเลที่ตั้งตรงหัวมุมเริ่มทำกำไรได้ และในไม่ช้า ผมก็พบว่าตัวเองมีคนไข้ ให้ต้องรักษามากเกินกว่าที่จะจัดการเองได้ด้วยความสามารถ ผมให้ร้านขายยา 2 ร้านนั้นเพิ่มค่าสินบนให้ผม ส่วนร้านเสริมสวยพวกนั้นก็เหมาะสำหรับให้ผมใช้เป็น ที่ทำแท้งสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างกลับดีขึ้นมาได้ แต่แล้วดูสิว่าเกิดอะไร ขึ้น พวกเขาต้องส่งคนจากคณะกรรมการเกณฑ์ทหารมาตรวจสอบผม ผมจัดอยู่ใน ประเภท 4-เอฟ⁴ ผมตรวจร่างกายตัวเองก่อนข้างละเอียด และพบว่าตัวเองไม่เหมาะ ที่จะเข้ารับราชการทหาร คุณอาจจะคิดว่าคำพูดของผมก็คงมีน้ำหนักเพียงพอแล้ว ไข่ม้อย เพราะผมเองก็เป็นหมอที่ไม่เคยถูกคนไข้ฟ้องหรือร้องเรียนไปที่สมาคม การแพทย์ของประเทศและสำนักงานยกระดับธุรกิจ⁵ ในท้องถิ่น และยังมีคุณสมบัติ

⁴ ตามระบบการเกณฑ์ทหารของสหรัฐอเมริกา บุคคลที่จัดอยู่ในประเภท 4-F หมายถึงผู้ที่ไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการรับราชการทหารเนื่องจากเหตุผลทางการแพทย์

⁵ สำนักงานยกระดับธุรกิจ (Better Business Bureau) ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1912 ในประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา โดยเป็นตัวกลางระหว่างผู้บริโภคกับภาคธุรกิจต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาข้อพิพาท คอยติดต่อสื่อสาร และให้ข้อมูลในเรื่องการทำธุรกิจอย่างมีจริยธรรม

medical society and with my local Better Business Bureau. But no, it wasn't, and they sent this guy around just to make sure I really did have one leg amputated at the hip and was helplessly bedridden with incurable rheumatoid arthritis. Yossarian, we live in an age of distrust and deteriorating spiritual values. It's a terrible thing,' Doc Daneeka protested in a voice quavering with strong emotion. 'It's a terrible thing when even the word of a licensed physician is suspected by the country he loves.'

Doc Daneeka had been drafted and shipped to Pianosa as a flight surgeon, even though he was terrified of flying.

'I don't have to go looking for trouble in an airplane,' he noted, blinking his beady, brown, offended eyes myopically. 'It comes looking for me. Like that virgin I'm telling you about that couldn't have a baby.'

'What virgin?' Yossarian asked. 'I thought you were telling me about some newlyweds.'

'That's the virgin I'm telling you about. They were just a

ของสมาชิกครบทุกประการ แต่เปล่าเลย พวกเขาส่งผู้ชายคนนี้ออกมาบอกว่าขาข้าง
หนึ่งของผมถูกตัดไปตั้งแต่สะโพกจริงหรือไม่ และต้องล้มหมอนนอนเสื่อโดย
ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เพราะเป็นโรคไขข้ออักเสบรุนแรงที่รักษาไม่หายจริงหรือ
เปล่า ขอสาธุใจ เรายู่ในยุคสมัยที่ปราศจากความไว้วางใจกัน และมีคุณค่า
ทางจิตวิญญาณที่เสื่อมถอยลง ซึ่งเป็นอะไรที่เลวร้ายมาก” ด็อก ดานีก้าพูดท้วงเสียด
สั้นด้วยอารมณ์รุนแรง “เป็นเรื่องเลวร้ายที่ประเทศที่เขารักยังสงสัยเคลือบแคลง
แม้แต่คำพูดของหมอที่ได้รับใบอนุญาต”

ด็อก ดานีก้าถูกเกณฑ์ทหารและส่งไปประจำที่ปิอาโนซาในฐานะแพทย์เวช
ศาสตร์การบิน แม้ว่าเขาจะกลัวการออกบินสุดๆ

“ผมไม่จำเป็นต้องออกไปหาปัญหาในเครื่องบินหรอก” เขาให้ข้อสังเกต
ขยิบดวงตากลม เล็ก สีน้ำตาลที่ดูขุ่นเคืองและมีวิสัยทัศน์คับแคบ “ปัญหาจะมหาหวม
เอง เหมือนกับสาวบริสุทธิ์ที่ผมกำลังเล่าให้คุณฟัง คนที่มีลูกไม่ได้ไง”

“สาวบริสุทธิ์คนไหน” ขอสาธุใจถาม “ผมนี่กว่าหมอกำลังเล่าเรื่องคู่ข้าว
ใหม่ปลามันให้ผมฟังเสียอีก”

“นั่นแหละ สาวบริสุทธิ์คนที่ผมกำลังเล่าให้คุณฟัง พวกเขาเป็นคู่สามีภรรยา

couple of young kids, and they'd been married, oh, a little over a year when they came walking into my office without an appointment. You should have seen her. She was so sweet and young and pretty. She even blushed when I asked about her periods. I don't think I'll ever stop loving that girl. She was built like a dream and wore a chain around her neck with a medal of Saint Anthony hanging down inside the most beautiful bosom I never saw. "It must be a terrible temptation for Saint Anthony," I joked – just to put her at ease, you know. "Saint Anthony?" her husband said. "Who's Saint Anthony?" "Ask your wife," I told him. "She can tell you who Saint Anthony is." "Who is Saint Anthony?" he asked her. "Who?" she wanted to know. "Saint Anthony," he told her. "Saint Anthony?" she said. "Who's Saint Anthony?" When I got a good look at her inside my examination room I found she was still a virgin. I spoke to her husband alone while she was pulling her girdle back on and hooking it onto her stockings. "Every night," he boasted. A real wise guy, you know. "I never miss a night," he boasted. He meant it, too. "I even been puttin' it to her mornings before the

หนุ่มสาวที่เพิ่งแต่งงานกันได้ เอ้อ ประมาณปีนิดๆ เมื่อตอนที่คุณนั้นเดินเข้ามาในห้องทำงานของผมโดยไม่ได้นัดไว้ คุณน่าจะได้เห็นเธอ เธอเป็นผู้หญิงที่อ่อนหวาน ยังสาว และก็น่ารักมากๆ เสียด้วย แกรมยังเงินหน้าแดงเมื่อถูกถามเรื่องรอบเดือน ผมไม่คิดว่าตัวเองจะหยุดรักผู้หญิงคนนั้นได้ เธอถูกสร้างขึ้นมาจากความฝัน เธอสวมสายสร้อย ซึ่งมีเหรียญรูปเซนต์แอนโทนีแขวนห้อยอยู่ข้างในทรงอกคู่สวยงามที่สุดซึ่งผมไม่เคยเห็น ‘นั่นต้องเป็นสิ่งชั่วร้ายแรงสำหรับเซนต์แอนโทนีเลยสินะ’ ผมล้อเล่นเพราะแค่อยากให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย ‘เซนต์แอนโทนีเธอ’ สามิเธอถาม ‘ใครคือเซนต์แอนโทนี’ ‘ถามภรรยาของคุณสิ’ ผมบอกเขา ‘เธอจะบอกคุณได้ว่าเซนต์แอนโทนีคือใคร’ ‘ใครคือเซนต์แอนโทนี’ เขาถามภรรยา ‘ใครนะ’ เธอต้องการรู้ ‘เซนต์แอนโทนีไง’ เขาบอกเธอ ‘เซนต์แอนโทนีเธอ’ เธอถาม ‘ใครคือเซนต์แอนโทนี’ เมื่อผมตรวจร่างกายเธออย่างละเอียดในห้องตรวจ ผมก็พบว่าเธอยังเป็นสาวบริสุทธิ์ ผมพูดกับสามิเธอตามลำพัง ขณะที่เธอกำลังดึงสายคาดลงมาเพื่อติดตะขอเข้ากับถุงน่อง ‘ทุกคืน’ สามิเธอพูดอวด เขาเป็นผู้ชายที่ฉลาดจริงๆ คุณดูสิ ‘ผมไม่เคยพลาดเลยสักคืน’ เขาคูยโ้ แล้วเขาก็หมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ ด้วย ‘ผมยังได้สอดโ้ นั้นเข้าไปในตัวเธอทุกๆ วันก่อนเวลาอาหารเช้า ที่เธอทำให้ผมก่อนที่เราจะไปทำงาน’ เขาอวดเพิ่ม มีคำอธิบายได้เพียงหนึ่งคำเท่านั้น เมื่อผมเรียกคุณนั้นมาพบอีก

breakfasts she makes me before we go to work," he boasted. There was only one explanation. When I had them both together again I gave them a demonstration of intercourse with the rubber models I've got in my office. I've got these rubber models in my office with all the reproductive organs of both sexes that I keep locked up in separate cabinets to avoid a scandal. I mean I used to have them. I don't have anything any more, not even a practice. The only thing I have now is this low temperature that I'm really starting to worry about. Those two kids I've got working for me in the medical tent aren't worth a damn as diagnosticians. All they know how to do is complain. They think they've got troubles? What about me? They should have been in my office that day with those two newlyweds looking at me as though I were telling them something nobody'd ever heard of before. You never saw anybody so interested. "You mean like this?" he asked me, and worked the models for himself awhile. You know, I can see where a certain type of person might get a big kick out of doing just that. "That's it," I told him. "Now, you go home and try it my way for a few months and see what happens.

ครั้ง ผมก็สาธิตวิธีการร่วมรักให้พวกเขาดูโดยใช้ตุ๊กตายางที่อยู่ในห้องทำงาน ตุ๊กตายางในห้องทำงานของผม ซึ่งมีอวัยวะสืบพันธุ์ทั้งสองเพศ ผมเก็บมันใส่กุญแจไว้ในอีกตู้หนึ่งเพื่อหลีกเลี่ยงคำครหา คือหมายความว่าผมเคยมีของพวกนั้น แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรเหลือแล้ว ไม่มีแม้แต่การฝึกปฏิบัติ สิ่งเดียวที่ผมมีในตอนนั้นก็คืออุณหภูมิในร่างกายที่ต่ำ ซึ่งทำให้ผมเริ่มจะกังวลขึ้นมาจริงๆ เด็กสองคนนั้นที่ผมให้ทำงานในเต็นท์พยาบาลแม้ก็ไม่มีเก่งพอที่จะเป็นผู้เชี่ยวชาญในการวินิจฉัยโรคได้เลย พบพาสีสิ่งที่พวกมันรู้ก็คือการบ่น ไอ้สองคนนั้นคิดว่าตัวเองมีปัญหาหนักกรึไร แล้วผมล่ะพวกมันน่าจะอยู่ที่ห้องทำงานของผมในวันนั้นกับคู่ข่าวใหม่ปลามัน คู่ นั้นมองผมราวกับผมกำลังบอกอะไรที่ไม่มีใครเคยได้ยินมาก่อน คุณจะไม่เคยเห็นใครที่แสดงความสนใจได้มากขนาดนี้ ‘หมอบอกความว่ายังงี้ใช่ไหม’ คนที่เป็นสามีถามและทำกับตุ๊กตายางอยู่พักหนึ่ง คุณรู้มั๊ย ผมน่าจะมองออกเลยว่าไอ้คนประเภทนี้จะถูกเตะโค้งไปที่ไหนถ้าทำเพียงแค่นั้น ‘ใช่ นั่นแหละ’ ผมบอกเขา ‘เอาล่ะ พวกคุณกลับไปบ้าน และลองทำตามที่หมอบอกสักสองสามเดือน แล้วก็ดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นตกลงมั๊ย ‘ครับ/ค่ะ’ พวกเขารับคำ และจ่ายเงินแต่โดยดี ‘ขอให้สนุกนะ’ ผมบอกพวกเขา และพวกเขาก็กล่าวขอบคุณและเดินออกไปด้วยกัน สามีโอบเอวภรรยาราวกับว่าแทบจะอดใจรอให้ถึงบ้านไม่ไหวเพื่อที่จะได้ขุดไอนั้นใส่เธออีกครั้ง สองสาม

Okay?" "Okay," they said, and paid me in cash without any argument. "Have a good time," I told them, and they thanked me and walked out together. He had his arm around her waist as though he couldn't wait to get her home and put it to her again. A few days later he came back all by himself and told my nurse he had to see me right away. As soon as we were alone, he punched me in the nose.'

'He did what?'

'He called me a wise guy and punched me in the nose. "What are you, a wise guy?" he said, and knocked me flat on my ass. Pow! Just like that. I'm not kidding.'

'I know you're not kidding,' Yossarian said. 'But why did he do it?'

'How should I know why he did it?' Doc Daneeka retorted with annoyance.

'Maybe it had something to do with Saint Anthony?'

วันต่อมา ฝ่ายสามีกลับมาหาผมเพียงลำพัง และบอกกับนางพยาบาลว่าต้องการพบผมด่วน ทันทีที่เราอยู่กันตามลำพัง หมอนั่นก็ต่อยเข้าที่จมูกของผม”

“หมอนั่นทำอะไรนะ”

“เขาเรียกผมว่าพ่อคนอวดฉลาดและก็ต่อยเข้ามาที่จมูกของฉัน ‘นายมันคนแบบไหนกัน พวกนี้รี’ เขาพูดและก็อัดผมชะน่วม ตูบต๊บบๆ! ยังงั้นเลยแหละ ไม่ได้ล้อเล่นนะเนี่ย”

“ผมรู้ว่าหมอไม่ได้พูดเล่น” ยอสซาเรียนบอก “แต่ทำไมหมอนั่นถึงทำยังงั้นล่ะ”

“แล้วผมจะรู้มัยว่าเขายังงั้นทำไม” คีอก ดานีก้าย้อนด้วยความรำคาญ

“บางที อาจจะเกี่ยวข้องกับเซนต์แอน โธนี่ก็ได้”

Doc Daneeka looked at Yossarian blankly. 'Saint Anthony?' he asked with astonishment. 'Who's Saint Anthony?'

'How should I know?' answered Chief White Halfoat, staggering inside the tent just then with a bottle of whiskey cradled in his arm and sitting himself down pugnaciously between the two of them.

Doc Daneeka rose without a word and moved his chair outside the tent, his back bowed by the compact kit of injustices that was his perpetual burden. He could not bear the company of his room-mate.

Chief White Halfoat thought he was crazy. 'I don't know what's the matter with that guy,' he observed reproachfully. 'He's got no brains, that's what's the matter with him. If he had any brains he'd grab a shovel and start digging. Right here in the tent, he'd start digging, right under my cot. He'd strike oil in no time. Don't he know how that enlisted man struck oil with a shovel back in the States? Didn't he ever hear what happened to that kid –

ด็อก ดานีก้ามองยอสซาร์เรียนด้วยสายตาว่างเปล่า “เซนต์แอนโทนี่นั่นหรือ”
เขาถามอย่างประหลาดใจ “ใครคือเซนต์แอนโทนี่”

“แล้วฉันจะรู้มัย” หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟตตอบ พลังเดินโซเซเข้ามาในเต็นท์
ที่แขนหนีบเหล้าวิสกี้ไว้หนึ่งขวด และนั่งแทรกระหว่างยอสซาร์เรียนกับด็อก ดานีก้า
อย่างวางก้าม

ด็อก ดานีก้าลุกขึ้นยืน โดยไม่พูดอะไรออกมา และย้ายเก้าอี้ไปนอกเต็นท์
หลังของเขาต้องก้มแบกรับชุดเครื่องมือความยุติธรรมขนาดกะทัดรัด ซึ่งเป็นภาระ
ติดตัวเขาไปตลอด เขาไม่สามารถทนอยู่กับเพื่อนร่วมเต็นท์คนนี้ได้อีกต่อไป

หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟตคิดว่าด็อก ดานีก้า บ้า “ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา
กันแน่” เขาให้ข้อสังเกตด้วยน้ำเสียงคำหยาบ “หมอน้ำมันไม่มีสมอง นั่นแหละคือ
ปัญหาของมัน ถ้ามันมีสมองสักหน่อย ก็คงจะต้องคว่ำจอบและก็เริ่มขุดดินได้แล้ว
ตรงนี้ในเต็นท์นี้แหละที่หมอนั้นจะเริ่มลงมือขุดดินได้ ที่ได้เตียงนอนของฉัน เขาจะ
ขุดพบน้ำมันทันที เขาไม่รู้หรือว่าทหารเกณฑ์คนนั้นใช้จอบขุดพบน้ำมันกันได้
อย่างไรในอเมริกา เขาไม่เคยได้ยินบ้างหรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับเด็กคนที่โคโลราโด

<p>what was the name of that rotten rat bastard pimp of a snotnose back in Colorado?' <p>'Wintergreen.'</p> <p>'Wintergreen.'</p> <p>'He's afraid,' Yossarian explained.</p> <p>'Oh, no. Not Wintergreen.' Chief White Halfoat shook his head with undisguised admiration. 'That stinking little punk wise-guy son of a bitch ain't afraid of nobody.'</p> <p>'Doc Daneeka's afraid. That's what's the matter with him.'</p> <p>'What's he afraid of?'</p> <p>'He's afraid of you,' Yossarian said. 'He's afraid you're going to die of pneumonia.'</p> <p>'He'd better be afraid,' Chief White Halfoat said. A deep, low laugh rumbled through his massive chest. 'I will,</p> </p>	<p>ไอ้แมงดากระยาที่กลิ่นตัวเหม็นยังกับหนูตายนั่นชื่ออะไรนะ”</p> <p>“วินเทอร์กรีน”</p> <p>“ใช่ วินเทอร์กรีน”</p> <p>“ก็เด็กมันกลัวนี่” ยอสซาเรียนอธิบาย</p> <p>“อ๊ะ อ๊ะ ไม่ใช่ๆวินเทอร์กรีน” หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟตส่ายหัวด้วยความชื่นชมอย่างเปิดเผย “ไอ้เด็กโง่อ่อนอวดฉลาดตัวเหม็นนั่นมันไม่กลัวใครหรอก”</p> <p>“ดี๊อก ดานีก้ารู้สึกกลัว นั่นแหละปัญหาของเขา”</p> <p>“แล้วหมอนั่นกลัวอะไรล่ะ”</p> <p>“กลัวนายนั่นแหละ” ยอสซาเรียนบอก “หมอเขากลัวว่านายกำลังจะเป็นปอดบวมตาย”</p> <p>“งั้นก็น่าจะกลัวอยู่หรอก” หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟตพูดพลางส่งเสียงหัวเราะท่วมต่ำผ่านแผงอกอันบึกบึน “ฉันก็คงจะเหมือนกัน เป็นครั้งแรกที่ฉันเป็น นายคอยดู</p>
---	--

too, the first chance I get. You just wait and see.'

Chief White Halfoat was a handsome, swarthy Indian from Oklahoma with a heavy, hard-boned face and tousled black hair, a half-blooded Creek from Enid who, for occult reasons of his own, had made up his mind to die of pneumonia. He was a glowering, vengeful, disillusioned Indian who hated foreigners with names like Cathcart, Korn, Black and Havermeyer and wished they'd all go back to where their lousy ancestors had come from.

'You wouldn't believe it, Yossarian,' he ruminated, raising his voice deliberately to bait Doc Daneeka, 'but this used to be a pretty good country to live in before they loused it up with their goddam piety.'

Chief White Halfoat was out to revenge himself upon the white man. He could barely read or write and had been assigned to Captain Black as assistant intelligence officer.

'How could I learn to read or write?' Chief White Halfoat demanded with simulated belligerence, raising his

ก็แล้วกัน”

หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟตเป็นชาวอินเดียนแดงจากรัฐ โอคลาโฮมา เขามีผิวสีเข้ม และมีหน้าตาหล่อเหลา โหนกแก้มใหญ่เด่นชัด ผมสีดำกระเซอะกระเซิง เขาเป็น ลูกครึ่งอินเดียนแดงเผ่าครีกจากเมืองเอนิด ซึ่งตัดสินใจที่จะตายด้วยโรคปอดบวม เนื่องจากเหตุผลลับส่วนตัว เขาเป็นอินเดียนแดงที่มีดวงตาคมมิ่งทึ่ง เกียดแก่น หลง ผิด เขาจึงเกลียดจงชังชาวต่างชาติที่มีชื่อว่า แคธคาท คอรั่น แบล็ก และฮาเวอร์เมเยอร์ อีกรั้ง ยังอยากให้คนพวกนี้กลับไปยังที่ที่บรรพบุรุษผู้เลวทรามต่ำช้าของพวกเขาจากมา

“นายอาจจะไม่อยากจะเชื่อนะ ยอสซาเรียน” เขารุ่นคิด จงใจขึ้นเสียงเพื่อ แหย่ตอก ดานิก้า “แต่ว่าที่นี่เคยเป็นประเทศที่น่าอยู่มาก่อน ก่อนที่พวกนั้นจะเข้ามา ทำลายเพราะความศรัทธาในเรื่องบ้าๆ”

หัวหน้า ไวท์ ฮาล์ฟโฟตพยายามออกข้างแก้นพวกคนขาว เขาแทบจะอ่าน หรือเขียนหนังสือไม่ได้เลย และได้รับมอบหมายให้ไปอยู่กับร้อยเอกแบล็ก ใน ตำแหน่งรองหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง

“ฉันจะอ่านออกเขียนได้ไฉน” หัวหน้า ไวท์ ฮาล์ฟโฟตถามโดยเลียนแบบ

voice again so that Doc Daneeka would hear.

'Every place we pitched our tent, they sank an oil well. Every time they sank a well, they hit oil. And every time they hit oil, they made us pack up our tent and go someplace else. We were human divining rods. Our whole family had a natural affinity for petroleum deposits, and soon every oil company in the world had technicians chasing us around. We were always on the move. It was one hell of a way to bring a child up, I can tell you. I don't think I ever spent more than a week in one place.'

His earliest memory was of a geologist.

'Every time another White Halfot was born,' he continued, 'the stock market turned bullish. Soon whole drilling crews were following us around with all their equipment just to get the jump on each other. Companies began to merge just so they could cut down on the number of people they had to assign to us. But the crowd in back of us kept growing. We never got a good night's sleep. When we stopped, they stopped. When we moved,

ทำทางกระหายสงคราม ขึ้นเสียงอีกครั้งเพื่อให้ด็อก ดานีก้า ได้ยิน

“ทุกที่ที่เราตั้งกระโจม พวกนั้นก็จะมาขุดเจาะบ่อน้ำมัน ทุกครั้งที่พวกนั้นขุดเจาะบ่อน้ำมัน ก็จะเจอน้ำมัน และทุกครั้งที่พวกเขาเจอน้ำมัน ก็จะให้เราเก็บกระโจม และย้ายไปอยู่ที่อื่น พวกเราจึงเป็นไม้กายสิทธิ์ที่มีชีวิตสำหรับใช้ค้นหาทองคำ โดยธรรมชาติแล้ว ครอบครัวของพวกเรามีแรงดึงดูดต่อแหล่งน้ำมัน และในไม่ช้าบริษัทน้ำมันทุกแห่งในโลกก็ส่งผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคมาไล่ล่าพวกเรา เรามักจะต้องย้ายถิ่นฐานตลอดเวลา ฉันบอกนายได้เลยว่ามันก็เป็นวิธีเลี้ยงลูกให้เจริญเติบโตที่แย่ที่สุดวิธีหนึ่ง ฉันคิดว่าไม่เคยอยู่ที่ใดที่หนึ่งได้มากกว่าหนึ่งสัปดาห์”

ความทรงจำแรกเริ่มของเขาคือความทรงจำเกี่ยวกับนักธรณีวิทยา

“ทุกๆครั้งที่ มีเด็กตระกูลไวท์ ฮาล์ฟโฟต เกิด” เขาเล่าต่อ “ตลาดหุ้นจะพุ่งทะยานขึ้นสูง ในไม่ช้า ทีมงานขุดเจาะก็ตามมาอยู่รอบๆพวกเราพร้อมเครื่องมือ เครื่องมือเพียง เพื่อที่จะได้อยู่ในตำแหน่งที่ได้เปรียบกว่าคนอื่น บริษัทต่างๆเริ่มควบรวมกันเพื่อที่จะได้ลดจำนวนคนที่จะมาไล่ล่าพวกเรา แต่ว่าพวกที่ติดตามเราก็มิได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พวกเราไม่เคยนอนตาหลับสักคืน เมื่อพวกเราหยุด พวกนั้นก็หยุดตาม เมื่อพวกเราเคลื่อนย้าย พวกนั้นก็ย้ายตาม ทั้งย้ายรถเสียบึงเคลื่อนที่ รถเกี่ยยดิน

they moved, chuckwagons, bulldozers, derricks, generators. We were a walking business boom, and we began to receive invitations from some of the best hotels just for the amount of business we would drag into town with us. Some of those invitations were mighty generous, but we couldn't accept any because we were Indians and all the best hotels that were inviting us wouldn't accept Indians as guests. Racial prejudice is a terrible thing, Yossarian. It really is. It's a terrible thing to treat a decent, loyal Indian like a nigger, kike, wop or spic.' Chief White Halfot nodded slowly with conviction.

'Then, Yossarian, it finally happened – the beginning of the end. They began to follow us around from in front. They would try to guess where we were going to stop next and would begin drilling before we even got there, so we couldn't stop. As soon as we'd begin to unroll our blankets, they would kick us off. They had confidence in

ปั้นจั่น และก็เครื่องกำเนิดไฟฟ้าตามมา พวกเราเป็นตัวเฟื่องฟูทางธุรกิจแบบเคลื่อนที่ และเริ่มได้รับคำเชิญจากบรรดาโรงแรมที่ดีที่สุดเพียงเพราะว่าเราทำให้อุตสาหกรรมของโรงแรมเหล่านั้นดีขึ้นได้ การเชื้อเชิญบางรายการดูมีน้ำใจมหาศาล แต่เราก็รับไว้ไม่ได้สักอย่าง เพราะว่าเราเป็นอินเดียนแดง และโรงแรมที่ดีที่สุดทุกหนแห่งที่เชิญพวกเราก็ไม่ต้อนรับแขกที่เป็นชาวอินเดียนแดงซะอย่างนั้น การมีอคติเกี่ยวกับเชื้อชาติเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดเลยแหละ ขอสซาเรียน จริงๆนะ มันแย่มากที่จะมีการปฏิบัติต่อคนอินเดียนแดงที่ซื่อสัตย์และโอบอ้อมอารี เฉกเช่น พวกไอ้มีด ไอ้ยิว ไอ้ว็อบ “ไอ้สปีก”⁷ หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโพลด์ พักหน้าซำๆด้วยความเชื่ออย่างแรงกล้า

“จากนั้นนะ ขอสซาเรียน ก็เกิดเหตุการณ์อย่างนั้นขึ้นจริงๆ จุดเริ่มต้นของจุดจบ พวกนั้นเริ่มติดตามเราไปตั้งแต่ตอนหน้า พยายามเดาว่าพวกเรากำลังจะหยุดที่จุดไหนต่อไป และก็จะเริ่มขุดเจาะก่อนที่เรายิ่งไปถึงที่นั่นเพื่อไม่ให้เราจะได้หยุดตั้งหลัก ที่นั่นที่พวกเราเริ่มตั้งหลักปักฐาน พวกนั้นก็เข้ามาจับไล่ พวกเขาช่างเชื่อมั่นในตัวพวกเราเหลือเกิน แลเมจับไล่พวกเราไปให้พ้นก่อนที่จะค้นพบน้ำมัน

⁶ ว็อบ (wop) เป็นคำที่ใช้เรียกคนอิตาเลียนที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาอย่างดูถูกและแสดงการเหยียดเชื้อชาติ

⁷ สปีก (spic) เป็นคำที่ใช้เรียกคนที่มีเชื้อสายสเปน หรือละตินอเมริกาที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาอย่างดูถูกและเหยียดเชื้อชาติ

us. They wouldn't even wait to strike oil before they kicked us off. We were so tired we almost didn't care the day our time ran out. One morning we found ourselves completely surrounded by oilmen waiting for us to come their way so they could kick us off. Everywhere you looked there was an oilman on a ridge, waiting there like Indians getting ready to attack. It was the end. We couldn't stay where we were because we had just been kicked off. And there was no place left for us to go. Only the Army saved me. Luckily, the war broke out just in the nick of time, and a draft board picked me right up out of the middle and put me down safely in Lowery Field, Colorado. I was the only survivor.'

Yossarian knew he was lying, but did not interrupt as Chief White Halfoat went on to claim that he had never heard from his parents again. That didn't bother him too much, though, for he had only their word for it that they were his parents, and since they had lied to him about so many other things, they could just as well have been lying to him about that too. He was much better acquainted

เสียอีก พวกเรารู้สึกเหน็ดเหนื่อยจนไม่สนใจเวลาที่ผ่านพ้นไปในแต่ละวัน เช้าวันหนึ่ง พวกเราพบว่าตัวเองถูกล้อมรอบไปด้วยพวกเสาะหาน้ำมัน ซึ่งกำลังรอให้พวกเราไปหาเพื่อที่จะได้ขับไล่พวกเราออกไป ทุกที่ที่นายมองไป จะมีพวกเสาะหาน้ำมันหนึ่งคนยืนอยู่บนสันเขา รออยู่ราวกับพวกอินเดียแดงที่พร้อมจะบุกโจมตี และนั่นก็คือจุดจบ พวกเราไม่สามารถอยู่ในที่ที่เราเคยอยู่ได้อีกต่อไปเพราะว่าเพิ่งถูกขับไล่ออกมา และก็ไม่มีที่ไหนให้ไปได้เลย มีแต่เพียงกองทัพเท่านั้นที่ช่วยฉันไว้ โชคดีที่สงครามเกิดขึ้นทันเวลา และคณะกรรมการเกณฑ์ทหารก็เลือกฉันขึ้นมาทันที จากตรงกลางกลุ่ม และส่งฉันให้ไปอยู่ที่สนามโลเวอร์ฟีลด์ที่โคโลราโดโดยสวัสดิภาพ ฉันเป็นผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียว”

ยอสซาเรียนรู้ว่าเขากำลังโกหก แต่ก็ไม่ได้ขัดคออะไรเมื่อหัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟ โฟต ยังคงอ้างต่อไปว่า เขาไม่เคยได้ข่าวจากพ่อแม่ของตัวเองอีกเลย แต่เวลานั้นก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกเดือดร้อนมากนัก เพราะเขาก็มีเพียงแต่คำพูดของพ่อแม่เพียงอย่างเดียวที่บอกว่าท่านคือพ่อแม่ของเขา นอกจากนี้ เพราะพ่อกับแม่ชอบโกหกเขา ในอีกหลายๆเรื่อง พวกเขาก็อาจจะโกหกเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน เขาคุ่นเคยกับ โชคชะตา

with the fate of a tribe of first cousins who had wandered away north in a diversionary movement and pushed inadvertently into Canada. When they tried to return, they were stopped at the border by American immigration authorities who would not let them back into the country. They could not come back in because they were red.

It was a horrible joke, but Doc Daneeka didn't laugh until Yossarian came to him one mission later and pleaded again, without any real expectation of success, to be grounded. Doc Daneeka snickered once and was soon immersed in problems of his own, which included Chief White Halfoat, who had been challenging him all that morning to Indian wrestle, and Yossarian, who decided right then and there to go crazy.

'You're wasting your time,' Doc Daneeka was forced to tell him.

'Can't you ground someone who's crazy?'

'Oh, sure. I have to. There's a rule saying I have to

ของชนเผ่าที่เป็นลูกพี่ลูกน้องกลุ่มแรกมากกว่า ซึ่งเดินทางร้อนรุ่มไปทางตอนเหนือ
เลี้ยวตลอดเคี้ยวไปเรื่อยๆ และเข้าสู่ประเทศแคนาดาโดยบังเอิญ เมื่อพวกเขาพยายาม
หาทางกลับ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองสหรัฐฯก็ไม่ยอมให้พวกเขาข้ามชายแดน
กลับไปอเมริกา พวกเขากลับมาไม่ได้เพราะเป็นอินเดียนแดง

นี่เป็นเรื่องตลกเหลือร้าย แต่ดี๊อก ดานิก้ากลับไม่จำจนกระทั่งขอสชาเรียนมา
หาเขา หลังการปฏิบัติภารกิจครั้งต่อมาเสร็จสิ้น และอ้อนวอนเขาอีกครั้งเรื่องดบิน
โดยไม่ได้คาดหวังว่าจะประสบความสำเร็จ ดี๊อก ดานิก้าหัวเราะคิกคักหนึ่งครั้ง และ
ไม่นานก็หมกมุ่นอยู่กับปัญหาของตัวเอง ซึ่งรวมทั้งเรื่องที่หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟ โฟด
ท้าเขาแข่งมวยปล้ำอินเดียนแดงตลอดทั้งตอนเช้า และเรื่องขอสชาเรียนที่ตัดสินใจ
เป็นคนวิกลจริตในทันที

“คุณกำลังเสียเวลา” ดี๊อก ดานิก้าจำใจต้องบอกเขา

“แล้วหมอสั่งให้คนบ้าดบินไม่ได้หรือ”

“ได้แน่นอน ผมต้องทำอย่างนั้นแน่ มีกฎบอกไว้ว่าผมต้องสั่งดบินใครก็

<p>ground anyone who's crazy.'</p> <p>'Then why don't you ground me? I'm crazy. Ask Clevinger.'</p> <p>'Clevinger? Where is Clevinger? You find Clevinger and I'll ask him.'</p> <p>'Then ask any of the others. They'll tell you how crazy I am.'</p> <p>'They're crazy.'</p> <p>'Then why don't you ground them?'</p> <p>'Why don't they ask me to ground them?'</p> <p>'Because they're crazy, that's why.'</p> <p>'Of course they're crazy,' Doc Daneeka replied. 'I just told you they're crazy, didn't I? And you can't let crazy people decide whether you're crazy or not, can you?'</p> <p>Yossarian looked at him soberly and tried another approach. 'Is Orr crazy?'</p>	<p>ตามที่วิกัลจริต”</p> <p>“จั้น ทำไม่หมอไม่ให้ผมงคบินละ ผมเป็นคนบ้านะ ถามเคลวินเจอร์คูก็ได้”</p> <p>“เคลวินเจอร์จั้นหรือ ไหนละ คุณไปหาเคลวินเจอร์ให้เจอ แล้วผมจะถามเขาเอง”</p> <p>“จั้น ถามคนอื่นก็ได้ พวกเขาจะบอกหมอเองว่าผมบ้าแค่ไหน”</p> <p>“พวกนั้นก็เป็นคนบ้านี่”</p> <p>“จั้น ทำไม่ถึงไม่สั่งให้พวกนั้นงคบินละ”</p> <p>“แล้วทำไมพวกเขาถึงไม่มาขอผมเองละ”</p> <p>“ก็เพราะพวกเขาเป็นบ้านะสิ นั้นแหละสาเหตุ”</p> <p>“พวกเขาเป็นคนวิกัลจริตแน่นอน” ด็อก ดานีก้าตอบ “ผมเพิ่งบอกคุณไปว่าพวกนั้นบ้าไม่ใช่หรือ และคุณจะปล่อยให้คนบ้ามาตัดสินได้ยังไงว่าคุณบ้าหรือเปล่าไหม้ย”</p> <p>ยอสซาริเยนมองด็อก ดานีก้า อย่างเคร่งขรึม และพยายามใช้วิธีอื่น “แล้วออร์ บ้ามั้ย”</p>
---	---

'He sure is,' Doc Daneeka said.

'Can you ground him?'

'I sure can. But first he has to ask me to. That's part of the rule.'

'Then why doesn't he ask you to?'

'Because he's crazy,' Doc Daneeka said. 'He has to be crazy to keep flying combat missions after all the close calls he's had. Sure, I can ground Orr. But first he has to ask me to.'

'That's all he has to do to be grounded?'

'That's all. Let him ask me.'

'And then you can ground him?' Yossarian asked.

'No. Then I can't ground him.'

'You mean there's a catch?'

'Sure there's a catch,' Doc Daneeka replied. 'Catch-22.

“บ้าแน่นอน” คือ ดานีก้าบอก

“จ้ะหมอก็สั่งให้หมอนั้นงดบินได้จ้ะมัย”

“ได้สิ แต่เขาต้องมาขอผมก่อน นั่นเป็นส่วนหนึ่งของกฎ”

“จ้ะทำไมออร์ถึงไม่มาขอให้หมอสั่งงดบินล่ะ”

“ก็เพราะเขาเป็นคนเสียดิ๊งเล่า” คือ ดานีก้าพูด “เขาต้องเป็นบ้า ยังคงปฏิบัติการกิจบินต่อไปได้หลังจากที่หวัดตายอย่างฉิวเฉียดมาหลายรอบ แน่แน่นอนว่าผมสั่งให้เขางดบินได้ แต่ตัวเขาเองก็ต้องมาขอผมด้วยตัวเองเสียก่อน”

“ที่หมอนั้นต้องทำมีแค่นี้เองหรือ”

“ใช่ แค่นั้นแหละ ให้เขามาขอผมสิ”

“จากนั้น หมอก็สั่งให้เขางดบินได้จ้ะไหม” ยอสซาเรียนถาม

“ไม่ได้ หลังจากนั้นผมให้เขางดบินไม่ได้”

“หมอหมายความว่า มีกับดักซ่อนอยู่จ้ะไหม”

“ถูกต้อง มีกับดักอยู่ข้อหนึ่ง” คือ ดานีก้าตอบ “เรียกว่าแคช-22 คนที่

Anyone who wants to get out of combat duty isn't really crazy.'

There was only one catch and that was Catch-22, which specified that a concern for one's own safety in the face of dangers that were real and immediate was the process of a rational mind. Orr was crazy and could be grounded. All he had to do was ask; and as soon as he did, he would no longer be crazy and would have to fly more missions. Orr would be crazy to fly more missions and sane if he didn't, but if he was sane he had to fly them. If he flew them he was crazy and didn't have to; but if he didn't want to he was sane and had to. Yossarian was moved very deeply by the absolute simplicity of this clause of Catch-22 and let out a respectful whistle.

'That's some catch, that Catch-22,' he observed.

'It's the best there is,' Doc Daneeka agreed.

Yossarian saw it clearly in all its spinning reasonableness. There was an elliptical precision about its

ต้องการออกจากภารกิจรบไม่ได้บ้างจริงๆหรอก”

มีกับดักเพียงอย่างเดียวเท่านั้นซึ่งก็คือกฎเลข-22 กฎนี้ระบุไว้ว่าความกังวลเรื่องความปลอดภัยของตัวเองเมื่อต้องเผชิญกับอันตรายที่แท้จริงและเกิดขึ้นมาในทันทีทันใด เป็นขั้นตอนของจิตใจที่รู้จักเหตุผล ออร์เป็นคนบ้าและอาจได้การลงโทษสิ่งที่เขาต้องทำเพียงอย่างเดียวคือมาขอ และทันทีที่เขามาขอ เขาก็ไม่ได้บ้าอีกต่อไป และก็ต้องปฏิบัติภารกิจบินต่อไป ออร์จะเป็นคนบ้าถ้าเขาบินต่อไปและเป็นคนปกติถ้าไม่บิน แต่ถ้าเขาไม่บ้า เขาก็ต้องปฏิบัติภารกิจบิน ถ้าเขาทำอย่างนั้นก็แสดงว่าเขาบ้าและก็ไม่จำเป็นต้องบิน ซึ่งนั่นหมายความว่า ถ้าออร์ไม่ยอมบิน ก็แสดงว่าไม่ได้บ้า และเขาก็ต้องบิน กฎเลข-22 ง่ายๆข้อนี้ทำให้ยอสซาเรียนสะเทือนอารมณ์อย่างมาก จนต้องผิวกปากออกมาอย่างซุก

“นั่นคือกับดัก กับดักเลข-22” เขาให้ข้อสังเกต

“เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในที่นี้มีกฎนั้น” ด็อก ดานีก้าเห็นด้วย

ยอสซาเรียนเห็นความมีเหตุผลที่วุ่นอยู่ในกฎนั้นอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นกฎรูปวงรีที่มีการจับคู่อย่างลงตัวของส่วนที่สว่างกับส่วนที่แฉะ เหมือนกับศิลปะ

perfect pairs of parts that was graceful and shocking, like good modern art, and at times Yossarian wasn't quite sure that he saw it at all, just the way he was never quite sure about good modern art or about the flies Orr saw in Appleby's eyes. He had Orr's word to take for the flies in Appleby's eyes.

'Oh, they're there, all right,' Orr had assured him about the flies in Appleby's eyes after Yossarian's fist fight with Appleby in the officers' club, 'although he probably doesn't even know it. That's why he can't see things as they really are.'

'How come he doesn't know it?' inquired Yossarian.

'Because he's got flies in his eyes,' Orr explained with exaggerated patience. 'How can he see he's got flies in his eyes if he's got flies in his eyes?'

It made as much sense as anything else, and Yossarian was willing to give Orr the benefit of the doubt because Orr was from the wilderness outside New York City and

สมัยใหม่ที่สวยงาม บางครั้ง ยอสซาเรียนก็ไม่ค่อยจะแน่ใจนักว่าเขา มองออกเสียทีเดียว ซึ่งเหมือนกับที่เขาไม่เคยแน่ใจเกี่ยวกับศิลปะสมัยใหม่ที่สวยงาม หรือแมลงวันที่ออร์เห็นในลูกตาของแอปเปิลบี้เลย ยอสซาเรียนเชื่อออร์ได้เลยว่าแมลงวันในลูกตาของแอปเปิลบี้เป็นเรื่องจริง

“อ๊ะ แมลงวันอยู่นั่นไง ชัวร์เลย” ออร์รับรองกับยอสซาเรียนเรื่องแมลงวันในดวงตาของแอปเปิลบี้ หลังจากยอสซาเรียนปล่อยหมัดชกต่อยแอปเปิลบี้ที่สโมสรนายทหาร “ถึงหมอนั่นอาจจะไม่รู้เรื่องนั้นแน่แต่น้อยก็ตาม” ออร์พูดต่อ “นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมหมอนั่นถึงไม่เห็นอะไรๆตามความเป็นจริงสักที”

“ทำไมหมอนั่นถึงไม่รู้ล่ะ” ยอสซาเรียนถาม

“เพราะว่ามีแมลงวันอยู่ในตาหมอนั่นนะสิ” ออร์อธิบายด้วยน้ำเสียงที่อดทนเกินจริง “ถ้าแมลงวันอยู่ในตาหมอนั่น แล้วมันจะเห็นได้ยังไงว่ามีแมลงวันอยู่ในตาของตัวเอง”

นี่เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลเหมือนกับเรื่องอื่นๆ และยอสซาเรียนก็เต็มใจที่จะยกประโยชน์ให้ออร์ เพราะออร์มาจากป่าดงพงไพรนอกเมืองนิวยอร์ก ชิดี และรู้

knew so much more about wildlife than Yossarian did, and because Orr, unlike Yossarian's mother, father, sister, brother, aunt, uncle, in-law, teacher, spiritual leader, legislator, neighbor and newspaper, had never lied to him about anything crucial before. Yossarian had mulled his newfound knowledge about Appleby over in private for a day or two and then decided, as a good deed, to pass the word along to Appleby himself.

'Appleby, you've got flies in your eyes,' he whispered helpfully as they passed by each other in the doorway of the parachute tent on the day of the weekly milk run to Parma.

'What?' Appleby responded sharply, thrown into confusion by the fact that Yossarian had spoken to him at all.

'You've got flies in your eyes,' Yossarian repeated. 'That's probably why you can't see them.'

Appleby retreated from Yossarian with a look of

เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ป่ามากกว่ายอซซาเรียนเป็นอย่างมาก และเพราะว่าออร์ไม่เคยโกหกยอซซาเรียนในเรื่องสำคัญๆมาก่อนเลย ซึ่งต่างจากแม่ พ่อ พี่สาว พี่ชาย ป้า ลุง ญาติที่เกี่ยวข้องกัน โดยแต่งงาน ครู ผู้นำทางจิตวิญญาณ สมาชิกสภาการเมือง เพื่อนบ้าน และหนังสือพิมพ์ของเขา ยอซซาเรียนได้ไตร่ตรองความรู้ที่เพิ่งค้นพบใหม่เกี่ยวกับแอปเปิ้ลบีอยู่คนเดียวเป็นเวลาหนึ่ง หรือสองวัน และจึงตัดสินใจที่จะพูดกับแอปเปิ้ลบีด้วยตัวเองเพื่อเป็นการทำความดี

“แอปเปิ้ลบี มีแมลงวันเกาะอยู่ที่ตาของนายนะ” เขาช่วยกระซิบบอกเบาๆ เมื่อเดินสวนกับแอปเปิ้ลบีตรงประตูทางเข้าเต็นท์เก็บร่มชูชีพในวันที่มีการส่งนมประจำสัปดาห์ไปยังเมืองปาร์มา

“ว่าไงนะ” แอปเปิ้ลบีถามกลับอย่างฉับพลัน ดูสับสนกับสิ่งที่ยอซซาเรียนพูดกับเขา

“มีแมลงวันเกาะอยู่ที่ตาของนายนะ” ยอซซาเรียนพูดซ้ำ “นั่นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมนายถึงมองไม่เห็นมัน”

แอปเปิ้ลบีถอยห่างออกมาจากยอซซาเรียน ด้วยสายตาดูงงงวยและ

loathing bewilderment and sulked in silence until he was in the jeep with Havermeyer riding down the long, straight road to the briefing room, where Major Danby, the fidgeting group operations officer, was waiting to conduct the preliminary briefing with all the lead pilots, bombardiers and navigators. Appleby spoke in a soft voice so that he would not be heard by the driver or by Captain Black, who was stretched out with his eyes closed in the front seat of the jeep.

'Havermeyer,' he asked hesitantly. 'Have I got flies in my eyes?'

Havermeyer blinked quizzically. 'Sties?' he asked.

'No, flies,' he was told.

Havermeyer blinked again. 'Flies?'

'In my eyes.'

โมโหอยู่เฉยๆจนกระทั่งเข้าไปนั่งอยู่บนรถจี๊ปกับฮาร์เวอร์เมเยอร์ ซึ่งจับตรงตามถนนสายยาวไปยังห้องที่ใช้สรุปชี้แจง ซึ่งมีพันตรี แคนบี กำลังรอที่จะทำการสรุปชี้แจงเบื้องต้นให้แก่กัปตันผู้นำ พลทิ้งระเบิด และผู้กำหนดเส้นทางบินทุกคน เขาเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการประจำกลุ่ม ซึ่งมีท่าทางกระวนกระวาย แอ๊ปเปิ้ลบีพูดเสียงเบาๆเพื่อไม่ให้คนขับรถ หรือร้อยเอก แบล็กได้ยิน ร้อยเอก แบล็กนั่งอยู่ที่เบาะหน้าของรถ กำลังหลับตาพร้อมกับยกแขนเหยียดขึ้น

“ฮาร์เวอร์เมเยอร์” เขาถามด้วยความลังเล “มีแมลงวันอยู่ในลูกตาคันนี้มั๊ย”

ฮาร์เวอร์เมเยอร์กระพริบตาแสดงความสงสัย “เมื่อดันๆที่ลูกตาคันนั้นหรือ”

เขาถาม

“ไม่ใช่ แมลงวันต่างหาก” เขาบอก

ฮาร์เวอร์เมเยอร์กระพริบตาอีกครั้ง “แมลงวันหรือ”

“ในตาคัน”

<p>'You must be crazy,' Havermeyer said.</p> <p>'No, I'm not crazy. Yossarian's crazy. Just tell me if I've got flies in my eyes or not. Go ahead. I can take it.'</p> <p>Havermeyer popped another piece of peanut brittle into his mouth and peered very closely into Appleby's eyes.</p> <p>'I don't see any,' he announced.</p> <p>Appleby heaved an immense sigh of relief. Havermeyer had tiny bits of peanut brittle adhering to his lips, chin and cheeks.</p> <p>'You've got peanut brittle crumbs on your face,' Appleby remarked to him.</p> <p>'I'd rather have peanut brittle crumbs on my face than flies in my eyes,' Havermeyer retorted.</p> <p>The officers of the other five planes in each flight arrived in trucks for the general briefing that took place</p>	<p>“นายต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ” ฮาร์เวอร์เมเยอร์พูด</p> <p>“เปล่าล่ะ ฉันไม่ได้บ้า เจ้ายอสซาเรียนต่างหากที่บ้า นายแค่บอกฉันว่ามีแมลงวันเกาะอยู่ที่ตาของฉันหรือเปล่า บอกมาเหอะ ฉันรับได้น่า”</p> <p>ฮาร์เวอร์เมเยอร์โยนถั่วตัดเคลือบน้ำตาลอีกชิ้นเข้าปากและจ้องเข้าไปที่ตาของแอปเปิลบี้ใกล้ๆ</p> <p>“ไม่เห็นมีสักตัว” เขาบอก</p> <p>แอปเปิลบี้ถอนหายใจโล่งอก มีเศษถั่วเคลือบน้ำตาลติดอยู่ตามปาก คาง และแก้มของฮาร์เวอร์เมเยอร์</p> <p>“มีเศษถั่วติดอยู่บนหน้านายนะ” แอปเปิลบี้บอกฮาร์เวอร์เมเยอร์</p> <p>“ฉันอยากมีเศษถั่วติดอยู่บนหน้ามากกว่ามีแมลงวันเกาะอยู่ที่ตาเสียอีก” ฮาร์เวอร์เมเยอร์ย้อน</p> <p>เจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินลำอื่นๆอีก 5 ลำของแต่ละเที่ยวบินเดินทางมาถึงด้วยรถบรรทุกเพื่อมาฟังการสรุปชี้แจงทั่วไป ซึ่งเริ่มขึ้นอีก 30 นาทีต่อมา ทหาร</p>
--	---

thirty minutes later. The three enlisted men in each crew were not briefed at all, but were carried directly out on the airfield to the separate planes in which they were scheduled to fly that day, where they waited around with the ground crew until the officers with whom they had been scheduled to fly swung off the rattling tailgates of the trucks delivering them and it was time to climb aboard and start up. Engines rolled over disgruntledly on lollipop-shaped hardstands, resisting first, then idling smoothly awhile, and then the planes lumbered around and nosed forward lamely over the pebbled ground like sightless, stupid, crippled things until they taxied into the line at the foot of the landing strip and took off swiftly, one behind the other, in a zooming, rising roar, banking slowly into formation over mottled treetops, and circling the field at even speed until all the flights of six had been formed and then setting course over cerulean water on the first leg of the journey to the target in northern Italy or France. The planes gained altitude steadily and were above nine thousand feet by the time they crossed into enemy territory. One of the surprising things always was the

เกณฑ์จำนวน 3 นายประจำทีมลูกเรือแต่ละทีมตะไม่ได้เข้าฟังการสรุปชี้แจงเลย แต่จะต้องไปฝึกปฏิบัติบนเครื่องบินที่ตนเองมีตารางบินในวันนั้นที่สนามบินโดยตรง พวกเขาพร้อมกับลูกเรือภาคพื้นดินยืนรออยู่พร้อมด้วย จนกระทั่งนายทหารที่พวกเขาถูกกำหนดให้บินด้วย ห้อยตัวลงมาจากท้ายกระบะรถบรรทุกที่มาส่งพวกเขาซึ่งส่งเสียงเครื่องยนต์รัวรัวๆ และก็ถึงเวลาขึ้นเครื่องและออกบิน เครื่องยนต์ส่งเสียงคำรามบริเวณลานจอดรูปอมยิ้ม ต่อต้านในช่วงแรก แล้วก็เดินเฉื่อยๆราบเรียบอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้น เครื่องบินก็ค่อยๆวิ่งไปรอบๆ และคืบคลานกระโผลกกระเผลกไปข้างหน้าบนพื้นกรวด เหมือนกับเป็นอะไรที่ไม่มิตา ดูโง่ทึม พิกลพิการ จนกระทั่งแล่นมาถึงปลายลานบินชั่วคราว และบินขึ้นอย่างรวดเร็ว ไล่ตามหลังไปทีละลำ ส่งเสียงบินจวดเจียนที่สูงขึ้น บินเอียงไปมาอย่างช้าๆเพื่อจัดขบวนแถวให้เป็นรูปเป็นร่าง เหนือยอดไม้ซึ่งดูเป็นจุดๆ แล้วจึงบินวนรอบสนามด้วยระดับความเร็วคงที่ จนกระทั่งเครื่องบินทั้ง 6 ลำรวมกันเป็นรูปเป็นร่าง แล้วจึงบินไปตามเส้นทางเหนือน้ำทะเลสีครามสำหรับการเดินทางขาแรกเพื่อไปยังจุดหมายซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของอิตาลีหรือฝรั่งเศส เครื่องบินไต่ระดับความสูงอย่างต่อเนื่อง และอยู่เหนือพื้นดินกว่า 9,000 ฟุต ก่อนที่พวกเขาจะข้ามสู่เขตแดนของศัตรู สิ่งที่น่าประหลาดใจที่มักเกิดขึ้นก็คือ ความรู้สึกสงบเงียบ ปราศจากเสียงใดๆ ซึ่งจะถูกทำลายก็ต่อเมื่อมีการ

sense of calm and utter silence, broken only by the test rounds fired from the machine guns, by an occasional toneless, terse remark over the intercom, and, at last, by the sobering pronouncement of the bombardier in each plane that they were at the I.P. and about to turn toward the target. There was always sunshine, always a tiny sticking in the throat from the rarefied air.

The B-25s they flew in were stable, dependable, dull-green ships with twin rudders and engines and wide wings. Their single fault, from where Yossarian sat as a bombardier, was the tight crawlway separating the bombardier's compartment in the plexiglass nose from the nearest escape hatch. The crawlway was a narrow, square, cold tunnel hollowed out beneath the flight controls, and a large man like Yossarian could squeeze through only with difficulty. A chubby, moon-faced navigator with little reptilian eyes and a pipe like Aarfy's had trouble, too, and Yossarian used to chase him back from the nose as they

ทดสอบชุดกระสุนซึ่งยิงออกมาจากปืนกล หรือด้วยคำพูดสั้นๆ ไม่บ่งบอกน้ำเสียง ซึ่งออกมาจากเครื่องติดต่อสื่อสารเป็นบางครั้ง และในที่สุด จากเสียงเครื่องขรมของ พลทิ้งระเบิดประจำเครื่องบินแต่ละลำ ซึ่งอยู่ในจุดไอพี⁸ และกำลังจะเลี้ยวเข้าหา เป้าหมาย มีแสงแดดส่องเจิดจ้าอยู่เสมอ รวมทั้งอากาศเบาบางทำให้รู้สึกเหมือนมีอะไรติดขัดอยู่ในคอ

เครื่องบินบี 25 ที่พวกเขาใช้มีลักษณะมั่นคง วางใจได้ มีสีเขียวหม่น หางเสือ และเครื่องยนต์เป็นแบบคู่ มีปีกกว้าง จากตำแหน่งที่ยอซซาเรียนนั่งเป็นพลทิ้งระเบิด มีข้อบกพร่องเพียงอย่างเดียว ก็คือ ช่องคลานแคบๆ ซึ่งแยกห้องพลทิ้งระเบิดตรงส่วนหัวของเครื่องบินซึ่งเป็นแผ่นกระจกทนความร้อน ออกจากประตูหนีภัยที่ใกล้ที่สุด ช่องคลานดังกล่าวเป็นอุโมงค์แคบๆ รูปสี่เหลี่ยม มีอากาศเย็น ถูกเจาะเป็นโพรงอยู่ใต้ระบบควบคุมการบิน และทำให้ผู้ชายรูปร่างใหญ่อย่างยอซซาเรียนมุดผ่านไปด้วยความลำบาก ต้นหนรูปร่างอ้วนกลม หน้าแบน ก็มีปัญหาเช่นกัน เขามีดวงตาเหมือนกิ้งก่า และสูบล่องยาสูบเหมือนกับอาร์ฟี ยอซซาเรียนเคยไล่เขา กลับออกไปจากห้องเครื่องส่วนหัวของเครื่องบิน ขณะที่พวกเขาเลี้ยวเข้าหา

⁸ จุดไอพี (I.P. ย่อมาจาก Initial Point) คือจุดที่ได้รับการกำหนดมาอย่างดีไม่ว่าจะด้วยสายตาหรือทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อใช้เป็นจุดเริ่มต้นสำหรับทิ้งระเบิดใส่เป้าหมาย

turned toward the target, now minutes away. There was a time of tension then, a time of waiting with nothing to hear and nothing to see and nothing to do but wait as the anti-aircraft guns below took aim and made ready to knock them all sprawling into infinite sleep if they could.

The crawlway was Yossarian's lifeline to outside from a plane about to fall, but Yossarian swore at it with seething antagonism, reviled it as an obstacle put there by providence as part of the plot that would destroy him. There was room for an additional escape hatch right there in the nose of a B-25, but there was no escape hatch. Instead there was the crawlway, and since the mess on the mission over Avignon he had learned to detest every mammoth inch of it, for it slung him seconds and seconds away from his parachute, which was too bulky to be taken up front with him, and seconds and seconds more after that away from the escape hatch on the floor between the rear of the elevated flight deck and the feet of the faceless top turret gunner mounted high above. Yossarian longed

เป้าหมาย ซึ่งตอนนี้ เวลาผ่านไปหลายนาที ช่วงเวลาตึงเครียดเกิดขึ้น จากนั้นจึงเป็นเวลาแห่งการรอคอย โดยที่ไม่ได้ยินหรือเห็นอะไรเลย รวมทั้งไม่มีอะไรให้ทำอีก คิว้นอกจากรอคอย ขณะที่ปืนต่อสู้อากาศยานที่อยู่ข้างล่างกำลังเล็งเป้า และเตรียมพร้อมที่จะยิงสอยพวกเขาให้ลงมานอนเหยียดแขนเหยียดขาจนเข้าสู่นิทราไปตลอดกาลถ้าทำได้

ช่องคลานดังกล่าวเป็นสายชู้ชีพของยอสซาเรียนที่จะใช้พาตัวออกจากเครื่องบินที่กำลังจะตก แต่ยอสซาเรียนก็สวดต่อต้านอย่างขุ่นเคี้ยว คำว่าช่องดังกล่าวเป็นอุปสรรคที่พระเจ้าเป็นเจ้ากำหนดมาให้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการทำลายเขา ตรงส่วนหัวของเครื่องบิน 25 มีที่ว่างสำหรับประตูทางออกได้อีกประตูหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ไม่มีการสร้างประตูทางออกอีกหนึ่งที แต่กลับมีช่องคลานขึ้นมาแทน และตั้งแต่เกิดความสับสนวุ่นวายในการปฏิบัติการกิจที่เมืองอาวิญญง ยอสซาเรียนจึงได้เรียนรู้ที่จะเกลียดช่องคลานนั้นเข้ากระดูกดำ เพราะช่องนั้นทำให้เขาต้องเสียเวลาวินาทีแล้ววินาทีเล่าที่จะออกไปหยิบบรรชีฟของตัวเอง ซึ่งมีขนาดทะอะทะเกินกว่าที่จะเอาไปวางไว้ข้างหน้ากับตัวเอง และหลังจากนั้น เขายังต้องเสียเวลาเพิ่มอีกวินาทีแล้ววินาทีเล่าเพราะอยู่ห่างจากประตูทางหนี ซึ่งอยู่บนพื้นตรงระหว่างด้านหลังของคานฟ้าบิน ยกระดับกับเท้าของพลปืนข้างบนซึ่งมองไม่เห็นหน้า และนั่งอยู่ในตำแหน่งที่อยู่

to be where Aarfy could be once Yossarian had chased him back from the nose; Yossarian longed to sit on the floor in a huddled ball right on top of the escape hatch inside a sheltering igloo of extra flak suits that he would have been happy to carry along with him, his parachute already hooked to his harness where it belonged, one fist clenching the red-handled rip cord, one fist gripping the emergency hatch release that would spill him earthward into the air at the first dreadful squeal of destruction. That was where he wanted to be if he had to be there at all, instead of hung out there in front like some goddam cantilevered goldfish in some goddam cantilevered goldfish bowl while the goddam foul black tiers of flak were bursting and booming and billowing all around and above and below him in a climbing, cracking, staggered, banging, phantasmagorical, cosmological wickedness that jarred and tossed and shivered, clattered and pierced, and threatened to annihilate them all in one splinter of a second in one vast flash of fire.

เหนือขึ้นไป ยอสซาเรียนต้องการอยู่ในที่ที่อาร์ฟสามารถอยู่ได้เมื่อยอสซาเรียนได้เขาจากห้องเครื่องส่วนหัวได้แล้ว เขาต้องการนั่งบนพื้นอยู่ในช่องกลมๆซึ่งอยู่เหนือประตูทางหนีโดยอยู่ในชุดกันกระสุนซึ่งเหมือนกับเป็นโพรงป้องกันเหมือนกระท่อมอิกกลู โดยที่คงจะเต็มใจที่จะแบกชุดนั้นไปกับเขาด้วย ร่มชูชีพของเขาติดเข้ากับที่นั่งซึ่งใช้เป็นที่เก็บร่ม มือหนึ่งจับเชือกสีแดงกำไว้แน่น อีกมือหนึ่งจับที่ปล่อยประตูทางหนีฉุกเฉิน ซึ่งจะคิดตัวเขาลงมาในอากาศเมื่อได้ยินเสียงหวีดร้องทำลายเป็นครั้งแรก นั่นเป็นที่ที่เขาต้องการจะอยู่ถ้าหากเขาจะต้องอยู่ที่นั่นจริงๆ แทนที่จะต้องลอยแพตั้งอยู่กลางอากาศเหมือนกับปลาทองหน้าโง่ที่ถูกห้อยติดอยู่ในโถปลาห่วยๆ ในขณะที่ชั้นของชุดเกราะกันกระสุนสีดำสกปรกกำลังระเบิดเสียงดังตูมต๋ามกระจัดกระจายไปรอบๆทั้งบริเวณเหนือและใต้ตัวยอสซาเรียน ซึ่งเป็นความชั่วร้ายที่กำลังป็นไต่ ทำลาย ส่งเสียงดังโครมครามโซซัดโซเซ เหมือนภาพหลอนเกี่ยวกับจักรวาล ความเลวร้ายดังกล่าวส่งเสียงดังหนวกหูรบกวน สั่นสะเทือนกระทบกันและเจาะแทงเข้ามาข่มขู่เพื่อทำลายล้างพวกเขาให้ลึกซึ้งเป็นขั้นๆในเสี้ยววินาทีที่เกิดวาบไประเบิดกินบริเวณกว้าง

Aarfy had been no use to Yossarian as a navigator or as anything else, and Yossarian drove him back from the nose vehemently each time so that they would not clutter up each other's way if they had to scramble suddenly for safety. Once Yossarian had driven him back from the nose, Aarfy was free to cower on the floor where Yossarian longed to cower, but he stood bolt upright instead with his stumpy arms resting comfortably on the backs of the pilot's and co-pilot's seats, pipe in hand, making affable small talk to McWatt and whoever happened to be co-pilot and pointing out amusing trivia in the sky to the two men, who were too busy to be interested. McWatt was too busy responding at the controls to Yossarian's strident instructions as Yossarian slipped the plane in on the bomb run and then whipped them all away violently around the ravenous pillars of exploding shells with curt, shrill, obscene commands to McWatt that were much like the anguished, entreating nightmare yelpings of Hungry Joe in the dark. Aarfy would puff reflectively on his pipe throughout the whole chaotic clash, gazing with unruffled curiosity at the war through McWatt's window as though

อาร์ฟีไม่มีประโยชน์ต่อขอสซาเรียนไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งเป็นต้นหน หรือตำแหน่งอื่นๆก็ตาม ขอสซาเรียนไล่ให้เขากลับออกไปจากหัวเครื่องด้วยถ้อยคำรุนแรงทุกครั้ง เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ต้องขวางทางกันเอง หากต้องรีบออกมาจากเครื่องอย่างทันทีทันใดเพื่อความปลอดภัย เมื่อขอสซาเรียนไล่อาร์ฟีให้กลับออกไปจากหัวเครื่องได้แล้ว อาร์ฟีก็มีอิสระที่จะหมอบตัวลงบนพื้นซึ่งเป็นที่ที่ขอสซาเรียนต้องการหมอบ แต่เขากลับยืนตัวตรงขาแข็ง วางแขนอ้วนสั้นอยู่บนด้านหลังที่นั่งของนักบินที่ 1 และนักบินผู้ช่วยอย่างสะดวกสบาย ในมือถือกล้องยาสูบ คุยเล่นกับเม็ควัตต์ และกับใครก็ตามที่เป็นนักบินผู้ช่วยอย่างเป็นทางการ เป็นมิตร รวมทั้งอธิบายเรื่องสนุกๆที่ไม่สำคัญในท้องฟ้าให้สองคนนั้นฟัง ซึ่งกำลังยุ่งเกินกว่าที่จะมาสนใจที่แผนควบคุม เม็ควัตต์ก็ยุ่งเกินกว่าที่จะมาโต้ตอบกับคำสั่งของขอสซาเรียนซึ่งส่งเสียงดังแสบแก้วหู ในขณะที่ขอสซาเรียนเล่นเครื่องบินลงเพื่อทิ้งระเบิด และจากนั้นก็หันเปลี่ยนทิศทางอย่างรุนแรงและรวดเร็วปานสายฟ้าฟาดไปรอบๆสายลугระเบิด ซึ่งระเบิดปะทุขึ้นอย่างหิวกระหายมาเป็นรูปต้นเสา นั่นเป็นคำสั่งที่ห้วน แสบแก้วหู และหยาบคายที่เม็ควัตต์ได้รับ ซึ่งค่อนข้างเหมือนกับเสียงร้องของฮังการีใจเวลาฝันร้ายในตอนกลางคืนเป็นอย่างมาก ซึ่งฟังดูธรรมดาและมีน้ำเสียงอ่อนหวาน อาร์ฟีคงจะพ้นคว้นจากกล้องยาสูบของเขาอย่างครุ่นคิดตลอดการปะทะกันอย่างสับสน

it were a remote disturbance that could not affect him. Aarfy was a dedicated fraternity man who loved cheerleading and class reunions and did not have brains enough to be afraid. Yossarian did have brains enough and was, and the only thing that stopped him from abandoning his post under fire and scurrying back through the crawlway like a yellow-bellied rat was his unwillingness to entrust the evasive action out of the target area to anybody else. There was nobody else in the world he would honor with so great a responsibility. There was nobody else he knew who was as big a coward. Yossarian was the best man in the group at evasive action, but had no idea why.

There was no established procedure for evasive action. All you needed was fear, and Yossarian had plenty of that, more fear than Orr or Hungry Joe, more fear than Dunbar, who had resigned himself submissively to the idea that he must die someday. Yossarian had not resigned himself to that idea, and he bolted for his life wildly on each mission

อลหม่านทั้งหมด และจ้องมองสงครามด้วยความสนใจอย่างเงิบๆผ่านทางหน้าต่างของแม่ควัดด์ ราวกับว่านั่นเป็นการรบกวนระยะไกล ซึ่งไม่สามารถมีผลกระทบต่อตัวเองได้ อาร์ฟี่เป็นผู้ชายที่อุทิศทุ่มเทให้กับสมาชิกชมรมนักศึกษาชาย เขาชื่นชอบการเป็นผู้นำเชียร์และงานชุมนุมศิษย์เก่าเป็นอย่างมาก และไม่มีสมองเพียงพอที่จะรู้สึกกลัว ขอสซาเรียนมีสมองเพียงพอที่จะรู้สึกกลัว และสิ่งเดียวเท่านั้นที่หยุดเขาจากการละทิ้งตำแหน่งตัวเองขณะที่มีการยิงโจมตี และวิ่งหางจุกตูดกลับไปห้องคลาน เหมือนกับหนูท้องเหลืองจี๊ดลาด ก็คือ ความลังเลของเขาที่จะวางใจให้คนอื่นพาหนีออกจากพื้นที่เป้าหมาย ไม่มีใครในโลกที่เขาจะมอบเกียรติให้รับภาระผิชอบอันยิ่งใหญ่ได้ และไม่รู้จักคนอื่นๆที่จะจี๊ดลาดตาขาวได้ขนาดนี้ ขอสซาเรียนเป็นคนที่หลบหนีเก่งที่สุดในกลุ่ม โดยที่เขาเองก็ไม่ใช่เหมือนกันว่าเป็นเพราะเหตุใด

ไม่มีการกำหนดขั้นตอนการหลบหนีเอาไว้ ทั้งหมดที่คุณต้องใช้ก็คือความกลัว ซึ่งเป็นสิ่งที่ขอสซาเรียนมีอยู่เต็มไปหมด มีมากกว่าออร์หรืออังกรีโจ รวมทั้งมากกว่าดันบาร์ ซึ่งคิดอย่างปลงๆได้แล้วว่ายังไงเขาก็ต้องตายไม่วันใดก็วันหนึ่ง ขอสซาเรียนยังไม่ยอมสลัดตัวเองออกจากความคิดเช่นนั้น และเขาก็แผ่นเอาตัวรอดอย่างบ้าคลั่งในแต่ละภารกิจ ทันทีที่ลูกระเบิดของเขาอยู่ห่างออกไป โดยร่องตะโกน

the instant his bombs were away, hollering, 'Hard, hard, hard, hard, you bastard, hard!' at McWatt and hating McWatt viciously all the time as though McWatt were to blame for their being up there at all to be rubbed out by strangers, and everybody else in the plane kept off the intercom, except for the pitiful time of the mess on the mission to Avignon when Dobbs went crazy in midair and began weeping pathetically for help.

'Help him, help him,' Dobbs sobbed. 'Help him, help him.'

'Help who? Help who?' called back Yossarian, once he had plugged his headset back into the intercom system, after it had been jerked out when Dobbs wrested the controls away from Huple and hurled them all down suddenly into the deafening, paralyzing, horrifying dive which had plastered Yossarian helplessly to the ceiling of the plane by the top of his head and from which Huple had rescued them just in time by seizing the controls back from Dobbs and leveling the ship out almost as suddenly

เสียงดังบอกแม่ควัดว่า "เลียวลี เลียวเลย บอกให้เลียวไว ห่าเอี้ย เลียวลิไว้ย! "และก็จงเกลียดจงชังแม่ควัดต่ออย่างรุนแรงตลอดเวลา ราวกับว่าเป็นความผิดของแม่ควัดที่พาพวกเขาบินขึ้นไปที่นั้นเพื่อให้คนแปลกหน้าลงมือกำจัดพวกเขาและคนอื่นๆบนเครื่องทิ้งระเบิดเครื่องติดต่อสื่อสาร ยกเว้นในช่วงเวลาสับสนอลหม่านอันน่าสมเพชในการปฏิบัติการกิจที่เมืองอาวิญญง เมื่อต้อบส์เกิดบ้าขึ้นมากกลางอากาศ และเริ่มร้องให้ขอความช่วยเหลืออย่างน่าเวทนา

“ช่วยเขาลี ช่วยเขา” ต้อบส์ร้องสะอึกสะอื้น “ช่วยเขาหน่อยสิ ช่วยเขาด้วย”

“ใครล่ะ จะให้ช่วยใคร” ยอสซาเรียนตอบกลับมา เมื่อเขาเสียบหูฟังเพื่อกลับเข้าสู่ระบบการติดต่อสื่อสาร หลังจากที่ถูกระเบิดออก เมื่อต้อบส์กระชากที่บังคับมาจากฮูเปิล และจู่ๆก็ผลัดทุกคนให้อยู่ในภาวะดำดิ่ง โดยต่างก็ส่งเสียงร้องโหวกเหวกตัวแข็งชะงักเป็นอัมพาตด้วยความตกใจกลัว ซึ่งทำให้ศรัทธาอันบนของยอสซาเรียนไปติดอยู่บนเพดานของเครื่องบินเพราะแรงโน้มถ่วงอย่างช่วยไม่ได้ อยากรู้ก็ตาม ฮูเปิลก็ช่วยทุกคนไว้ได้ทันเวลา โดยคว้าคันบังคับกลับคืนมาจากต้อบส์ และบินเครื่องให้สูงขึ้นในทันทีจนเกือบจะกลับเข้ามาอยู่ตรงกลางชั้นดงกระสุนที่ยิงโหมกระหน่ำ

right back in the middle of the buffeting layer of cacophonous flak from which they had escaped successfully only a moment before. Oh, God! Oh, God, oh, God, Yossarian had been pleading wordlessly as he dangled from the ceiling of the nose of the ship by the top of his head, unable to move.

'The bombardier, the bombardier,' Dobbs answered in a cry when Yossarian spoke. 'He doesn't answer, he doesn't answer. Help the bombardier, help the bombardier.'

'I'm the bombardier,' Yossarian cried back at him. 'I'm the bombardier. I'm all right. I'm all right.'

'Then help him, help him,' Dobbs begged. 'Help him, help him.'

And Snowden lay dying in back.

เข้ามาส่งเสียงดังระเบิดระเบือ ซึ่งพวกเขาสามารถฝ่าหนีออกมาได้สำเร็จเพียงครู่เดียว ก่อนหน้านั้น โอ้ พระเจ้า! พระเจ้าช่วยลูกด้วย ขอสชาเรียนได้แต่สวดอ้อนวอนอย่าง พุดไม่ออก เมื่อตัวเขาลอยขึ้นไปติดเพดานเพราะสภาพไร่น้ำหนัก ทำให้ศีรษะของเขาห้อยลงมาจากเพดานส่วนหัวของเครื่องบิน โดยที่ขยับเขยื้อนไม่ได้

“พลทิ้งระเบิด พลทิ้งระเบิด” คือบัสตอบเสียงสะท้อนกลับมาเมื่อยอสซาเรียน พุดขึ้น “เขาไม่ยอมตอบ ไม่ตอบกลับมาเลย ช่วยพลทิ้งระเบิดด้วย ช่วยหมอนั่นด้วย”

“ฉันนี่แหละพลทิ้งระเบิด” ยอสซาเรียนตะโกนบอกเขา “ฉันเป็นพลทิ้งระเบิด ฉันไม่เป็นอะไรหรอก”

“งั้นก็ช่วยเขาสิ ช่วยหมอนั่นด้วย” คือบัสอ้อนวอน “ช่วยเขาทีเถอะนะ ได้โปรดล่ะ”

และสโนว์เดนก็นอนร่อแร่ใกล้ตายอยู่ด้านหลัง

ภาษาต้นฉบับ	ภาษาฉบับแปล
<p>31 MRS. DANEEKA</p> <p>When Colonel Cathcart learned that Doc Daneeka too had been killed in McWatt's plane, he increased the number of missions to seventy.</p> <p>The first person in the squadron to find out that Doc Daneeka was dead was Sergeant Towser, who had been informed earlier by the man in the control tower that Doc Daneeka's name was down as a passenger on the pilot's manifest McWatt had filed before taking off. Sergeant Towser brushed away a tear and struck Doc Daneeka's name from the roster of squadron personnel. With lips still quivering, he rose and trudged outside reluctantly to break the bad news to Gus and Wes, discreetly avoiding any conversation with Doc Daneeka himself as he moved by the flight surgeon's slight sepulchral figure roosting despondently on his stool in the late-afternoon sunlight between the orderly room and the medical tent.</p>	<p>บทที่ 31 นางดานีก้า</p> <p>เมื่อพันเอก แคทคาร์ททราบว่า ด็อก ดานีก้า เสียชีวิตในเครื่องบินของแม่ควัตต์ ด้วยเช่นกัน เขาจึงเพิ่มจำนวนภารกิจเป็นเจ็ดสิบ</p> <p>คนแรกในฝูงที่พบว่าด็อก ดานีก้าเสียชีวิต คือ สิบเอกทาวเซอร์ ซึ่งได้รับแจ้งเรื่องมาก่อนหน้านี้จากชายคนที่อยู่บนหอคอยบังคับการว่ามีชื่อด็อก ดานีก้าปรากฏเป็นผู้โดยสารในรายชื่อนักบินที่แม่ควัตต์จัดก่อนออกบิน สิบเอกทาวเซอร์เช็ดน้ำตา และขีดฆ่าชื่อด็อก ดานีก้าออกจากสมุดจดรายชื่ออยู่เวรของทหารประจำฝูงบิน เขาลุกขึ้น ริมฝีปากยังคงสั่นระริก และเดินระโหยโรยแรงออกไปข้างนอกอย่างไม่เต็มใจ เพื่อแจ้งข่าวร้ายให้กัสและเวสทราบ และระมัดระวังในการเลี้ยงที่จะสนทนาพูดคุยใดกับด็อก ดานีก้า เมื่อเดินผ่านร่างที่นิ่งไม่ไหวติงของนายแพทย์เวชศาสตร์การบิน ซึ่งกำลังนั่งพักอย่างท้อแท้บนม้านั่งแบบไร้พนักพิงท่ามกลางแสงแดดในตอนบ่ายแก่ๆระหว่างห้องสำนักงานของกองร้อยกับเต็นท์พยาบาล</p>

Sergeant Towser's heart was heavy; now he had two dead men on his hands – Mudd, the dead man in Yossarian's tent who wasn't even there, and Doc Daneeka, the new dead man in the squadron, who most certainly was there and gave every indication of proving a still thornier administrative problem for him.

Gus and Wes listened to Sergeant Towser with looks of stoic surprise and said not a word about their bereavement to anyone else until Doc Daneeka himself came in about an hour afterward to have his temperature taken for the third time that day and his blood pressure checked. The thermometer registered a half degree lower than his usual subnormal temperature of 96.8. Doc Daneeka was alarmed. The fixed, vacant, wooden stares of his two enlisted men were even more irritating than always.

'Goddammit,' he expostulated politely in an uncommon excess of exasperation, 'what's the matter with you two men anyway? It just isn't right for a person

สิบเอกทาวเซอร์รู้สึกทุกข์ใจ เพราะตอนนี้เขามีรายชื่อผู้ตายอยู่ในมือ 2 ราย รายแรก คือ พันโทมัตต์ ซึ่งเป็นผู้ตายในเต็นท์ของยอสซาเรียน และไม่ปรากฏว่ามีตัวตนอยู่ ส่วนอีกราย คือ ค็อก ดานีก้า ซึ่งเป็นผู้ตายรายใหม่ในฝูงบิน ที่แน่ใจได้อย่างที่สุดว่ามีตัวตนอยู่ และดูเหมือนมีแนวโน้มที่จะกลายเป็นปัญหาในเรื่องการจัดการ ที่เป็นหนามยอกอกสำหรับเขามากขึ้นกว่าเดิม

กัสและเวสฟังสิบเอกทาวเซอร์พูดด้วยสีหน้าประหลาดใจแบบไม่ยินดียินร้าย และไม่ได้พูดถึงเรื่องการสูญเสียของพวกเขากับคนอื่นๆเลยสักคำ จนค็อก ดานีก้าเอง กลับเข้ามาอีกประมาณ 1 ชั่วโมงหลังจากนั้นเพื่อวัดปรอทเป็นครั้งที่สามของวัน รวมทั้งตรวจความดันโลหิต ปรอทแสดงให้เห็นว่าอุณหภูมิในร่างกายเขาลดลงครึ่งองศาจากอุณหภูมิในร่างกายของเขามักจะอยู่ต่ำกว่า 96.8 องศาฟาเรนไฮต์ เป็นประจำ ค็อก ดานีก้า รู้สึกตื่นตกใจ รวมทั้งยังหงุดหงิดมากขึ้นกว่าเดิมเมื่อนายทหารเกณฑ์ทั้งสองคนของคนจ้องมองเขาด้วยสายตาว่างเปล่า แน่เนิ่ง และแข็งทื่อ

“แม่งเอ๊ย” เขาท้วงอย่างสุภาพ โดยบันดาลโทสะแรงขึ้นผิดธรรมดา “พวกนายเป็นอะไรกันเฮอะ มันแค่ไม่ใช่เรื่องปกติสำหรับคนที่มีอุณหภูมิในร่างกายต่ำกว่าปกติอยู่ตลอดเวลา และเดินกั๊กจุมก” ค็อก ดานีก้าสูดน้ำมูกฟืดฟาด หน้าตาบึ้งตึง และรู้สึก

to have a low temperature all the time and walk around with a stuffed nose.' Doc Daneeka emitted a glum, self-pitying sniff and strolled disconsolately across the tent to help himself to some aspirin and sulphur pills and paint his own throat with Argyrol. His downcast face was fragile and forlorn as a swallow's, and he rubbed the back of his arms rhythmically. 'Just look how cold I am right now. You're sure you're not holding anything back?'

'You're dead, sir,' one of his two enlisted men explained.

Doc Daneeka jerked his head up quickly with resentful distrust. 'What's that?'

'You're dead, sir,' repeated the other. 'That's probably the reason you always feel so cold.'

'That's right, sir. You've probably been dead all this time and we just didn't detect it.'

'What the hell are you both talking about?' Doc Daneeka cried shrilly with a surging, petrifying sensation

สงสารตัวเอง เขาเดินไปอย่างเศร้าๆ ไปอีกฟากของเต็นท์ เพื่อหยิบยาแอสไพริน และยาเม็ดสี่เหลี่ยมเหลืองให้ตัวเอง และหยดยาปฏิชีวนะอาร์โรโรลดงคอ หน้าตาเศร้าซึมของเขาดูอ่อนแอ สิ้นหวัง เหมือนกับหน้าของคนไร้จิตวิญญาณ เขาอุ้งแขนตัวเองเป็นจังหวะ “คูสิตอนนี้ฉันหนาวแค่ไหน พวกนายแน่ใจนะว่าไม่ได้ปิดบังอะไรกัน”

“ท่านตายไปแล้วนะครับ” ทหารเกณฑ์หนึ่งในสองนายอธิบาย

คืออก ดานิก้ากระตุกศีรษะตั้งตรงอย่างรวดเร็วด้วยความเคลือบแคลง และไม่พอใจ “ว่าไงนะ”

“ท่านตายไปแล้วนะครับ” ทหารเกณฑ์อีกนายหนึ่งพูดซ้ำ “นั่นอาจเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมท่านถึงรู้สึกหนาวอยู่ตลอดเวลา”

“ถูกต้องแล้วครับท่าน ตลอดเวลาที่ผ่านมา ท่านอาจจะตายไปแล้ว เพียงแต่พวกเราไม่รู้”

“พวกนายสองคนพูดเรื่องบ้าอะไรกันสิ” คืออก ดานิก้าตะโกนเสียงแหลมแสบแก้วหูด้วยความรู้สึกตะลึงกลัวเป็นระลอกถึงหายนะที่ไหลบ่าเข้ามาอย่างเฉียดไม่พ้น

of some onrushing unavoidable disaster.

'It's true, sir,' said one of the enlisted men. 'The records show that you went up in McWatt's plane to collect some flight time. You didn't come down in a parachute, so you must have been killed in the crash.'

'That's right, sir,' said the other. 'You ought to be glad you've got any temperature at all.'

Doc Daneeka's mind was reeling in confusion. 'Have you both gone crazy?' he demanded. 'I'm going to report this whole insubordinate incident to Sergeant Towser.'

'Sergeant Towser's the one who told us about it,' said either Gus or Wes. 'The War Department's even going to notify your wife.'

Doc Daneeka yelled and ran out of the medical tent to remonstrate with Sergeant Towser, who edged away from him with repugnance and advised Doc Daneeka to remain out of sight as much as possible until some decision could

“เป็นเรื่องจริงครับท่าน” ทหารเกณฑ์หนึ่งในสองนายเอ่ยขึ้น “บันทึกรายงานแสดงให้เห็นว่าท่านขึ้นไปอยู่บนเครื่องบินของเม็ควัตต์เพื่อสะสมเวลาบิน และเพราะท่านไม่ได้โดดร่มชูชีพลงมา ท่านจึงต้องเสียชีวิตจากเหตุการณ์เครื่องบินชนกัน”

“ใช่แล้วครับท่าน” ทหารเกณฑ์อีกคนพูด “ท่านควรจะดีใจที่อุณหภูมิในร่างกายท่านยังหลงเหลืออยู่”

จิตใจของด็อก ดานิก้าเต็มไปด้วยความสับสน “พวกนายสองคนบ้าไปกันใหญ่แล้ววีไอ” เขาถาม “ฉันจะไปรายงานสิบเอกทาวเซอร์เรื่องเหตุการณ์ขัดคำสั่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้”

“สิบเอก ทาวเซอร์เป็นคนที่บอกเรื่องนี้กับเรารับ” ไมก์สก็เวสพูดขึ้น “แม้แต่กระทรวงการสงคราม ก็กำลังจะแจ้งให้ภรรยาของท่านทราบ”

ด็อก ดานิก้าตะโกนร้องและวิ่งออกไปจากเตียงพยาบาล เพื่อไปคัดค้านสิบเอกทาวเซอร์ ซึ่งถอยห่างออกจาก ด็อก ดานิก้าด้วยความรังเกียจ และแนะนำให้ด็อก ดานิก้าออกไปให้พ้นลูกหูลูกตามากที่สุดเท่าที่จะทำได้จนกว่าจะมีการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องการจัดการศพของเขา

be reached relating to the disposition of his remains.

'Gee, I guess he really is dead,' grieved one of his enlisted men in a low, respectful voice. 'I'm going to miss him. He was a pretty wonderful guy, wasn't he?'

'Yeah, he sure was,' mourned the other. 'But I'm glad the little fuck is gone. I was getting sick and tired of taking his blood pressure all the time.'

Mrs. Daneeka, Doc Daneeka's wife, was not glad that Doc Daneeka was gone and split the peaceful Staten Island night with woeful shrieks of lamentation when she learned by War Department telegram that her husband had been killed in action. Women came to comfort her, and their husbands paid condolence calls and hoped inwardly that she would soon move to another neighborhood and spare them the obligation of continuous sympathy. The poor woman was totally distraught for almost a full week. Slowly, heroically, she found the strength to contemplate a future filled with dire problems for herself and her children. Just as she was growing resigned to her loss, the

“ไอ้ะ ฉันนึกว่าท่านตายไปแล้วเสียอีก” ทหารเกณฑ์ของเขาคคนหนึ่งแสดงความโศกเศร้าด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแสดงความเคารพ “ฉันจะระลึกถึงท่านอยู่เสมอ ท่านเป็นคนที่ยอดเยี่ยมทีเดียวแหละ ว่ามั๊ย”

“ถูกต้องที่สุด” อีกคนคร่ำครวญ “แต่ฉันก็จิตใจที่โหดเหี้ยมที่โหดเหี้ยมที่โหดเหี้ยมตายเสียได้ เพราะละฉันเบื่อและก็แข็งที่จะต้องวัดความดันโลหิตให้มันอยู่ตลอดเวลา”

นางด็อก ดานีก้า ผู้เป็นภรรยาของด็อก ดานีก้า ไม่ได้รู้สึกดีใจที่ด็อก ดานีก้าจากไป และทำลายคำมั่นอันสงบสุขของเกาะสแตเตินท์ ในนิวยอร์ก ซิตี้ ด้วยการกรีดร้องคร่ำครวญ เมื่อกระทรวงการสงครามแจ้งข่าวให้ทราบทางโทรเลขว่าสามีของนางตายในหน้าที่ เพื่อนบ้านผู้หญิงต่างก็มาปลอบใจเธอ ส่วนสามีของพวกนางก็โทรศัพท์มาแสดงความเสียใจ แต่ในใจก็หวังว่า นางจะย้ายออกไปอยู่ที่ย่านอื่นในเร็ววันนี้ และจะได้ปลดปล่อยพวกเขาจากพันธะหน้าที่ในการแสดงความเห็นอกเห็นใจอย่างต่อเนื่อง หญิงที่น่าสงสารผู้นี้มีอาการคลุ้มคลั่งอย่างสุดๆเป็นเวลาเกือบหนึ่งสัปดาห์เต็ม จึงค่อยๆมีเรี่ยวแรงไต่ตรงถึงอนาคตที่เต็มไปด้วยปัญหาอันเลวร้ายสำหรับตัวเธอเองกับลูกๆได้อย่างน่าทึ่ง เมื่อนางเริ่มที่จะยอมรับความสูญเสียได้ จู่ๆบุรุษไปรษณีย์ก็ส่งกระดิ่งขึ้นจดหมายฉบับหนึ่งให้อย่างไม่คาดคิด เป็นจดหมายจากต่างประเทศ ลงลายมือชื่อของ

postman rang with a bolt from the blue – a letter from overseas that was signed with her husband's signature and urged her frantically to disregard any bad news concerning him. Mrs. Daneeka was dumbfounded. The date on the letter was illegible. The handwriting throughout was shaky and hurried, but the style resembled her husband's and the melancholy, self-pitying tone was familiar, although more dreary than usual. Mrs. Daneeka was overjoyed and wept irrepressibly with relief and kissed the crinkled, grubby tissue of V-mail stationery a thousand times. She dashed a grateful note off to her husband pressing him for details and sent a wire informing the War Department of its error. The War Department replied touchily that there had been no error and that she was undoubtedly the victim of some sadistic and psychotic forger in her husband's squadron. The letter to her husband was returned unopened, stamped KILLED IN ACTION.

Mrs. Daneeka had been widowed cruelly again, but this time her grief was mitigated somewhat by a notification

สามีนาง และรบเรืออย่างคลุ้มคลั่งไม่ให้นางสนใจกับข่าวร้ายใดๆเกี่ยวกับตัวเขา นางดีอก ดานิก้ารู้สึกตะลึงงัน วันที่ในจดหมายไม่สามารถอ่านออกได้ ลายมือในจดหมายก็เขียนแบบหวัดๆและดูรีบๆตลอดทั้งฉบับ แต่ว่ารูปแบบการเขียนจดหมายนั้นเหมือนกับของสามีนาง อีกทั้งน้ำเสียงที่แสดงความ โศกเศร้า และสงสารตัวเองก็ดูคุ้นๆ แม้ว่าจะมีน้ำเสียงซึ้งเศร้ามากกว่าปกติ นางดีอก ดานิก้ารู้สึกดีใจเป็นที่สุด และร้องไห้ออกมาด้วยความโล่งใจอย่างระงับไว้ไม่อยู่ รวมทั้งจูบกระดาษจดหมายวิเมล์⁹ ซึ่งยับย่นและสกปรก เป็นพันๆครั้ง นางรีบส่งข้อความสั้นแสดงความดีใจไปให้สามี ถามถึงรายละเอียดอื่นๆ และส่งโทรเลขแจ้งความผิดพลาดให้กระทรวงการสงครามทราบ ทางกระทรวงตอบกลับอย่างรวดเร็วว่าไม่มีความผิดพลาดใดๆเกิดขึ้น และนางต้องตกเป็นเหยื่อของพวกปลอมแปลงเอกสาร โรครจิต ชอบทำร้ายผู้อื่น ซึ่งมาจากคนในฝูงบินของสามีอย่างแน่นอน จดหมายของเธอที่ส่งไปหาสามีถูกตีกลับมาโดยที่ยังไม่ได้เปิด และประทับตราว่า “ตายในหน้าที่”

นางดีอก ดานิก้าตกเป็นแม่ม่ายอีกครั้งอย่างเจ็บปวด แต่ครั้งนี้ ความ โศกเศร้า

⁹ วิเมล์ (V-mail) เป็นระบบไปรษณีย์ที่ใช้ในกองทัพอเมริกาเมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

from Washington that she was sole beneficiary of her husband's \$10,000 GI insurance policy, which amount was obtainable by her on demand. The realization that she and the children were not faced immediately with starvation brought a brave smile to her face and marked the turning point in her distress. The Veterans Administration informed her by mail the very next day that she would be entitled to pension benefits for the rest of her natural life because of her husband's demise, and to a burial allowance for him of \$250. A government check for \$250 was enclosed. Gradually, inexorably, her prospects brightened. A letter arrived that same week from the Social Security Administration stating that, under the provisions of the Old Age and Survivors Insurance Act Of 1935, she would receive monthly support for herself and her dependent children until they reached the age of eighteen, and a burial allowance of \$250. With these government letters as proof of death, she applied for payment on three life insurance policies Doc Daneeka had carried, with a value of \$50,000 each; her claim was honored and processed swiftly. Each day brought new

ของนางค่อนข้างทุเลาลงเนื่องจากมีประกาศแจ้งจากกรุงวอชิงตันมาว่านางเป็นผู้รับผลประโยชน์แต่เพียงผู้เดียวจากกรมธรรม์ทหารจิไอของสามี เป็นเงินจำนวน 10,000 ดอลลาร์ ซึ่งจะได้รับเงินดังกล่าวเมื่อต้องการ เมื่อตระหนักได้ว่านางและลูกๆไม่ต้องเผชิญกับความอดอยากแร้นแค้นในทันทีทันใด ใบหน้าของนางจึงมีรอยยิ้มประทับใจ และแสดงให้เห็นถึงจุดเปลี่ยนในเรื่องความโศกเศร้า กองการทหารผ่านศึกแจ้งให้นางทราบผ่านทางจดหมายว่าในวันรุ่งขึ้นที่จะถึงนี้ นางจะมีสิทธิ์ได้รับเงินสงเคราะห์ช่วยเหลือไปตลอดชีวิตเนื่องจากการตายของสามี และได้รับเงินช่วยเหลือสำหรับค่าฝังศพเป็นจำนวนเงิน 250 ดอลลาร์ มีเช็คสั่งจ่ายจำนวนเงินดังกล่าวของทางราชการแนบมาด้วย อนาคตของเธอก็ค่อยๆว่างสดใสอย่างไม่หยุดนิ่ง ในสัปดาห์เดียวกันนั้น ได้มีจดหมายจากสำนักงานประกันสังคมมาถึงนางโดยแจ้งว่า ตามข้อกำหนดของรัฐบาลบัญญัติประกันภัยสำหรับผู้สูงอายุและผู้รอดชีวิตฉบับปี ค.ศ. 1935 นางจะได้รับเงินช่วยเหลือทุกๆเดือนสำหรับตัวเองและลูกๆ จนกว่าลูกๆจะมีอายุครบ 18 ปี รวมทั้งเงินช่วยเหลือสำหรับค่าฝังศพจำนวน 250 ดอลลาร์ เนื่องจากมีจดหมายจากทางราชการเป็นหลักฐานการตายของสามี นางจึงได้ติดต่อขอรับเงินประกันชีวิตจากทั้ง 3 กรมธรรม์ที่สามีมีอยู่ ซึ่งมีมูลค่า 50,000 ดอลลาร์ต่อหนึ่งกรมธรรม์ คำร้องของนางเป็นที่ยอมรับและได้รับการดำเนินการอย่างรวดเร็ว ในแต่ละวัน จะมีทรัพย์สินที่ไม่ได้คาดคิดเข้ามา บุญแจเป็ด

unexpected treasures. A key to a safe-deposit box led to a fourth life insurance policy with a face value of \$50,000, and to \$18,000 in cash on which income tax had never been paid and need never be paid. A fraternal lodge to which he had belonged gave her a cemetery plot. A second fraternal organization of which he had been a member sent her a burial allowance of \$250. His county medical association gave her a burial allowance of \$250.

The husbands of her closest friends began to flirt with her. Mrs. Daneeka was simply delighted with the way things were turning out and had her hair dyed. Her fantastic wealth just kept piling up, and she had to remind herself daily that all the hundreds of thousands of dollars she was acquiring were not worth a single penny without her husband to share this good fortune with her. It astonished her that so many separate organizations were willing to do so much to bury Doc Daneeka, who, back in Pianosa, was having a terrible time trying to keep his head above the ground and wondered with dismal apprehension why his wife did not answer the letter he

ผู้นิรภัยทำให้พบกรมธรรม์ฉบับที่ 4 ซึ่งมีมูลค่าตามหน้าบัตรเป็นจำนวนเงิน 50,000 ดอลลาร์ และยังมีเงินสดอีก 18,000 ดอลลาร์สำหรับค่าภาษีเงินได้ ซึ่งไม่เคยจ่าย และไม่จำเป็นต้องจ่าย สำนักงานองค์กรภราดรภาพแห่งหนึ่งที่ด็อก ดานีก้าเป็นสมาชิกอยู่ที่พื้นที่ฝังศพแก่นางด็อก ดานีก้า องค์กรภราดรภาพแห่งที่สองที่เขาเป็นสมาชิกด้วย เช่นกันก็ได้ส่งเงินช่วยเหลือค่าฝังศพจำนวน 250 ดอลลาร์มาให้ นอกจากนี้ นางยังได้รับเงินช่วยเหลือค่าฝังศพอีก 250 ดอลลาร์จากสมาคมการแพทย์อเมริกาด้วยเช่นกัน

บรรดาสามีของเพื่อนสนิทของนางด็อก ดานีก้าก็เริ่มเข้ามาเกี่ยวพาราสนาง นางดีออก ดานีก้ารู้สึกดีใจที่สิ่งต่างๆ ล้มกลับมาเป็นเช่นนี้ และนางไปทำสีผมใหม่ นางดีออก ดานีก้ามีฐานะมั่งคั่งขึ้นเรื่อยๆ อย่างน่าอัศจรรย์จนนางต้องเตือนตัวเองอยู่ทุกวันว่าเงินมากมายหลายแสนดอลลาร์ที่นางได้รับมานั้น ไม่มีค่าเลยสักเพนนีเดียวหากไม่มีสามีมาร่วมแบ่งปันความมั่งคั่งนี้กับนาง นางรู้สึกประหลาดใจที่องค์กรต่างๆ หลายแห่งต่างก็เต็มใจที่จะทำการฝังศพด็อก ดานีก้าเป็นอย่างมาก ที่เกาะปิอาโนซา ด็อก ดานีก้ากำลังเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากในการพยายามพิสูจน์ให้เห็นว่าเขายังไม่ตาย ทั้งยังขังใจ และหวาดหวั่นเศร้าซึมว่าเหตุใดภรรยาของตนจึงไม่ตอบจดหมายที่เขาเขียนไปหา

had written.

He found himself ostracized in the squadron by men who cursed his memory foully for having supplied Colonel Cathcart with provocation to raise the number of combat missions. Records attesting to his death were pullulating like insect eggs and verifying each other beyond all contention. He drew no pay or PX rations and depended for life on the charity of Sergeant Towser and Milo, who both knew he was dead. Colonel Cathcart refused to see him, and Colonel Korn sent word through Major Danby that he would have Doc Daneeka cremated on the spot if he ever showed up at Group Headquarters. Major Danby confided that Group was incensed with all flight surgeons because of Dr. Stubbs, the bushy-haired, baggy-chinned, slovenly flight surgeon in Dunbar's squadron who was deliberately and defiantly brewing insidious dissension there by grounding all men with sixty missions on proper

เขารู้สึกว่าตัวเองถูกเนรเทศออกจากฝูงบินโดยนายทหารคนอื่นๆ ซึ่งพาสापแข่งความทรงจำที่มีต่อตัวเขาอย่างหยาบคาย เรื่องที่คอยขยงส่งเสริมให้พันเอก แครคคาทเพิ่มจำนวนภารกิจรบ บันทึกต่างๆที่ยืนยันการตายของเขากำลังแพร่กระจายอย่างรวดเร็วอย่างกับไข่แมลง และกำลังตรวจสอบความถูกต้องของต้อกันและกันเหนือข้อคัดค้านทั้งหลายทั้งปวง เขาไม่ได้รับทั้งเงินเดือนหรือส่วนลดจากร้านสวัสดิการพีเอ็กซ์¹⁰ และยังต้องพึ่งพาการบริจาคจากสิบเอก ทาวเซอร์กับไมโลเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด โดยที่ทั้งคู่ทราบว่าเขาตายแล้ว พันเอก แครคคาทปฏิเสธที่จะพบเขา และพันโท คอรันั้นก็ส่งคำพูดผ่านพันตรีแดนบี ว่าเขาอยากให้นำตัวต้อก ดานิกาขึ้นมาทำพิธีเผาศพโดยทันที หาก ต้อก ดานิก้ามาปรากฏตัวที่ศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ พันตรี แคนบี เผยความลับว่า การที่ศูนย์บังคับบัญชาใหญ่โมโหนายแพทย์เวชศาสตร์การบินทุกคนเป็นอย่างมากนั้นเป็นเพราะหมอสต๊ิบส์ หมอคนที่หัวยุ่งๆ คางห้อยย้อย ท่าทางสกปรก เขาเป็นนายแพทย์เวชศาสตร์การบินประจำฝูงบินของดันบาร์ หมอสต๊ิบส์ใช้ความเจ้าเล่ห์ก่อหวอดสร้างความแตกแยกอย่างจงใจและไม่เกรงกลัวศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ เขาให้นายทหารทุกคนที่

¹⁰ พีเอ็กซ์ (PX ย่อมาจากคำว่า Post Exchange) เป็นร้านสวัสดิการที่จำหน่ายสินค้าอุปโภคและบริโภค ให้กำลังพลและครอบครัวทหารในกองทัพสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยที่สินค้าที่นำมาจำหน่ายเพื่อเป็นสวัสดิการแก่ทหารและครอบครัวจะมีราคาถูกกว่าท้องตลาดประมาณ 20% เนื่องจากได้รับการยกเว้นภาษี

forms that were rejected by Group indignantly with orders restoring the confused pilots, navigators, bombardiers and gunners to combat duty. Morale there was ebbing rapidly, and Dunbar was under surveillance. Group was glad Doc Daneeka had been killed and did not intend to ask for a replacement.

Not even the chaplain could bring Doc Daneeka back to life under the circumstances. Alarm changed to resignation, and more and more Doc Daneeka acquired the look of an ailing rodent. The sacks under his eyes turned hollow and black, and he padded through the shadows fruitlessly like a ubiquitous spook. Even Captain Flume recoiled when Doc Daneeka sought him out in the woods for help. Heartlessly, Gus and Wes turned him away from their medical tent without even a thermometer for comfort, and then, only then, did he realize that, to all intents and purposes, he really was dead, and that he had better do something damned fast if he ever hoped to save himself.

ปฏิบัติการกิจกรรม 60 ครั้ง งดบินโดยเขียนลงบนแบบฟอร์มอย่างถูกต้อง แต่ถูกศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ปฏิเสธกลับมาด้วยความโมโห พร้อมกับมีคำสั่งให้นักบิน ดันหน พลทิ้งระเบิด และนายทหารฝ่ายระดมยิงซึ่งอยู่ในภาวะสับสน กลับไปปฏิบัติหน้าที่รบเหมือนเดิม ขวัญและกำลังใจกำลังของกลุ่มถดถอยลงอย่างรวดเร็ว และดันบาร์ก็กำลังถูกเฝ้าจับตามอง ศูนย์บังคับบัญชาใหญ่รู้สึกดีใจที่ด็อก ดานิก้าเสียชีวิตและไม่มี ความตั้งใจที่จะหาคนมาแทน

แม้แต่อนุศาสนาจารย์ก็ทำให้ด็อก ดานิก้ามีชีวิตฟื้นคืนขึ้นมาใหม่ไม่ได้ในสภาวะการณ์เช่นนี้ ความตระหนกตกใจกลัวเปลี่ยนเป็นความรู้สึกยอมจำนน และด็อก ดานิก้าก็มีลักษณะท่าทางเหมือนหนูอมโรคมากขึ้นทุกทีๆ ดวงใต้ตาของเขาดูคลวงและเปลี่ยนเป็นสีดำ เขาเดินซุ่มผ่านพื้นที่มืดอย่างไร้จุดหมายเหมือนกับผีที่ปรากฏไปทั่วทุกหนแห่ง แม้แต่ร้อยเอก ฟลูมยังต้องถอยหลังกลับ เมื่อด็อก ดานิก้ามาพบเขาในป่าเพื่อขอความช่วยเหลือ ก็สกับเวสก็ไล่เขาออกจากเต็นท์พยาบาลอย่างโหดร้าย ไม่แม้แต่จะให้ปรอทวัดไข้เพื่อช่วยบรรเทาทุกข์ และหลังจากนั้น เพียงแค่หลังจากนั้น เขาก็ตระหนักได้เป็นแน่แท้ว่า เขาตายไปแล้วจริงๆ และเขาก็ควรจะรีบทำอะไรสักอย่างหากยังหวังที่จะให้ตัวเองมีชีวิตรอด

There was nowhere else to turn but to his wife, and he scribbled an impassioned letter begging her to bring his plight to the attention of the War Department and urging her to communicate at once with his group commander, Colonel Cathcart, for assurances that – no matter what else she might have heard – it was indeed he, her husband, Doc Daneeka, who was pleading with her, and not a corpse or some impostor. Mrs. Daneeka was stunned by the depth of emotion in the almost illegible appeal. She was torn with compunction and tempted to comply, but the very next letter she opened that day was from that same Colonel Cathcart, her husband's group commander, and began:

Dear Mrs., Mr., Miss, or Mr. and Mrs. Daneeka: Words cannot express the deep personal grief I experienced when your husband, son, father or brother was killed, wounded or reported missing in action.

Mrs. Daneeka moved with her children to Lansing, Michigan, and left no forwarding address.

ไม่มีที่ไหนให้เขาหันหน้าไปได้เลยนอกจากภรรยา เขาเขียนจดหมายด้วยลายมือหวัดๆ ไปหาภรรยาอย่างกระตือรือร้น ขอร้องให้เธอแจ้งให้กระทรวงการสงครามทราบถึงสภาพอันเลวร้ายของเขา และเร่งเร้าให้เธอติดต่อพันเอก แคธคาท ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของกลุ่มของเขาโดยทันที เพื่อยืนยันว่า ไม่ว่าเธอจะได้ยินข่าวอะไรมาก็ตาม แต่นี้เป็นเขาจริงๆ ค็อก ดานีก้า สามีของเธอ ซึ่งกำลังขอร้องเธอ และไม่ใชศพ หรือนักต้มตุ๋นอะไรทั้งสิ้น นางค็อก ดานีก้ารู้สึกนั่งตะลึงอยู่ข้างในลึกๆ กับคำอ้อนวอนที่เกือบจะอ่านไม่ออก นางเกิดความวิตกกังวลเพราะรู้สึกผิด และเกือบจะทำตาม แต่จดหมายฉบับต่อมาที่เธอเปิดอ่านในวันนั้นมาจากพันเอก แคธคาทคนเดียวกันกับที่เป็นผู้บังคับบัญชาของกลุ่มของสามี เนื้อความในจดหมายเริ่มต้นว่า

ถึงนาง นาย นางสาว หรือนาย และนาง ค็อก ดานีก้า ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งที่สามี ลูกชาย บิดา หรือพี่ชายน้องชายของคุณ ได้เสียชีวิต บาดเจ็บ หรือมีรายงานว่าสูญหายในขณะปฏิบัติหน้าที่

นางค็อก ดานีก้ากับลูกๆพากันย้ายไปอยู่ที่เมืองแลนซิง มลรัฐมิชิแกน และไม่แจ้งที่อยู่ใหม่ไว้

ภาษาต้นฉบับ	ภาษาฉบับแปล
<p>35 MILO THE MILITANT</p> <p>For the first time in his life, Yossarian prayed. He got down on his knees and prayed to Natelny not to volunteer to fly more than seventy missions after Chief White Halfoat did die of pneumonia in the hospital and Natelny had applied for his job. But Natelny just wouldn't listen.</p> <p>'I've got to fly more missions,' Natelny insisted lamely with a crooked smile.</p> <p>'Otherwise they'll send me home.'</p> <p>'So?'</p> <p>'I don't want to go home until I can take her back with me.'</p> <p>'She means that much to you?'</p> <p>Natelny nodded dejectedly. 'I might never see her again.'</p>	<p>บทที่ 35 ไมโล ผู้ชอบการสงคราม</p> <p>นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ยอซซาเรียนลงทูลร้องอ้อนวอน เขาคุกเข่าอ้อนวอนเนทลีย์ไม่ให้รับอาสาบินมากกว่า 70 ภารกิจ หลังจากที่หัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟ โฟตเสียชีวิตลงเป็นแน่แท้ด้วยโรคปอดบวมที่โรงพยาบาล เนทลีย์ได้สมัครในตำแหน่งงานหัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟโฟต อย่างไรก็ตาม เขากลับไม่ฟังยอซซาเรียน</p> <p>“ฉันต้องออกบินมากขึ้น” เนทลีย์ยื่นกรานไปอย่างนั้นพร้อมกับยิ้มเจ้าเล่ห์</p> <p>“ไม่จ้ะ พวกนั้นจะส่งฉันกลับบ้าน”</p> <p>“แล้วไง”</p> <p>“ฉันไม่อยากกลับบ้านจนกว่าจะพาเธอกลับไปด้วยกันได้”</p> <p>“เธอมีความหมายต่อนายมากขนาดนั้นเลยรี”</p> <p>เนทลีย์พยักหน้าเศร้าๆอมรับ “ฉันอาจจะไม่ได้พบเธออีกเลยก็ได้”</p>

'Then get yourself grounded,' Yossarian urged. 'You've finished your missions and you don't need the flight pay. Why don't you ask for Chief White Halfoat's job, if you can stand working for Captain Black?'

Nately shook his head, his cheeks darkening with shy and regretful mortification.

'They won't give it to me. I spoke to Colonel Korn, and he told me I'd have to fly more missions or be sent home.'

Yossarian cursed savagely. 'That's just plain meanness.'

'I don't mind, I guess. I've flown seventy missions without getting hurt. I guess I can fly a few more.'

'Don't do anything at all about it until I talk to someone,' Yossarian decided, and went looking for help from Milo, who went immediately afterward to Colonel Cathcart for help in having himself assigned to more combat missions.

Milo had been earning many distinctions for himself. He

“งั้นก็หาวิธีให้ตัวเองถูกงดบินซะสิ” ยอสซาเรียนแนะนำ “นายเสร็จภารกิจของตัวเองแล้ว แกรมยังไม่ต้องการเบี่ยเลี้ยงค่าบิน ทำไมไม่ลองขอทำงานในตำแหน่งของหัวหน้าไวท์ ฮาล์ฟ โฟตคูล่ะ ถ้าทนทำงานกับร้อยเอกแบล็คได้”

เนทลีย์ส่ายศีรษะ แก้มของเขามีสีเข้มขึ้นด้วยความอายและสลดใจ

“คงได้ทำห rokok ฉันเคยพูดกับพันโทคอร์นแล้ว เขาบอกว่าฉันต้องบินเพิ่มขึ้น หรือไม่งั้นก็ถูกส่งตัวกลับบ้าน”

ยอสซาเรียนสบถออกมาอย่างรุนแรง “นั่นมันใจร้ายสุดๆเลย”

“ช่างเถอะ ไม่เป็นไรห rokok ฉันบินได้ 70 ภารกิจโดยที่ไม่เคยบาดเจ็บเลยเลยคิดว่าน่าจะบินได้มากกว่านี้อีก 2-3 เทียว”

“นายอย่าเพิ่งทำอะไรทั้งนั้นจนกว่าฉันจะได้คุยกับใครบางคนก่อน” ยอสซาเรียนตัดสินใจ และไปขอความช่วยเหลือจากไมโล ซึ่งหลังจากนั้น ก็ไปขอให้พันเอกแคธคาทช่วยมอบหมายภารกิจรบให้เขามากขึ้นในทันที

ไมโลได้รับความโดดเด่นในหลายๆด้าน เขาบินเข้าหาอันตรายและรับการ

had flown fearlessly into danger and criticism by selling petroleum and ball bearings to Germany at good prices in order to make a good profit and help maintain a balance of power between the contending forces. His nerve under fire was graceful and infinite. With a devotion to purpose above and beyond the line of duty, he had then raised the price of food in his mess halls so high that all officers and enlisted men had to turn over all their pay to him in order to eat. Their alternative – there was an alternative, of course, since Milo detested coercion and was a vocal champion of freedom of choice – was to starve. When he encountered a wave of enemy resistance to this attack, he stuck to his position without regard for his safety or reputation and gallantly invoked the law of supply and demand. And when someone somewhere said no, Milo gave ground grudgingly, valiantly defending, even in retreat, the historic right of free men to pay as much as they had to for the things they needed in order to survive.

Milo had been caught red-handed in the act of

วิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่กลัวเกรง โดยขายน้ำมันและลูกปืนให้เยอรมนีได้ในราคาดี เพื่อที่จะทำกำไรสูงๆและช่วยรักษาสสมดุลอำนาจระหว่างกองกำลังที่สู้รบกัน ความกล้าหาญของเขาในการสู้รบปรบมือช่างงามสง่าและมีมากมายเหลือคณานับ ด้วยการอุทิศตนเพื่อวัตถุประสงค์ข้างต้น และที่อยู่นอกเหนือหน้าที่ไมโลจึงปรับเพิ่มราคาอาหารที่โรงอาหารให้สูงขึ้นจนเจ้าหน้าที่และทหารเกณฑ์ทุกคน ต้องควักเงินทั้งหมดที่ได้มาจ่ายให้เขา เพื่อที่จะได้มีอาหารกิน แต่แน่นอนว่าต้องมีทางเลือกเสนอให้ เพราะไมโลเกลียดการบีบบังคับข่มขู่ และเขาเป็นผู้สนับสนุนอย่างแข็งขันในเรื่องอิสระของการเลือก และทางเลือกที่คนเหล่านั้นมีก็คือการอดอยากขาดอาหาร แม้ไมโลจะต้องเผชิญกับการต่อต้านจากศัตรูอย่างไรหลทะลักในการโจมตีครั้งนี้ แต่เขาก็ยังคงจุดยืนของตัวเองไว้โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยหรือชื่อเสียงของตัวเอง อีกทั้งยังขกกฎหมายเรื่องอุปสงค์และอุปทานขึ้นมาด้วยความซื่อหาญ และเมื่อใครสักคนจากที่ไหนก็ตามส่งเสียงคัดค้าน ไมโลก็จะยอมจำนนอย่างไม่เต็มใจ ออกตัวอย่างกล้าหาญแม้ในขณะที่ถอยออกมาโดยพูดถึงสิทธิในอดีตว่าด้วยเรื่องอิสระชนที่จะต้องเสียเงินมากที่สุดเท่าที่จำเป็นต้องทำเพื่อสิ่งที่ตนต้องการสำหรับการมีชีวิตรอด

ไมโลถูกจับได้คาหนังคาเขาในขณะที่กำลังปล้นเพื่อนร่วมชาติของตัวเอง

plundering his countrymen, and, as a result, his stock had never been higher. He proved good as his word when a rawboned major from Minnesota curled his lip in rebellious disavowal and demanded his share of the syndicate Milo kept saying everybody owned. Milo met the challenge by writing the words 'A Share' on the nearest scrap of paper and handing it away with a virtuous disdain that won the envy and admiration of almost everyone who knew him. His glory was at a peak, and Colonel Cathcart, who knew and admired his war record, was astonished by the deferential humility with which Milo presented himself at Group Headquarters and made his fantastic appeal for more hazardous assignments.

'You want to fly more combat missions?' Colonel Cathcart gasped. 'What in the world for?'

Milo answered in a demure voice with his face lowered meekly. 'I want to do my duty, sir. The country is at war, and I want to fight to defend it like the rest of the fellows.'

ด้วยเหตุนี้ มูลค่าหุ้นในตัวของเขาจึงไม่เคยสูงขึ้นอีกเลย ไมโลทำตามในสิ่งที่ตัวเองได้พูดไว้เป็นอย่างดี เมื่อพันตรีผอมหนังหุ้มกระดูกนายหนึ่งจากมินเนโซตา เม็มริมฟีปาก แสดงการปฏิเสธอย่างกระด้างกระเดื่อง และขอแบ่งหุ้นส่วนของตนจากทางสมาคมที่ไมโลมักจะพร่ำบอกว่าทุกคนเป็นเจ้าของ ไมโลเลยรับคำท้าด้วยการเขียนคำว่า “หุ้นส่วน” ลงในเศษกระดาษที่ใกล้มือที่สุด และส่งยื่นให้ด้วยความดูถูกเหยียดหยาม แต่ต้องทำเพื่อดำรงความเที่ยงธรรมเอาไว้ การกระทำเช่นนั้นได้รับทั้งเสียงอิจฉาริษยาและเสียงชื่นชมจากเกือบทุกคนที่รู้จักเขา ไมโลก้าวมาถึงจุดรุ่งเรืองสูงสุด และพันเอก แครคคาท ซึ่งรู้จักและชื่นชมประวัติการรบของเขา กลับรู้สึกประหลาดใจที่ไมโลมีท่าทางอ่อนน้อมถ่อมตนเมื่อมาปรากฏตัวที่ศูนย์บังคับบัญชาใหญ่ เพื่อทำเรื่องร้องขอแปลกประหลาดให้พันเอก แครคคาท มอบหมายภารกิจที่อันตรายมากกว่านี้ให้ตัวเอง

“นายต้องการบินรบเพิ่มขึ้นจ้ะ” พันเอกแครคคาทพูดเสียงหอบ “ทำไมล่ะ”

ไมโลก้มหน้าลงอย่างอ่อนน้อมแล้วตอบด้วยน้ำเสียงสงบเสงี่ยม “กระผมต้องการทำหน้าที่ของตัวเองครับท่าน ประเทศเรากำลังอยู่ในช่วงสงคราม และกระผมต้องการต่อสู้เพื่อปกป้องประเทศชาติของเราเหมือนกับเพื่อนร่วมชาติคน

'But, Milo, you are doing your duty,' Colonel Cathcart exclaimed with a laugh that thundered jovially. 'I can't think of a single person who's done more for the men than you have. Who gave them chocolate-covered cotton?'

Milo shook his head slowly and sadly. 'But being a good mess officer in wartime just isn't enough, Colonel Cathcart.'

'Certainly it is, Milo. I don't know what's come over you.'

'Certainly it isn't, Colonel,' Milo disagreed in a somewhat firm tone, raising his subservient eyes significantly just far enough to arrest Colonel Cathcart's. 'Some of the men are beginning to talk.'

'Oh, is that it? Give me their names, Milo. Give me their names and I'll see to it that they go on every dangerous mission the group flies.'

'No, Colonel, I'm afraid they're right,' Milo said, with his head drooping again. 'I was sent overseas as a pilot, and I

อื่นๆครับท่าน”

“ไมโล แต่ว่านายกำลังทำหน้าที่ของตัวเองอยู่แล้วนี่” พันเอก แคธคาทร้อง
จิ้นอย่างแปลกใจ พร้อมกับหัวเราะดังครืนๆอย่างอารมณ์ดี “ฉันนึกไม่ออกเลยว่า
จะมีใครอีกบ้างไหมที่ทำให้พวกเราได้มากกว่านาย ใครกันคนที่ให้เมล็ดฝ้าย
เคลือบช็อกโกแลตกับคนพวกนั้น”

ไมโลส่ายหน้าเศร้าอย่างช้าๆ “แต่ว่าการเป็นเจ้าหน้าที่ฝ้ายเสบียงที่ดีในช่วง
สงครามเพียงอย่างเดียวมันไม่พอนะครับ ผู้พัน”

“พอสิ ไมโล นี่ฉันไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับนาย”

“ไม่พอครับ ผู้พัน” ไมโลแย้งด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างหนักแน่น เหลือบตา
อันอ่อนน้อมขึ้นในให้อยู่ในระยะที่ห่างพอที่จะเห็นดวงตาของพันเอกแคธคาท
“นายทหารบางคนเริ่มพูดกันแล้วครับท่าน”

“อ้อ เรื่องแค่นั้นเองรี ไหนลองบอกชื่อพวกนั้นมาสิ ไมโล บอกมา ฉันจะได้
จัดให้พวกมันไปปฏิบัติภารกิจอันตรายทุกครั้งทีกลุ่มของตัวเองต้องบิน”

“ไม่ครับท่าน กระผมเกรงว่าพวกนั้นอาจจะพูดถูก” ไมโลกล่าว พร้อมกับ

head drooping again. 'I was sent to overseas as a pilot, and I should be flying more combat missions and spending less time on my duties as a mess officer.'

Colonel Cathcart was surprised but co-operative. 'Well, Milo, if you really feel that way, I'm sure we can make whatever arrangements you want. How long have you been overseas now?'

'Eleven months, sir.'

'And how many missions have you flown?'

'Five.'

'Five?' asked Colonel Cathcart.

'Five, sir.'

'Five, eh?' Colonel Cathcart rubbed his cheek pensively. 'That isn't very good, is it?'

'Isn't it?' asked Milo in a sharply edged voice, glancing up again.

กัมศรีษะลงต่ำอีกครั้ง “กระผมถูกส่งตัวไปต่างประเทศในฐานะนักบิน กระผมก็ควรจะทำหน้าที่บินรบให้มากขึ้น และใช้เวลาทำหน้าที่ของตนเองในฐานะเจ้าหน้าที่ฝ่ายเสียบียงให้น้อยลง”

พันเอก แคธคาทรู้สึกประหลาดใจแต่ก็ให้ความร่วมมือ “เอาละ ไมโล ถ้านายรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ฉันแน่ใจว่าเราจะจัดให้นายได้ในสิ่งที่ต้องการ นายอยู่นอกประเทศมานานเท่าไรแล้ว”

“11 เดือนครับท่าน”

“แล้วนายบินไปที่ภารกิจ”

“5 ครับท่าน”

“5 ี่นหรือ” พันเอก แคธคาทถาม

“5 ครับท่าน”

“5 หรือ” พันเอก แคธคาทดูแก้มอย่างครุ่นคิด “ไม่ค่อยดีเลยแฮะ”

“ยังไม่ดีอีกี่นหรือ” ไมโลถามเสียงแหลมเกรี้ยวกราด พร้อมกับเหลือบตาขึ้นมองอีกครั้ง

Colonel Cathcart quailed. 'On the contrary, that's very good, Milo,' he corrected himself hastily. 'It isn't bad at all.'

'No, Colonel,' Milo said, with a long, languishing, wistful sigh, 'it isn't very good. Although it's very generous of you to say so.'

'But it's really not bad, Milo. Not bad at all, when you consider all your other valuable contributions. Five missions, you say? Just five?'

'Just five, sir.'

'Just five.' Colonel Cathcart grew awfully depressed for a moment as he wondered what Milo was really thinking, and whether he had already got a black eye with him. 'Five is very good, Milo,' he observed with enthusiasm, spying a ray of hope. 'That averages out to almost one combat mission every two months. And I'll bet your total doesn't include the time you bombed us.'

'Yes, sir. It does.'

'It does?' inquired Colonel Cathcart with mild wonder.

พันเอก แคธคาทรู้สึกกลัว “เปล่าๆ ตรงข้ามกันเลยต่างหาก อันที่จริง เป็นเรื่องที่ดีมากๆทีเดียว ไมโล” เขาริบแก้คำพูดตัวเอง “ไม่เห็นแยเลยสักนิด”

“แยสิครับท่าน” ไมโลพูด พลังถอนหายใจยาวเนือยๆอย่างกตัญญู “มันไม่ดีเอามากๆเลย แม้ว่าท่านจะให้ความเมตตาพูดออกมาแบบนี้”

“แต่ว่า นั่นก็ไม่ได้แยเลยจริงๆนะ ไมโล ไม่แยเลยสักนิด หากนายพิจารณาถึงความเสียหายอันมีค่าอย่างอื่นที่นายได้ทำ นายพูดว่า 5 ภารกิจใช่ไหม แค่ 5 ไร่ไหม”

“แค่ 5 ไร่ครับท่าน”

“แค่ 5 ภารกิจ” พันเอก แคธคาทเริ่มรู้สึกเศร้าสลดเป็นอย่างมากอยู่ครู่หนึ่ง ตอนที่เขาเกิดความสงสัยว่าจริงๆแล้วไมโลกำลังคิดอะไรอยู่ และเขาต้องยอมรับความพ่ายแพ้เพราะไมโลหรือไม่ “บินได้ 5 ภารกิจนี่เป็นเรื่องที่ดีมากๆเลยนะ ไมโล” เขาวินิจฉัยด้วยความกระตือรือร้น พลังสำรวจอย่างมีความหวัง “เฉลี่ยแล้วก็ได้เกือบๆหนึ่งภารกิจบินต่อสองเดือนสินะ ฉันมั่นใจว่าทั้งหมดนี้คงต้องไม่รวมครั้งที่นายทิ้งระเบิดใส่เรา”

“รวมแล้วครับท่าน”

“รวมแล้วนั่นหรือ” พันเอก แคธคาทถามด้วยความสงสัยเล็กๆ “จริงๆแล้ว

'You didn't actually fly along on that mission, did you? If I remember correctly, you were in the control tower with me, weren't you?'

'But it was my mission,' Milo contended. 'I organized it, and we used my planes and supplies. I planned and supervised the whole thing.'

'Oh, certainly, Milo, certainly. I'm not disputing you. I'm only checking the figures to make sure you're claiming all you're entitled to. Did you also include the time we contracted with you to bomb the bridge at Orvieto?'

'Oh, no, sir. I didn't think I should, since I was in Orvieto at the time directing the antiaircraft fire.'

'I don't see what difference that makes, Milo. It was still your mission. And a damned good one, too, I must say. We didn't get the bridge, but we did have a beautiful bomb pattern. I remember General Peckem commenting on it. No, Milo, I insist you count Orvieto as a mission, too.'

นายไม่ได้บินภารกิจนั้น ไม่ใช่เหรอ ถ้าฉันจำไม่ผิด นายอยู่ที่หอบังคับการกับฉัน ใจไหม”

“แต่ว่านั้นถือเป็นการกิจของกรรมด้วยนี่ครับ” ไมโลแย้ง “กรรมเป็นคนจัดการกิจนั้น และพวกเราก็ใช้ทั้งเครื่องบินและเสบียงของกรรม กรรมเป็นคนวางแผนและควบคุมดูแลทั้งหมดครับ”

“เออ เออ ใจแล้วละ ไมโล นายถูก ฉันไม่ถึงย แต่เพียงแค่อยากจะเช็คจำนวนให้แน่ใจว่านายถมาถึงจำนวนภารกิจได้ครบทั้งหมดตามที่นายมีสิทธิ์ นี่นายรวมเวลาที่เรามาทำสัญญากับนายให้ไปทิ้งระเบิดบนสะพานที่ออร์วีเอโต้ในอิตาลีด้วยหรือเปล่า”

“อ้อ ยังไม่ได้รวมครับ กรรมคิดว่าไม่ควรทำอย่างนั้น เพราะว่าตอนนั้นตัวผมอยู่ที่ออร์วีเอโต้ และเป็นคนสั่งยิงปืนต่อสู้อากาศยาน”

“ฉันไม่เห็นว่ามันจะต่างกันตรงไหนเลย ไมโล ยังไงซะนั่นก็เป็นภารกิจของนาย และบอกได้เลยว่าเป็นภารกิจที่เยี่ยมสุดๆด้วย ถึงเราจะระเบิดสะพานไม่สำเร็จ แต่รูปแบบการทิ้งระเบิดของเราดูสวยงามทีเดียว ฉันจำได้ว่าพลเอกเพ็คเค็มพูดถึงเรื่องนั้นด้วย เอาละ ไมโล ฉันยังคงยืนยันให้นายนับออร์วีเอโต้เป็นภารกิจหนึ่งด้วย”

'If you insist, sir.'

'I do insist, Milo. Now, let's see – you now have a grand total of six missions, which is damned good, Milo, damned good, really. Six missions is an increase of twenty per cent in just a couple of minutes, which is not bad at all, Milo, not bad at all.'

'Many of the other men have seventy missions,' Milo pointed out.

'But they never produced any chocolate-covered cotton, did they? Milo, you're doing more than your share.'

'But they're getting all the fame and opportunity,' Milo persisted with a petulance that bordered on sniveling. 'Sir, I want to get in there and fight like the rest of the fellows. That's what I'm here for. I want to win medals, too.'

'Yes, Milo, of course. We all want to spend more time in combat. But people like you and me serve in different ways. Look at my own record,' Colonel Cathcart uttered a deprecatory laugh. 'I'll bet it's not generally known, Milo,

“ได้ครับ ถ้าท่านยืนกราน”

“และยังคงยืนกราน ไมโล เอาละดูสิ ตอนนี้ข้าก็ปฏิบัติภารกิจได้ทั้งหมด 6 ภารกิจแล้ว นับเป็นเรื่องที่ดีมากนะ ไมโล คิงจริงๆ หากภารกิจนี้คิดแล้วเพิ่มขึ้นมาถึง 20% ภายในเวลาไม่กี่นาที นับว่าไม่เลวนะ ไมโล ไม่เลวทีเดียว”

“นายทหารอื่นๆอีกหลายคนทำได้ถึง 70 ภารกิจนะครับท่าน” ไมโลชี้แจง

“แต่ว่าพวกนั้นก็ไม่เคยผลิตเมล็ดฝ้ายเคลือบช็อกโกแลตได้เลย ไม่ใช่หรอ ไมโล นายกำลังทำงานเกินหน้าที่ที่ต้องทำนะ”

“แต่ว่าพวกนั้นก็ได้รับทั้งโอกาสและชื่อเสียงนี้ครับ” ไมโลยืนกรานอย่างมีอารมณ์ ซึ่งเกือบจะเหมือนกับการคร่ำครวญ “ท่านครับ กระผมต้องการมีส่วนร่วมและสู้รบเหมือนกับเพื่อนคนอื่นๆครับ นั่นเป็นสาเหตุที่ผมมานี่ที่ และกระผมต้องการได้รับเหรียญกล้าหาญด้วยครับ”

“ได้แน่นอนอยู่แล้ว ไมโล เราทุกคนต่างก็ต้องการใช้เวลาออกไปสู้รบมากขึ้น แต่ว่าคนอย่างนายกับฉันรับใช้ชาติด้วยวิธีที่ต่างออกไป ลองดูที่ประวัติการรบของฉันสิ” พันเอก แคธคาทหัวเราะขึ้นเย้ยๆ “ไมโล ฉันแน่ใจว่าไม่มีใครรู้ใช้

that I myself have flown only four missions, is it?'

'No, sir,' Milo replied. 'It's generally known that you've flown only two missions. And that one of those occurred when Aarfy accidentally flew you over enemy territory while navigating you to Naples for a black-market water cooler.'

Colonel Cathcart, flushing with embarrassment, abandoned all further argument.

'All right, Milo. I can't praise you enough for what you want to do. If it really means so much to you, I'll have Major Major assign you to the next sixty-four missions so that you can have seventy, too.'

'Thank you, Colonel, thank you, sir. You don't know what this means.'

'Don't mention it, Milo. I know exactly what it means.'

'No, Colonel, I don't think you do know what it means,' Milo disagreed pointedly.

‘ไหมว่าตัวฉันเองก็บินไปเพียงแค่ 4 ภารกิจเท่านั้น’

“ไม่มีครับท่าน” ไมโลตอบ “โดยทั่วไปแล้ว รู้กันว่าท่านบินเพียงแค่ 2 ภารกิจเท่านั้นเองครับ และหนึ่งในนั้นเกิดขึ้นตอนที่อาร์ฟีพาท่านบินอยู่เหนือเขตแดนของศัตรู โดยบังเอิญในขณะที่กำลังพาท่านไปเพื่อไปซื้อเครื่องทำน้ำเย็นจากตลาดมืดที่เมืองเนเปิลส์”

พันเอก แคธคาตยุติการโต้แย้งต่อไปทั้งหมด เขาหน้าแดงด้วยความอับอาย

“เอาละ ไมโล คำขอยกจากฉันเป็นล้านๆคำยังคงน้อยไปที่จะใช้ยกย่องสิ่งที่คุณต้องการจะทำ ถ้านายอยากทำจริงๆละก็ ฉันจะให้พันตรี เมเจอร์มอบหมายภารกิจให้นายอีก 64 ฐาน แล้วนายก็จะได้มีภารกิจ 70 ฐานเหมือนกัน”

“ขอบคุณครับผู้พัน ขอขอบคุณท่านมากครับ ท่านคงไม่รู้ว่าเรื่องนี้หมายความว่าอย่างไร”

“ช่างมันเถอะ ไมโล ฉันรู้ดีที่เดียวว่ามันหมายความว่าอย่างไร”

“ไม่หรอกครับ ผู้พัน กระผมคิดว่าจริงๆแล้วท่านไม่รู้หรอกว่ามันหมายความว่าอย่างไร” ไมโลแย้งเสียงแหลม

'Someone will have to begin running the syndicate for me right away. It's very complicated, and I might get shot down at any time.'

Colonel Cathcart brightened instantly at the thought and began rubbing his hands with avaricious zest. 'You know, Milo, I think Colonel Korn and I might be willing to take the syndicate off your hands,' he suggested in an offhand manner, almost licking his lips in savory anticipation. 'Our experience in black-market plum tomatoes should come in very useful. Where do we begin?'

Milo watched Colonel Cathcart steadily with a bland and guileless expression.

'Thank you, sir, that's very good of you. Begin with a salt-free diet for General Peckem and a fat-free diet for General Dreedle.'

'Let me get a pencil. What's next?'

'The cedars.'

“ต้องมีใครสักคนเริ่มดูแลกิจการของสมาคมให้กระผมโดยทันที มันเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก และตัวกระผมเองนั้นอาจจะถูกยิงร่วงลงมาเมื่อไหร่ก็ได้”

พันเอก แคธคาทเกิดความคิดกระจ่างไสวขึ้นมาโดยพลัน เขาเริ่มลูบมือตัวเองด้วยความโลภอย่างกระหึ้นกระหือ “เอาล่ะ ไมโล ฉันคิดว่าตัวเองกับพันโทคอร์นอาจเต็มใจที่จะรับผิดชอบดูแลกิจการของสมาคมแทนนายได้” เขาแนะนำด้วยท่าทางไม่สนใจ แต่เกือบจะเลียริมฝีปากตัวเองแผลลิบๆ อย่างคิดว่าอ้อยเข้าปากช่างชะแล้ว “ประสบการณ์ของพวกเขาเรื่องมะเขือเทศพลัมจากตลาดมีดน่าจะเป็นประโยชน์ได้อย่างมาก ว่าแต่เราจะเริ่มต้นจากตรงไหนดีล่ะ”

ไมโลมองพันเอก แคธคาทอย่างเน่เน่พร้อมกับแสดงสีหน้าสุภาพอ่อนโยนตรงไปตรงมา

“ขอบคุณมากครับท่าน ท่านมีน้ำใจงามมากจริงๆ เราจะเริ่มต้นจากอาหารที่ไม่ใส่เกลือสำหรับพลเอกเพ็คเค็ม และอาหารที่ปราศจากไขมันสำหรับพลเอกดรีดเดิล”

“เดี๋ยวฉันไปเอาดินสอมาจกก่อนนะ ว่ามาต่อไปเป็นอะไร”

“ไมซีดาร์”

<p>'Cedars?'</p> <p>'From Lebanon.'</p> <p>'Lebanon?'</p> <p>'We've got cedars from Lebanon due at the sawmill in Oslo to be turned into shingles for the builder in Cape Cod. C.O.D. And then there's the peas.'</p> <p>'Peas?'</p> <p>'That are on the high seas. We've got boatloads of peas that are on the high seas from Atlanta to Holland to pay for the tulips that were shipped to Geneva to pay for the cheeses that must go to Vienna M.I.F.'</p> <p>'M.I.F.?'</p> <p>'Money in Front. The Hapsburgs are shaky.'</p> <p>'Milo.'</p>	<p>“ซีดาร์หรือ”</p> <p>“จากเลบานอน”</p> <p>“เลบานอนรี”</p> <p>“เรากำลังจะได้ไม้ซีดาร์จากเลบานอนที่โรงเลื่อยในเมืองออสโล เพื่อเอามาแปรรูปเป็นแผ่นมุงหลังคาให้ผู้รับเหมาในเมืองชายทะเลเคปคอด ส่งแบบซีโอดี¹¹ ซึ่งก็คือ จ่ายสดเมื่อของส่งถึง และจากนั้นก็เป็นเรื่องถั่ว”</p> <p>“ถั่วหรือ”</p> <p>“ที่อยู่บนเรือ เรามีถั่วอยู่บนเรือหลายระวางจากแอตแลนต้าไปฮอลแลนด์ เพื่อจ่ายเป็นค่าดอกทิวลิป ซึ่งจะส่งไปกรุงเจนีวาเพื่อจ่ายเป็นค่าชีสอีกทีหนึ่ง แล้วก็จะต้องส่งชีสนั้นไปที่กรุงเวียนนา เป็นแบบ จ.ล.น.”</p> <p>“หือ จ.ล.น. หรือ”</p> <p>“จ่ายล่วงหน้าครับท่าน เพราะการเงินของราชวงศ์ฮับส์เบิร์กไม่ค่อยมั่นคงเท่าไร”</p> <p>“ไมโล”</p>
---	--

¹¹ ซีโอดี (C.O.D.ย่อมาจาก Cash On Delivery) หมายถึง การชำระเงินค่าสินค้าด้วยเงินสดเมื่อได้รับสินค้าที่นำไปส่งมอบ

'And don't forget the galvanized zinc in the warehouse at Flint. Four carloads of galvanized zinc from Flint must be flown to the smelters in Damascus by noon of the eighteenth, terms F.O.B. Calcutta two per cent ten days E.O.M. One Messerschmitt full of hemp is due in Belgrade for a C-47 and a half full of those semi-pitted dates we stuck them with from Khartoum. Use the money from the Portuguese anchovies we're selling back to Lisbon to pay for the Egyptian cotton we've got coming back to us from Mamaroneck and to pick up as many oranges as you can in Spain. Always pay cash for naranjas.'

'Naranjas?'

'That's what they call oranges in Spain, and these are

“แล้วก็อย่าลืมเรื่องสังกะสีชุบในโกดังที่เมืองฟลินต์ด้วยนะครับ สังกะสีชุบ 4 คันรถจากฟลินต์จะต้องส่งไปให้โรงหลอมในเมืองดามัสกัสวันที่ 18 ก่อนเที่ยง เงื่อนไขการส่งเป็นแบบเอฟโอบี¹² และก็ต้องส่งไปที่กัลกัตตา เป็นแบบ 2/10 อีโอเอ็ม¹³ นอกจากนี้ ยังถึงกำหนดส่งต้นกัญชาเต็มเครื่องบินเมสเซอร์ชมิทท์ไปที่กรุงเบลเกรด เพื่อแลกกับเครื่องบินซี 47 ที่มีอินทผลัมครึ่งเมลิ็ดจำนวนลำครึ่งที่โกงได้จากเมืองกาตูม ให้ใช้เงินค่าปลาแอนโชวีโปรตุเกส ที่เราขายกลับไปให้กรุงลิสบอนจ่ายเป็นค่าเมลิ็ดฝ้ายอียิปต์ที่เรามี ส่งกลับคืนมาให้เราจากเมืองมามาโรเน็ค และก็ไปเก็บผลส้มในสเปนให้ได้มากที่สุดเท่าที่ท่านจะทำได้ ท่านรันมา ต้องจ่ายด้วยเงินสดเสมอ นะครับ”

“นรันมาคืออะไร”

“เป็นคำภาษาสเปนที่ใช้เรียกส้มครับท่าน และส้มพวกนี้ก็เป็นส้มสเปน

¹² เอฟโอบี (F.O.B. ย่อมาจาก Free On Board) คือ ราคาสินค้าที่ส่งมอบ ณ ท่าเรือ เป็นราคาซื้อขายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย ที่ตกลงกันจะส่งมอบสินค้า ณ ท่าเรือที่กำหนดไว้

¹³ 2/10, EOM หมายความว่า ลูกหนี้จะได้รับส่วนลดเงินสด 2% ถ้าชำระหนี้ภายใน 10 วัน นับแต่วันสิ้นเดือน หรือชำระหนี้ภายในวันที่ 10 ของเดือนถัดไป (EOM ย่อมาจาก End of Month)

Spanish oranges. And – oh, yes. Don't forget Piltdown Man.'

'Piltdown Man?'

'Yes, Piltdown Man. The Smithsonian Institution is not in a position at this time to meet our price for a second Piltdown Man, but they are looking forward to the death of a wealthy and beloved donor and -'

'Milo.'

'France wants all the parsley we can send them, and I think we might as well, because we'll need the francs for the lire for the pfennigs for the dates when they get back. I've also ordered a tremendous shipment of Peruvian balsa wood for distribution to each of the mess halls in the syndicate on a pro rata basis.'

และก็ อ๊ะ ใช่ อย่าลืมเรื่องฟอสซิลมนุษย์พิลท์ดาวน์¹⁴ด้วยนะครับท่าน”

“ฟอสซิลมนุษย์พิลท์ดาวน์นั่นแหละ”

“ครับท่าน มนุษย์พิลท์ดาวน์ ขณะนี้ทางสถาบันสมิธโซเนียนยังเสนอราคา ฟอสซิลมนุษย์พิลท์ดาวน์อันที่สองได้ไม่เป็นที่น่าพอใจ แต่พวกเขาก็กำลังรอให้ผู้บริจาคผู้มั่งคั่งและเป็นที่รักคนหนึ่งตาย และก็...”

“ไมโล”

“ฝรั่งเศสต้องการผักชีฝรั่งทั้งหมดที่เราสามารถส่งให้ได้ และกระผมก็คิดว่า เราอาจจะทำได้เหมือนกัน เพราะเราต้องการเงินฟรังก์ก็มาแลกเปลี่ยนเป็นเงินลิร์ เพื่อแลกเปลี่ยนเหรียญเฟนนิค¹⁵สำหรับค่าอินทผาลัมเวลาส่งกลับมา กระผมยังสั่งไม้บัลซาจากเปรูให้มาส่งอีกจำนวนมหาศาล เพื่อเอาไว้แจกจ่ายให้โรงอาหารแต่ละโรงของสมาคมตามสัดส่วน”

¹⁴ เป็นซากฟอสซิลที่ถูกนำมากล่าวอ้างว่าเป็นหลักฐานที่สำคัญที่สุดที่บ่งชี้ว่าถึงการพัฒนาการระหว่างมนุษย์กับลิง และมีการจัดแสดงไว้ในประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1912 เป็นระยะเวลาานกว่า 30 ปี ต่อมาผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบซากฟอสซิลนี้ดูอีกครั้งในปี ค.ศ. 1949 และผลปรากฏออกมาว่าซากฟอสซิลนี้ทำขึ้นมาเองเพื่อหลอกลวงประชาชนให้หลงเชื่อ โดยถูกทำขึ้นมาจากการต่อขากรรไกรของลิงอุรังอุตังเข้ากับกะโหลกของมนุษย์

¹⁵ เหรียญทองแดงของเยอรมัน มีค่าเท่ากับ 1 ใน 100 ของเงินมาร์ค

'Balsa wood? What are the mess halls going to do with balsa wood?'

'Good balsa wood isn't so easy to come by these days, Colonel. I just didn't think it was a good idea to pass up the chance to buy it.'

'No, I suppose not,' Colonel Cathcart surmised vaguely with the look of somebody seasick. 'And I assume the price was right.'

'The price,' said Milo, 'was outrageous – positively exorbitant! But since we bought it from one of our own subsidiaries, we were happy to pay it. Look after the hides.'

'The hives?'

'The hides.'

'The hides?'

'The hides. In Buenos Aires. They have to be tanned.'

'Tanned?'

“ไม้บัลซาหรือ แล้วโรงอาหารจะเอาไม้บัลซาไปทำอะไรกัน”

“เดี๋ยวนี้ ไม้บัลซาดีๆหาไม่ได้ง่ายๆนะครับท่านผู้พัน กระทบคิดว่าคงเป็นความคิดที่ไม่ดีนักที่เราจะปล่อยให้โอกาสซื้อ ไม้บัลซาหลุดไป”

“ใช่ ฉันก็คิดว่าไม่ดีเลยเหมือนกัน” พันเอก แคธคาทคาดเดาอย่างคลุมเครือด้วยท่าทางเหมือนคนเมาคลื่น “และฉันก็คิดว่าราคาคงเป็นธรรมนะ”

“ราคา” ไมโลบอก “น่าตกใจมากครับท่าน แพงลิบลิว แต่เนื่องจากเป็นไม้ที่เราซื้อมาจากสาขาย่อยแห่งหนึ่งในสังกัดของเราเอง เราก็เลยเต็มใจจ่าย ช่วยดูหนังสัตว์ให้ด้วยนะครับท่าน”

“นักษัตริย์หรือ”

“หนังสัตว์ครับท่าน”

“หนังสัตว์งั้นรี”

“ครับ หนังสัตว์ในกรุงบัวโนสไอเรส ซึ่งจะต้องส่งไปฟอก”

“ฟอกอะไรกัน”

'In Newfoundland. And shipped to Helsinki N.M.I.F. before the spring thaw begins. Everything to Finland goes N.M.I.F. before the spring thaw begins.'

'No Money in Front?' guessed Colonel Cathcart.

'Good, Colonel. You have a gift, sir. And then there's the cork.'

'The cork?'

'That must go to New York, the shoes for Toulouse, the ham for Siam, the nails from Wales, and the tangerines for New Orleans.'

'Milo.'

'We have coals in Newcastle, sir.'

Colonel Cathcart threw up his hands. 'Milo, stop!' he cried, almost in tears. 'It's no use. You're just like I am – indispensable!' He pushed his pencil aside and rose to his feet in frantic exasperation. 'Milo, you can't fly sixty-four more missions. You can't even fly one more mission. The

“ฟอกที่นิวฟาวด์แลนด์ครับท่าน แล้วก็ส่งไปที่เมืองเฮลซิงกิ ม.จ.ล.น. ก่อนหิมะจะเริ่มละลาย ทุกอย่างที่ส่งไปฟินแลนด์จะเป็นแบบ ม.จ.ล.น. ก่อนหิมะละลาย”

“ไม่ต้องจ่ายล่วงหน้าใช่ไหม” พันเอก แคธคาททาย

“เก่งมากครับผู้พัน ท่านเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์จริงๆ ต่อจากนั้นก็จะเป็นไม้คอร์ก”

“ไม้คอร์กเหรอ”

“ไม้คอร์กต้องส่งไปนิวยอร์ก รองเท้าไปเมืองตูลูส แฮมไปสยาม ตะปูจากเวลส์ และส้อมแทงเจอร์รีนไปนิวยอร์กลินส์”

“ไมโล”

“เรายังมีถ่านหินที่นิวคาสเซิลด้วยครับท่าน”

พันเอก แคธคาททายมือขึ้นทั้งสองมือ “ไมโล พอได้แล้ว!” เขาตะโกนจนเกือบจะร้องไห้ “ไม่มีประโยชน์หรอก นายก็เหมือนกับฉันตรงที่เราสองคนเป็นบุคคลที่สำคัญยิ่งเหมือนกัน!” เขาเขียนดินสอไว้ข้างๆ พลางลุกขึ้นยืนมีท่าทางโกรธอย่างควบคุมอารมณ์ไม่ได้ “ไมโล นายบินเพิ่มอีก 64 ภารกิจไม่ได้แล้ว หรือ

whole system would fall apart if anything happened to you.'

Milo nodded serenely with complacent gratification. 'Sir, are you forbidding me to fly any more combat missions?'

'Milo, I forbid you to fly any more combat missions,' Colonel Cathcart declared in a tone of stern and inflexible authority.

'But that's not fair, sir,' said Milo. 'What about my record? The other men are getting all the fame and medals and publicity. Why should I be penalized just because I'm doing such a good job as mess officer?'

'No, Milo, it isn't fair. But I don't see anything we can do about it.'

'Maybe we can get someone else to fly my missions for me.'

'But maybe we can get someone else to fly your missions

แม้แต่ 1 การกิจก็ตาม ระบบทั้งหมดจะต้องแตกเป็นเสี่ยงๆถ้าเกิดอะไรขึ้นกับ นาย”

ไมโลพยักหน้าสงบนิ่งด้วยความพึงพอใจสมหวัง “ท่านครับ ท่านกำลังจะห้ามไม่ให้กระผมปฏิบัติภารกิจเพิ่มหรือครับ”

“ไมโล ฉันขอห้ามไม่ให้นายบินเพิ่มอีกต่อไป” พันเอก แคธคาทประกาศเสียงเข้มและแข็งกร้าวอย่างทรงอำนาจ

“แต่ว่ามันไม่ยุติธรรมนะครับท่าน” ไมโลบอก “แล้วประวัติการบินของกระผมล่ะ ในขณะที่เพื่อนคนอื่นๆได้รับชื่อเสียงและเหรียญกล้าหาญ ทั้งยังเป็นที่ยอมรับ รู้จัก แล้วทำไมกระผมถึงควรถูกลงโทษเพียงเพราะว่ากระผมทำหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ฝ่ายเสบียงได้ดี”

“ที่ว่าไม่ยุติธรรม มันก็ถูกนะ ไมโล แต่เราจะทำอะไรได้ล่ะ”

“บางที เราอาจให้ใครสักคนบินแทนกระผมได้นี้ครับ”

“แต่บางที เราอาจให้ใครสักคนบินแทนนายได้” พันเอก แคธคาทแนะนำ

for you,' Colonel Cathcart suggested. 'How about the striking coal miners in Pennsylvania and West Virginia?'

Milo shook his head. 'It would take too long to train them. But why not the men in the squadron, sir? After all, I'm doing this for them. They ought to be willing to do something for me in return.'

'But why not the men in the squadron, Milo?' Colonel Cathcart exclaimed. 'After all, you're doing all this for them. They ought to be willing to do something for you in return.'

'What's fair is fair.'

'What's fair is fair.'

'They could take turns, sir.'

'They might even take turns flying your missions for you, Milo.'

'Who gets the credit?'

'You get the credit, Milo. And if a man wins a medal flying one of your missions, you get the medal.'

“พวกคนงานเหมืองถ่านหินที่กำลังประท้วงในเพนซิลวาเนียกับเวสต์เวอร์จิเนียรีเป็นไง”

ไมโลส่ายหน้า “คงต้องใช้เวลาฝึกอบรมพวกนั้นนานครับท่าน ทำไมไม่เป็นคนในฝูงบินของเราล่ะครับท่าน อย่างไรก็ตาม กระจกก็ทำสิ่งนี้เพื่อพวกเขา พวกเขาก็ควรจะเต็มใจที่จะทำอะไรให้กระจกเป็นการตอบแทนบ้าง”

“แต่ว่า ทำไมไม่เป็นใครสักคนในฝูงบินของเราล่ะ ไมโล” พันเอก แคธคาท อุทานเสียงดัง “อย่างไรก็ตาม นายก็ทำสิ่งนี้เพื่อพวกนั้น พวกนั้นก็ควรจะเต็มใจที่จะทำอะไรให้นายเป็นการตอบแทนบ้าง”

“ความยุติธรรมก็คือความยุติธรรม”

“ความยุติธรรมก็คือความยุติธรรม”

“จะให้พวกเขาผลัดกันบินก็ได้ครับท่าน”

“พวกนั้นอาจจะผลัดกันบินภารกิจของนายเพื่อนายได้ ไมโล”

“แล้วใครจะเป็นคนได้หน้าล่ะครับ”

“นายจะเป็นคนได้หน้าไง ไมโล และถ้ามีคนได้เหรียญกล้าหาญจากการบินภารกิจของนาย นายก็จะเป็นคนได้เหรียญนั้น”

'Who dies if he gets killed?'

'Why, he dies, of course. After all, Milo, what's fair is fair. There's just one thing.'

'You'll have to raise the number of missions.'

'I might have to raise the number of missions again, and I'm not sure the men will fly them. They're still pretty sore because I jumped them to seventy. If I can get just one of the regular officers to fly more, the rest will probably follow.'

'Nately will fly more missions, sir,' Milo said. 'I was told in strictest confidence just a little while ago that he'll do anything he has to in order to remain overseas with a girl he's fallen in love with.'

'But Nately will fly more!' Colonel Cathcart declared, and he brought his hands together in a resounding clap of victory. 'Yes, Nately will fly more. And this time I'm really going to jump the missions, right up to eighty, and really knock General Dreedle's eye out. And this is a good way to get that lousy rat Yossarian back into combat where he

“แล้วใครจะต้องตายถ้าคนคนนั้นเสียชีวิตลงล่ะครับ”

“ทำไมล่ะ แน่แน่นอนว่าก็ต้องเป็นคนคนนั้นล่ะสิ ในที่สุด ความยุติธรรมก็คือความยุติธรรม ซึ่งเป็นเพียงสิ่งเดียวที่มีอยู่เท่านั้น”

“ท่านจะต้องเพิ่มจำนวนภารกิจอีก”

“ฉันอาจจะเพิ่มจำนวนภารกิจอีกครั้ง และก็ไม่มีแนวโน้มว่าพวกเขาจะทำตามหรือเปล่า เพราะพวกเขายังคงค่อนข้างโมโหที่ฉันเพิ่มภารกิจบินเป็น 70 ภารกิจ ถ้าฉันหาเจ้าหน้าที่ประจำสัปดาห์คนบินเพิ่มได้ คนอื่นๆที่เหลือก็จะนำทำตาม”

“เนทลีย์จะบินเพิ่มเองครับท่าน” ไมโลกล่าว “เมื่อครั้งนี้มีคนบอกผมอย่างมั่นใจมั่นใจว่า เขาจะทำทุกอย่างที่เขาต้องทำ เพื่อให้ได้ประจำอยู่ที่ต่างประเทศกับผู้หญิง ที่เขาคดหุลมรักครับท่าน”

“แต่เนทลีย์จะเป็นคนบินเพิ่ม” พันเอก แคธคาทประกาศ และปรบมือดังก้องถึงซัยชนะ “โอ้แล้ว เนทลีย์จะเป็นคนบินเพิ่ม และครั้งนี้ ฉันก็ตั้งใจจะเพิ่มภารกิจบินอีกจริงๆ เพิ่มเป็นสัก 80 ภารกิจ และก็จะได้โค่นให้พลเอก ดรีดเดิลหงายเง๋งไปเลย แลผมยังเป็นวิธีที่ดีที่จะได้เอาเจ้าขอสชาเรียนสกปรกนั่นกลับมารบในพื้นที่ที่หมอนั่นอาจจะถูกฆ่าได้”

might get killed.'

'Yossarian?' A tremor of deep concern passed over Milo's simple, homespun features, and he scratched the corner of his reddish-brown mustache thoughtfully.

'Yeah, Yossarian. I hear he's going around saying that he's finished his missions and the war's over for him. Well, maybe he has finished his missions. But he hasn't finished your missions, has he? Ha! Ha! Has he got a surprise coming to him!'

'Sir, Yossarian is a friend of mine,' Milo objected. 'I'd hate to be responsible for doing anything that would put him back in combat. I owe a lot to Yossarian. Isn't there any way we could make an exception of him?'

'Oh, no, Milo.' Colonel Cathcart clucked sententiously, shocked by the suggestion. 'We must never play favorites. We must always treat every man alike.'

'I'd give everything I own to Yossarian,' Milo persevered

“ขอสซาเรียนหรือครับท่าน” อาการสั่นกึ่งวลลิกๆเกิดขึ้นกับไมโล ซึ่งมีท่าทางที่เรียบง่ายสบายๆ เขาถูมุมหนวดสีน้ำตาลแดงอย่างครุ่นคิด

“ใช่ ขอสซาเรียน ฉันได้ยินว่าหมอนั้นมันเที่ยวออกไปทั่วว่ามันทำภารกิจเสร็จแล้ว และสงครามก็จบลงแล้วสำหรับมัน เออละ บางทีหมอนั้นอาจจะทำภารกิจครบแล้ว แต่ว่ามันยังทำภารกิจของนายไม่เสร็จใช่ไหม อ้อ อ้อ อ้อ! หมอนั้นกำลังจะมีเรื่องให้ประหลาดใจแน่ๆ!”

“ท่านครับ ขอสซาเรียนเป็นเพื่อนของกระผม” ไมโลคัดค้าน “กระผมเกลียดที่จะต้องมานั่งรับผิชอบสำหรับการกระทำอะไรก็ตาม ที่ทำให้เขาต้องกลับไปรบอีก กระผมเป็นหนี้ขอสซาเรียนอยู่มาก มีทางอื่นที่พอจะยกเว้นให้เขาได้ไหมครับท่าน”

“ไม่นะ ไมโล” พันเอก แคธคาทร้องเสียงหลงเหมือนแม่ไก่ในเชิงสั่งสอน รู้สึกช็อกกับคำแนะนำดังกล่าว “เราต้องไม่แบ่งว่าใครเป็นคนโปรด เราต้องปฏิบัติต่อทุกคนเท่าเทียมกัน”

“กระผมจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ตัวเองมีแก่ขอสซาเรียน” ไมโลยังคงพยายาม

gamely on Yossarian's behalf. 'But since I don't own anything, I can't give everything to him, can I? So he'll just have to take his chances with the rest of the men, won't he?'

'What's fair is fair, Milo.'

'Yes, sir, what's fair is fair,' Milo agreed. 'Yossarian is no better than the other men, and he has no right to expect any special privileges, has he?'

'No, Milo. What's fair is fair.'

And there was no time for Yossarian to save himself from combat once Colonel Cathcart issued his announcement raising the missions to eighty late that same afternoon, no time to dissuade Nately from flying them or even to conspire again with Dobbs to murder Colonel Cathcart, for the alert sounded suddenly at dawn the next day and the men were rushed into the trucks before a decent breakfast could be prepared, and they were driven at top speed to the briefing room and then out to the airfield, where the

พูดแทนขอสซาเรียนอย่างกล้าหาญ “แต่เนื่องจากกระผมไม่มีอะไรเป็นของตัวเองสักอย่าง กระผมก็เลยให้ทุกอย่างแก่ขอสซาเรียนไม่ได้ ไซ้ไหมครับท่าน เพราะฉะนั้น หมอนั่นก็จะต้องเสี่ยงเหมือนคนอื่นๆที่เหลือไซ้ไหมครับท่าน”

“ความยุติธรรมก็คือความยุติธรรม”

“ไซ้ครับท่าน ความยุติธรรมก็คือความยุติธรรม” ไมโลเห็นด้วย “ขอสซาเรียนก็ไม่ได้ดีไปกว่าคนอื่น และเขาก็ไม่มีสิทธิ์คาดหวังถึงสิทธิพิเศษใดๆ ไซ้ไหมครับท่าน”

“ถูกต้อง ไมโล เพราะความยุติธรรมก็คือความยุติธรรม”

และขอสซาเรียนก็ไม่มีเวลาช่วยชีวิตตัวเองจากการสู้รบ เมื่อพันเอก แคธคาทประกาศเพิ่มภารกิจบินเป็น 80 ภารกิจ ในช่วงบ่ายแก่ๆวันเดียวกัน ทั้งยังไม่มีเวลาขยับขยับเนทลีย์ไม่ให้ปฏิบัติภารกิจบินดังกล่าว หรือไม่มีเวลาแม้แต่จะร่วมวางแผนกับด็อบบส์เพื่อฆาตกรรมพันเอก แคธคาท เนื่องจากจู่ๆก็มีเสียงเตือนภัยดังขึ้นในช่วงเช้ามืดของวันต่อมา และนายทหารทุกคนต่างก็เร่งรีบไปขึ้นรถบรรทุก ก่อนที่อาหารเช้าอย่างดีจะถูกจัดเตรียมไว้ รถบรรทุกวิ่งด้วยความเร็วสูงสุดไปที่ห้องสรุปชี้แจง จากนั้นจึงไปที่สนามบิน ที่นั่นมีรถบรรทุกเชื้อเพลิงซึ่งส่งเสียงดัง

clitterclattering fuel trucks were still pumping gasoline into the tanks of the planes and the scampering crews of armorers were toiling as swiftly as they could at hoisting the thousand-pound demolition bombs into the bomb bays. Everybody was running, and engines were turned on and warmed up as soon as the fuel trucks had finished.

Intelligence had reported that a disabled Italian cruiser in drydock at La Spezia would be towed by the Germans that same morning to a channel at the entrance of the harbor and scuttled there to deprive the Allied armies of deep-water port facilities when they captured the city. For once, a military intelligence report proved accurate. The long vessel was halfway across the harbor when they flew in from the west, and broke it apart with direct hits from every flight that filled them all with waves of enormously satisfying group pride until they found themselves engulfed in great barrages of flak that rose from guns in every bend of the huge horseshoe of mountainous land below. Even

ต้นสะเทือนกำลังสูบน้ำมันเข้าถังน้ำมันเครื่องบิน ส่วนลูกเรือฝ่ายซ่อมบำรุงอาวุธ ยุทโธปกรณ์วิ่งกัน โกลาหล เร่งงานอย่างหนักให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อยกถูกระเบิดทำลายล้างหนัก 1,000 ปอนด์ ลำเลียงเข้าสู่ห้องเครื่องสำหรับเก็บและทิ้งระเบิด ทุกคนต่างก็กำลังวิ่ง และเครื่องยนต์ก็ถูกติดเครื่องอุ่นทันทีที่รถบรรทุกเชื้อเพลิงเติมน้ำมันเสร็จ

หน่วยข่าวกรองรายงานว่าเรือลาดตระเวนของอิตาลีลำหนึ่งซึ่งจอดขังอยู่ในอู่เรือแห่ง¹⁶ที่ เมืองลา สเปเซียจะถูกพวกเยอรมันลากออกไปที่ช่องเข้าท่าเรือในเช้าวันเดียวกัน และจะจมเรือลงที่นั่นเพื่อไม่ให้ฝ่ายกองทัพฝ่ายสัมพันธมิตรสามารถใช้สิ่งอำนวยความสะดวกที่ทำเรือน้ำลึก เมื่อพวกเขายึดเมืองดังกล่าวได้ นี่เป็นครั้งแรกที่รายงานจากหน่วยข่าวกรองทหารมีความถูกต้องแม่นยำ เรือเดินสมุทรลำยาวแล่นมาที่ทำเรือได้ครึ่งทาง เมื่อพวกเขาบินมาจากทางตะวันตก พุ่งตรงเข้าโจมตีเรืออย่างจริงจังจนแตกกระจาย นำมาซึ่งความภูมิใจอกภูมิใจให้แก่กลุ่มพวกเขาอย่างเหลือล้นเป็นหนักหนา จนกระทั่งพบว่าตัวเองถูกรายล้อมไปด้วยท่ากระสุนที่ระดมยิงออกมาจากปืนรบ ในทุกๆทาง โส้ของพื้นที่แถบภูเขา ซึ่งเป็นรูปเกือบมาใหญ่ แม้แต่ฮาร์เวอร์เมเยอร์ก็ยังหันไปใช้การเคลื่อนไหวหลบหลีก

¹⁶ อู่เรือแห่ง เป็นอู่ที่ใช้สร้าง ซ่อม หรือทาสีเรือได้

Havermeyer resorted to the wildest evasive action he could command when he saw what a vast distance he had still to travel to escape, and Dobbs, at the pilot's controls in his formation, zigged when he should have zagged, skidding his plane into the plane alongside, and chewed off its tail. His wing broke off at the base, and his plane dropped like a rock and was almost out of sight in an instant. There was no fire, no smoke, not the slightest untoward noise. The remaining wing revolved as ponderously as a grinding cement mixer as the plane plummeted nose downward in a straight line at accelerating speed until it struck the water, which foamed open at the impact like a white water lily on the dark-blue sea, and washed back in a geyser of apple-green bubbles when the plane sank. It was over in a matter of seconds. There were no parachutes. And Nately, in the other plane, was killed too.

อย่างบ้าคลั่งเท่าที่เขาสั่งการได้ เมื่อเห็นว่ายังต้องบินหนีเป็นระยะทางอีกยาวไกล ส่วนดีอบส์ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งควบคุมเครื่องบินในแถวของตัวเอง กลับหักหลบไปทางซีกของรูปฟันปลาเมื่อควรจะเป็นแซ็ก บินแบบจะชนแหล่มีชนแหล่กับเครื่องบินลำข้างๆ จนได้เสียท้ายเครื่องบินลำดังกล่าว ปีกเครื่องบินของเขาหลุดออกมาจากฐาน และพลันเครื่องก็ตกกระดอนลงมาเหมือนกับก้อนหิน แทบจะมองไม่เห็นในทันที ไม่มีควัน หรือไฟลุก หรือแม้แต่เสียงแปลกๆ เล็ดลอดออกมาแม้แต่น้อย ปีกที่เหลืออยู่หมุนรอบอย่างหนักหน่วงเหมือนกับเครื่องโม่ปูนซีเมนต์ที่กำลังบดขยี้ ขณะที่เครื่องบินดิ่งลงเบื้องล่างเป็นเส้นตรงด้วยความเร็วเพิ่มขึ้น จนปะทะกับพื้นน้ำ ก่อให้เกิดฟองกระจายเหมือนกับบัวสายสีขาวบนพื้นทะเลสีคราม และมลายหายไปกลายเป็นฟองน้ำฟูร้อนเหมือนผลแอปเปิ้ลเขียวเมื่อเครื่องบินจมดิ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างจบลงภายในเวลาไม่กี่วินาที ไม่มีใครโดดร่มชูชีพหนีออกมาได้เลยสักคน เนทลีย์ซึ่งอยู่ในอีกเครื่องบินอีกลำก็เสียชีวิตด้วยเช่นกัน

บทที่ 6

สรุป

สารนิพนธ์ฉบับนี้มุ่งเน้นการเลือกรูปแบบและกลวิธีการแปลนวนิยายแนวเสียดสีที่เหมาะสม เพื่อให้ถ่ายทอดนวนิยายแนวเสียดสีเรื่อง *Catch-22* เป็นภาษาไทยที่มีสมมูลภาพเทียบเคียงต้นฉบับมากที่สุด รวมทั้งศึกษาทำความเข้าใจในทฤษฎีเสียดสี นอกจากนี้ ยังศึกษาปัญหาในการแปลและการเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาที่พบในต้นฉบับทั้งก่อนการแปลและระหว่างการแปล

ในการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยเริ่มต้นจากการอ่านตัวบทต้นฉบับและวิเคราะห์ปัญหา จากนั้น จึงได้ศึกษาและทบทวนทฤษฎีที่จะนำมาใช้ในการแปล โดยเลือกใช้ทฤษฎีหลายทฤษฎีมาประกอบกัน ได้แก่ ทฤษฎีการแปล อันประกอบไปด้วย ทฤษฎีสโคโปส ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ของนิวมาร์ค และทฤษฎีวิจักษณ์ ทฤษฎีจำขัน SSTH-GVTH และทฤษฎีเสียดสีของพอล ชิมป์สัน

จากนั้น ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ต้นฉบับหลังจากได้ศึกษาทบทวนทฤษฎีต่างๆข้างต้น ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการแปล 3 ทฤษฎีดังกล่าวเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ในการแปล การวิเคราะห์ต้นฉบับโดยรวม และการตีเจตนาถ้อยคำที่ปรากฏในต้นฉบับในระดับเบื้องต้นได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีจำขันเพื่อช่วยให้เข้าใจและสามารถตีความอารมณ์ขันเบื้องต้นที่ปรากฏในต้นฉบับได้ และใช้ทฤษฎีเสียดสีของพอล ชิมป์สัน เพื่อช่วยให้เข้าใจอารมณ์เสียดสีของต้นฉบับและเจตนาของผู้เขียนได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังต้องทำการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมทั้งในเชิงประวัติศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับ และต้องคำนึงถึงกาลเวลาที่เกิดขึ้นในต้นฉบับกับเวลา ณ ปัจจุบัน รวมทั้งวัฒนธรรมของผู้อ่านในภาษาปลายทางด้วย เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งเกี่ยวข้องกับกองทัพสหรัฐอเมริกา และเป็นนวนิยายแนวเสียดสีแบบแอบเสิร์ด อันมีลักษณะการเขียนแบบเฉพาะตัว และเขียนโดยนักเขียนชาวอเมริกัน ที่เคยเข้าร่วมการรบในสมัยสงครามโลกด้วย

หลังจากได้ทำการวิเคราะห์ต้นฉบับโดยละเอียดแล้ว ผู้วิจัยจึงได้วางแผนการแปล เลือก รูปแบบการแปล แล้วจึงลงมือแปล รูปแบบการแปลที่ผู้วิจัยพบว่าเหมาะสมที่สุดในการนำมาใช้ แปลนวนิยายเรื่อง *Catch-22* คือ การแปลครบความ โดยจะต้องเก็บเนื้อความ และรักษาความหมาย ระดับคำ และประโยคได้ครบ รวมทั้งความหมายในบริบท และพยายามถ่ายทอดความหมายให้ ตรงกันกับภาษาในต้นฉบับเท่าที่โครงสร้างภาษาฉบับแปลจะพึงทำได้ โดยต้องตรงต่อวัตถุประสงค์ และความคิดของผู้เขียนภาษาต้นฉบับให้มากที่สุด มีลีลาและความงามของภาษาต้นฉบับ อ่านไม่ขัด หู มองเห็นอรรถรสของภาษา และกลวิธีของภาษาที่สละสลวย เพื่อให้ได้งานแปลที่มีอรรถรส เทียบเท่ากับต้นฉบับ

ส่วนปัญหาที่ผู้วิจัยพบในระหว่างการแปล ได้แก่ ปัญหาด้านสังคม วัฒนธรรม และ การเมือง ปัญหาการแปลชื่อเฉพาะ ปัญหาด้านคำศัพท์เฉพาะทาง ปัญหาด้านภาษา ปัญหาการแปล กลวิธีเสียดสี และปัญหาการแปลเนื้อหาแอบเสิร์ด

ในการแก้ปัญหาดังกล่าวนั้น ผู้วิจัยได้ใช้หลักเกณฑ์ของนิวมาร์คมาช่วยในการแก้ไขปัญหา ที่เกิดขึ้น เช่น ใช้การถ่ายเสียง การใส่เชิงอรรถ การใส่คำอธิบายเพิ่มเติม เพื่อแก้ปัญหาด้านสังคม วัฒนธรรม และการเมือง ปัญหาในการแปลชื่อเฉพาะ และปัญหาด้านคำศัพท์เฉพาะทาง นอกจากนี้ ยังได้ใช้วิธีการปรับคำและการปรับโครงสร้างภาษาช่วยแก้ปัญหาด้านภาษาด้วย ปัญหาการแปล กลวิธีเสียดสีและการแปลเนื้อหาแบบแอบเสิร์ดต้องใช้วิธีทั้งหมดข้างต้นร่วมกัน โดยผู้วิจัยได้คำนึง ถึงวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง บริบท และผู้อ่านในวัฒนธรรมปลายทางเป็นสำคัญ เพื่อที่จะทำให้งาน แปลมีอรรถรสได้เทียบเท่ากับต้นฉบับมากที่สุด

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กุศุมลย์ รัชตะนันท์ และ พนิดา ชิมภรณ์. เอกสารการสอนวิชาการฝึกแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย. คณะอักษรศาสตร์ ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ, 2549.
- ดวงตา สุพล. ทฤษฎีและกลวิธีการแปล. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- รัสรินทร์ วิภาเศษฐรัตน์. การแปลข้อเขียนแนวเสียดสีการเมืองเรื่อง Stupid White Men. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการแปลและการล่าม คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์แพทยศาสตร์ อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน, 2547.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน, 2545.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์เศรษฐศาสตร์ อังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน, 2549.
- วรรณิา แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- วัลยา วิวัฒน์สร. การแปลวรรณกรรม. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ลำดับที่ 72 สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สุรศักดิ์ พันธเศรษฐ์. คู่มือศัพท์และคำย่อทางทหาร. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เอส.อาร์. พรินติ้ง แมสโปรดักส์, 2547.
- อวยพร พานิชและคณะ. ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

ภาษาต่างประเทศ

- Attardo, Salvatore. A multiple-level analysis of jokes. HUMOR: International Journal of Humor Research 2, 4 (1989): 438- 439.

- Attardo, Salvatore and Raskin, Victor. Script theory revis(it)ed : joke similarity and joke representation model. Humor: International Journal of Humor Research 4, 3 (1991): 293-347.
- Burhans, Clinton S. Jr. Spindrift and the Sea: Structural Patterns and Unifying Elements in Catch 22. Twentieth Century Literature 19, 4 (October 1973): 239-250.
- Craig, David M. Tilting at Mortality: Narrative Strategies in Joseph Heller's Fiction By David M. Craig. Detroit: Wayne State University Press, 1997.
- Gregson, Ian. Character and Satire in Post-war Fiction: Satirising the Self By Ian Gregson. New York and London: Continuum International Publishing Group, 2006.
- Harold, James. The Ethics of Non-Realist Fiction: Morality's Catch-22. Philosophia 35, 2 (June 2007): 145-159.
- Heller, Joseph. Catch-22. London: Vintage, 1994.
- Hidalgo-Downing, Laura. Negation in discourse: A text world approach to Joseph Heller's Catch-22. Language and Literature 9, 3, (2000): 215-239.
- Lyons, Michael J. World War II: A Short History. 2nd ed. New York: Prentice Hall, 1994.
- Nagel, James. Catch 22 and Angry Humor: A Study of the Normative Values of Satire. Studies in American Humor 1, 2 (October 1974): 99-106.
- Newmark, Peter. A Textbook of Translation by Peter Newmark. New York: Prentice-Hall, 1988.
- Nida, Eugene A. Signs, Sense, Translation. Cape Town: Bible Society of South Africa, 1984.
- Raskin, Victor. Semantic Mechanisms of Humor. Dordrecht: D. Reidel, 1985.
- Reiß, Katharina. And Vermeer, Hans J. Grundlegung einer allgemeinen Translationstheorie. Tübingen: Niemeyer, 1984.
- Scoggins, Michael C. Joseph Heller's Combat Experiences in Catch-22. War, Literature & The Arts 15 (October 2006): 213-227.
- Simpson, Paul. On the Discourse of Satire. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company, 2003.
- Titscher, Stefan. Meyer, Michael. Wodak, Ruth. Vetter, Eva., Translated by Bryan Jenner. Methods of Text and Discourse Analysis: In Search of Meaning. London: Sage Publications, 2000.
- Trosborg, Anna. Discourse Analysis as Part of Translator Training. Current Issues In Language and Society 7, 3 (2000): 185–228.

Vosevich, Kathi and Meredith, James H. Conversation with Joseph Heller. Understanding the Literature of World War II, pp.55-58. Westport: Greenwood Publishing Group, 1999.

Watt, Stephen and Richardson, Gary A., eds. American Drama: Colonial to Contemporary. Boston: Thompson, 2003.

Young, Robert M. Deadly Unconscious Logics in Joseph Heller's Catch-22. The Psychoanalytic Review 84 (1997): 891-903.

ข้อมูลภาษาอังกฤษ (ออนไลน์)

Culik, Jan, Dr. The Theatre of the Absurd: The West and the East [Online]. 2000. Available from: <http://www.arts.gla.ac.uk/Slavonic/Absurd.htm> [2008, April 15]

Williams, Rouse D. Monty Python and the Holy Grail [Online]. 2007. Available from: <http://www.alaska.net/~royce/Funny/grail.html> [2008, April 20]

ประวัติผู้ทำสารนิพนธ์

นางสาว อังคิώρα อรินหะพันธ์ เกิดเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2526 สำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาบัณฑิตจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2548 ปัจจุบันทำงาน
ประจำเป็นเลขานุการ แผนกสัตวแพทยศาสตร์ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ทหาร (ฝ่าย
สหรัฐฯ) กระทรวงกลาโหม และเป็นนักแปลอิสระ